CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Kerstnummer 1962

Advent

Vader, het donker heimwee van dit laat getijde
heeft alle dagen van hun glans beroofd.
Waar is de ster, die gij toch hebt beloofd?
Waar zijn het zingen en het diep verblijden,

de vreugd van die U vonden in de nacht:
het kleine licht, dat groter werd en straalde,
eenvoudig uw barmhartigheid verhaalde,
— de wind was teder en de sneeuw zeer zacht —

het wonder van uw eeuwige genade?
— een glansen heeft de nacht doortrild,
Maria heeft uw kleine lichaam opgetild
toen koningen en herders samen baden.

Wij zijn vermoeid en onze zwakke stem
breekt in de stormen dezer grauwe dagen:
O, laat ons groeien door de barre vlagen
naar het beschermende geheim van Bethlehem.

GABRIEL SMIT

"Er was geen plaats voor hen . . ."
zoals een Chinees kunstenaar het sag.

CHRISTUS, de zoon des mensen ⋆ CHRISTUS, de zoon van God

Memlinc behoort tot de Vlaamse primitieven. Zijn uitbeelding van de geboorte van Jezus is heel eenvoudig, welhaast op het kinderlijke af. Eén ding is echter duidelijk: Memlinc heeft er oog voor gehad, dat de Zoon van God mens werd en als kindje, als zoon des mensen, in de stal van Bethlehem geboren werd.

Er zit voor ons besef bijna iets stuitends in en in elk geval is het voor ons onbegrijpelijk, dat de Zoon van God, van eeuwigheid de Heer der heerlijkheid, geboren werd, zoals wij allen geboren worden, uit een vrouw en als een klein hulpeloos kind in de kribbe lag.

Op het Kerstfeest begint dan ook de lijdensgeschiedenis van de Heiland. Zo diep heeft Gods Zoon zich moeten en willen vernederen. Deze smaadheid heeft Hij voor ons moeten en willen dragen. Dit stuitende en onbegrijpelijke was in de letterlijke zin van het woord noodwendig. Zo alleen kon onze nood — onze Godverlatenheid — worden afgewend. Er was maar één mogelijkheid voor God om ons te redden: afdalen tot ons, zich vernederen, van alle heerlijkheid afstand doen. Zo alleen kon God ons verlossen. In het kind in de kribbe, straks de man aan het kruis, ligt al ons heil.

Jezus is in de wereld gekomen om zondaren zalig te maken. Zijn geboorte is geen romantische idylle. Zij is de harde en bittere werkelijkheid van Gods verlossingswerk.

Paulus zegt, wanneer hij over dit geheim nadenkt: "God is geopenbaard in het vlees!"

En de geloofsbelijdenis van Nicea getuigt: "Ik geloof in één Heer Jezus Christus, die om ons en onze zaligheid is nedergedaald uit de hemel en vlees geworden is van de Heilige Geest uit de maagd Maria en een mens is geworden."

Zo arm werd de Heiland.

Voor U en voor mij.

Heer doe ons toch verschrikt begrijpen,
dat Golgotha begint bij Bethlehem,
wien rond Uw stal slechts dromen rijpen,
hij zoekt vergeefs een nieuw Jeruzalem.

J. J. BUSKES Jr.

TRIPTIEK IN HET ST. JANS HOSPITAAL
TE BRUGGE
VAN MEMLINC

Hoor! door de reten,
Schuifelt de wind,
Suja, nu suja
God — en mijn Kind!

POL DE MONT

Bij de bezinning voor dit stukje, speelden mij voortdurend bovenstaande regels door de gedachten. Het is het laatste gedeelte van een gedicht, waarin op kinderlijk tere wijze Maria, als moeder, haar kindje toespreekt. Zoals alleen een moeder een gesprek met haar kindje voeren kan. Stille woorden, zacht gefluister, die heel het volle moederhart de overgrote liefde doen uitzeggen.

Aangrijpend is dat slot, in al zijn eenvoud en soberheid God — en mijn Kind! Daarin is het volle wonder van de Kerstboodschap uitgezegd. Hier is de stille verwondering, die alleen nog fluisteren kan: God — en mijn Kind!

Iets van deze verwondering, van dit moeten uitzeggen, maar niet kunnen — vindt ge ook in het belijden der Kerk, als het gaat over Christus, in de onbegrijpelijkheid van die twee naturen. God — en mens!

Sober worden dan de woorden en alle omschrijvingen. En toch altijd heeft de Kerk in het verleden en nu, hoe sober ook, dit willen vasthouden en willen zeggen als het hart van alles; Jezus: God en Mens! Hier is het mysterie. De verborgenheid der godzaligheid, waarvan Paulus spreekt. Maar hier is ook de hartader van het geloof. Want zo alleen is het evangelie, wat het naar zijn Naam zijn wil: blijde boodschap.

Waarin telkens weer de lofzangen klinken gaan als dit wonder ter sprake komt. "Hoe zal Hij, Die zelfs Zijn eigen Zoon niet gespaard, maar voor ons allen overgegeven heeft, ons met Hem ook niet alle dingen schenken?" Dan pas durft en kan het geloof alles grijpen en vasthouden, dwars tegen alle schijn en tegenspraak der mensen en der dingen in, als het dit mysterie, boven zichzelf uit, gegrepen heeft: Christus: God en mens! Als het in die stille bewondering op eigen wijze met dat moederhart van Maria heeft leren meezingen en meebidden: God!

Dan gaan de deuren en de vensters van de hemel open, en blijven open in alle strijd en alle leed, in alle aanvechting en elke nood: Immanuel! God met ons!

Zo viert het geloof Kerstfeest. Maar alleen om het leven opnieuw te leren kennen, als een feest, dat elke dag doorgaat.

Ik ben niet alleen: Hij, God is bij mij en vóór mij.

JAC. GEUZEBROEK

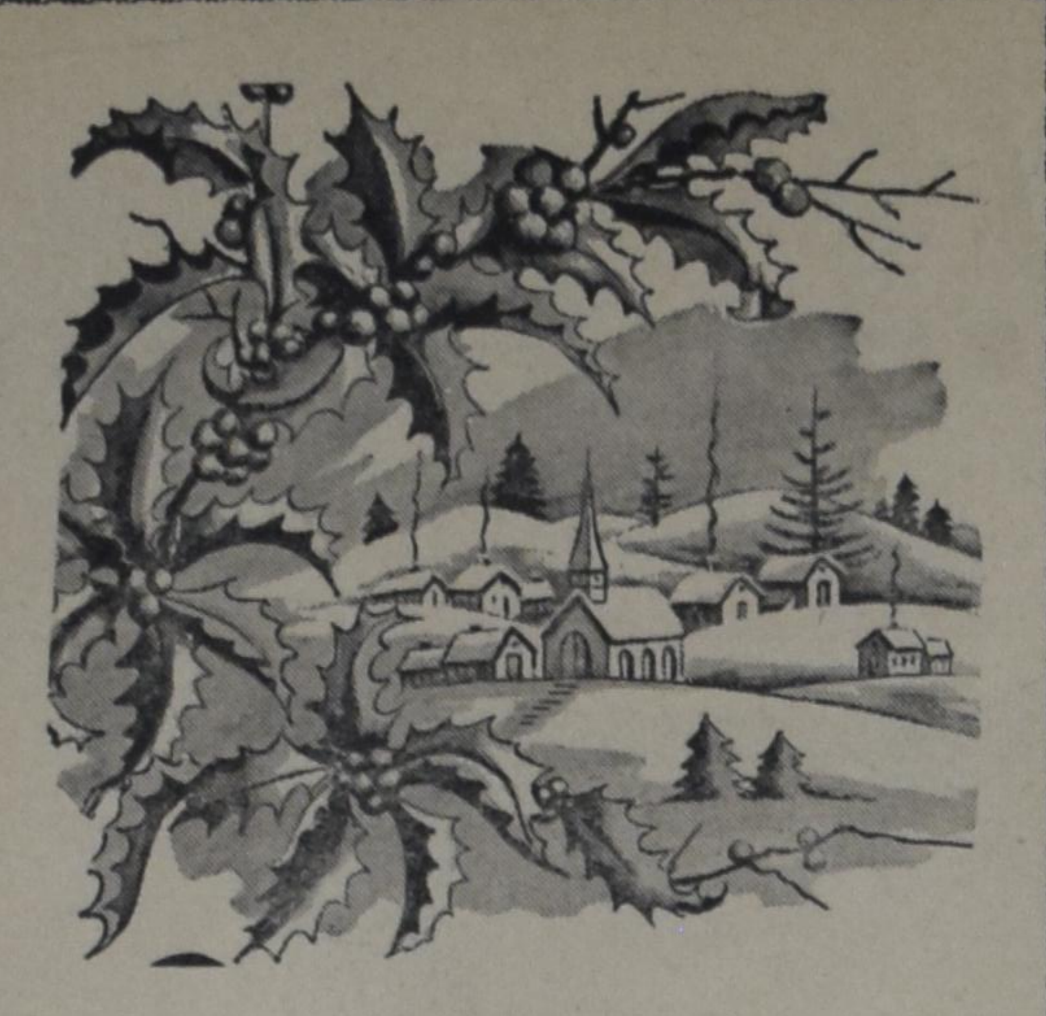

Onze oprechte wensen

voor een

RIJK GEZEGEND KERSTFEEST

voor U allen

W. & H. VOORTMAN LTD.

30 DAGEN IN EUROPA

U behoeft U NIET bij een groep aan te sluiten om GOEDKOOP te reizen. U krijgt persoonlijk 25% korting op een bootretour.

Dit geldt voor afvaarten vanaf 1 October tot 28 Februari naar Europa.

Vraagt voor volledige gegevens:

GUIDE TRAVEL BUREAU

G. DENHARTOG 39 King Street, Box 733, AYLMER, ONT.
Phone 1152 Privé adres: 81 South Street East

Best Wishes

for the Holiday Season

It is with sincere pleasure that we pause at the holiday season to wish you a

Merry Christmas

and to hope that the New Year will bring you much happiness and success.

Mac. Vanderhout

Insurance Agency Limited — Hamilton, Ontario

BRIEVEN UIT KLEIN-AZIE

door Frances van Belzen

Eigenlijk is deze titel niet correct, want deze brief komt niet uit Klein Azië, maar gewoon uit Istanbul, het uiterste Europese gedeelte van Turkije, waar men echter aan de overzijde van de Bosphorus de kust van Klein Azië kan zien liggen. Daarom bleef het opschrift onveranderd. Istanbul ligt aan de Westelijke oever van de Bosphorus, waar deze uitmondt in de zee van Marmara. Het is een der mooiste steden van dit land. Dit vroegere Constantinopel is ook nu nog de grootste en levendigste plaats van Turkije en doet in vele opzichten

Aya Sofya, met op de voorgrond een stukje oud stadsdeel.

al Oosters aan. De oorzaak daarvan zijn niet alleen de straat-taferelen, maar meer het grote aantal moskeeën, waarvan Istanbul er ongeveer 500 telt en die deze stad zeer verfraaien. Overdag is het een prachtig gezicht wanneer de zon schijnt op de witte of zeer licht gekleurde gebouwen met hun koperen halve maan op de koepels en minaretten. Bij avond doet de stad sprookjesachtig aan met haar duizenden lichtjes en er zijn maar weinig steden die deze schoonheid kunnen evenaren.

Het bekendste bouwwerk in Istanbul is wel de Aya Sofya of St. Sophia, een der 7 wereldwonderen, waaraan men in 532 is begonnen en dat in 548 gereed kwam. De toen regerende Keizer Justinius wilde n.l. een tempel bouwen, die alle andere bouwwerken, welke in die tijd bekend waren, in ieder opzicht zou overtreffen. Deze tempel moest mooier en rijker worden dan die van Salomo, ja zelfs de mooiste die er sinds de schepping geweest was. Daarom werd moeite noch geld gespaard en togen in 532 niet minder dan 10.000 man aan het werk onder leiding van 100 opzichters. Een gebouw van dergelijk formaat en inrichting kostte natuurlijk enorm veel geld. Naarmate de kerk vorderde vroeg de bevolking zich wel eens af, waar de financiële hulp vandaan kwam. Het antwoord van Justinius was heel eenvoudig: hij ontving dit geld van een engel. In werkelijkheid was echter anders, want dezelfde keizer gaf zijn architecten opdracht de meest kostbare pilaren b.v. weg te nemen uit de tempel van Diana te Efeze. Weer andere zuilen werden weggehaald uit de Romeinse tempel van Jupiter Heliopolotan in Ba'albek. Ook diverse tempels in Athene en omgeving ontkwamen niet aan de plunderingen. Voor de koepel werden speciale stenen gebakken, die zeer licht in gewicht waren. Twaalf van deze stenen wogen even veel als één gewone en elke steen droeg deze inscriptie: "God heeft een begin gemaakt met dit werk en God zal ons te hulp komen."

Terwijl de werklieden de stenen vastmetselden en de mozaïken met religieuze voorstellingen aanbrachten, knielden priesters neer in gebed. Toen de basilica in 548 einde-

Voorgevel Aya Sofya.

lijk was voltooid, werd deze met groot ceremonieel door de Keizer in gebruik genomen. Bij het betreden van het gebouw riep hij uit: "God zij de eer, die mij dit werk waardig gevonden heeft; ik heb U, o Salomo, overtroffen."

Tot 1453 werd deze St. Sophia gebruikt als Christelijke kerk. Toen veroverden de Turken echter Constantinopel en kwam Sultan Mehmet II Fatih aan de regering. Daar de Turken Islamieten waren, gaf de Sultan dezelfde avond dat hij de stad innam, reeds bevel de kerk in een moskee te veranderen. Twee dagen later ging Sultan Mehmet er voor het eerst bidden. Spoedig ging hij er ook toe over om de minaretten erbij te bouwen. Binnenin

Fontein op binnenplaats. Hier wassen Mohammedanen voeten, armen en gezicht, alvorens de moskee te betreden. Op de achtergrond zuilen van een kerkhof.

het gebouw werden eveneens enkele veranderingen aangebracht. Zo kwam er b.v. een galerij voor de haremvrouwen in en een soort troon voor de Sultan zelf. De mozaïeken bleven echter gespaard. Wel smeerde men er kalk overheen, daar voor de Islamiet nog steeds de wet geldt, dat er geen religieuze afbeeldingen mogen zijn, waar en in welke vorm dan ook. Daar niet alle mozaïeken een godsdienstige voorstelling hadden, werd door een andere Sultan in de 19e eeuw, een deel ervan weer blootgelegd en Atatürk was de man,

Sarcophage opgegraven op kerkhof bij Aya Sofya.

die in 1935 de moskee tot museum maakte en alle andere mozaïeken liet ontmantelen.

De entree van de St. Sophia is geweldig imposant. De bronzen deuren zijn ongeveer 20 cm. dik en erboven is het prachtige mozaïekwerk zichtbaar met de voorstelling van Maria en het kind Jezus, geflankeerd door Constantijn, die haar symbolisch de stad Constantinopel aanbiedt en Jusinius die een model van de Aya Sophya overhandigt. Er is ook veel emaillewerk overgebleven in de zijbeuken van het gebouw.

Omdat het nu een museum is, zijn de vele tapijten die een moskee sieren, hier weggehaald. Dit doet echter niets aan de schoonheid van het gebouw af, daar de vloer van marmeren tegels is. Twee enorme albasten urnen, die elk 275 gallon water kunnen bevatten, staan aan weerszijden van de hoofdingang oftewel de Koninklijke deuren. Vroeger werd het water uit deze urnen gebruikt om de handen te reinigen na bepaalde ceremoniën. Een der pilaren in het gebouw heeft een zeer merkwaardige uitholling op ongeveer 1½ meter hoogte van de grond. Men beweert dat deze zuil enigszins poreus is en op die bepaalde plek streken mensen er met hun vingers langs, om het vocht daarna op hun ogen te smeren, daar men veronderstelde dat dit water oogziekten genas.

Het gebouw in zijn geheel, is steeds goed onderhouden en is een der meest bezochte musea van Istanbul.

Kom, Morgenster

God, die als kind in Bethlehem kwam,
kom ons nu tegen, reik ons Uw hand,
wij zijn zo ver gereisd van Uw vrede,
eindeloos ver, in een bitter land —
achter ons sluimeren de eeuwen voort,
("duister" heeft hen onze hoogmoed genoemd)
waarin door vorsten en simpelen samen
Uw naam in nederigheid werd geroemd —
zie ons nu aan, verlicht als we zijn,
hun devoot knielen, we kennen het niet,
zwanger van onrust gaan wij door de dagen
en wie bestuurt nog naast U zijn gebied?
hoor het gehijg op de tocht naar de top:
onze geleerden verdelen de maan
en onze vorsten, gekweld door visioenen,
spelen het spel "laat de wereld vergaan" —
luister, want in een beschaving zó licht
schreien de kinderen, voor hen is geen plaats . .
kiest de vertwijfelde eenzaam zijn einde,
vlamt hoog het vuur van de rassenhaat —
hoor naar de vluchteling, die vrijheid zoekt,
hulpeloos verbloedend in prikkeldraad,
zie de door honger gemerkten, vanavond
stervend als dieren in 't vuil van een straat —
God, sta ons bij, nooit tevoren zo sterk
zijn we nog nimmer zo zwak geweest,
vrees vergezelt ons, een inktzwarte schaduw.
wanhoop weerhoudt ons te gaan tot Uw feest —
koos U niet zelf Zoon des mensen te zijn?
o reis dan mee, Uw belofte gestand,
schenk Uw genade aan die wij begaven,
breng ook hen thuis in Uw vredeland,
en leer ons knielen, klein en devoot,
bij 't eeuwig wonder van Bethlehem,
wetend, dat boven ons machteloos leven
Uw koningsmacht spreekt met rustige stem —
houd ons voor ogen, dat voorbij de hel
Gij déze wereld hebt liefgehad . . .
kom Broeder Jezus, Ster van de morgen,
woon met Uw stralende hoop in ons hart.

Tini Van Ameyde.

Globetrotter Travel Service Ltd.

Uw Nederlands georienteerde Reisbureau met Nederlands sprekend personeel in
WEST CANADA
Agent voor KLM, CPA, TCA, Holland-Amerika Lijn en alle andere vervoersmaatschappijen.

Ten allen tijde tot Uw dienst.
Gratis service en huisbezoek.

Bel, schrijf of kom binnen.
2015 Main Street
Tel. TR 4-7122
's Avonds HE 1-8980
VANCOUVER 10, B.C.

BOOK BULLETIN No. 15 SPECIALE KERSTAANBIEDING

Dit jaar hebben we voor dit doel vier boeken van de bekende uitgeverij J. H. Kok te Kampen gekozen. Allereerst de nog te verschijnen: "Trilogie van Nellie van Dijk-Has" (*"Jeugd zoekt een haven", "Jij bent het zorgenkind", "Het rustpunt"*). *Voor wie meer van deze schrijfster gelezen heeft is verdere aanbeveling overbodig. De uitgever bericht ons dat de oplaag beperkt zal zijn en dat geen herdruk plaats zal hebben. Bestelt U vóór 31 Dec. dan ontvangt U deze pracht trilogie (530 blz.) voor slechts $2.25 thuis, daarna geldt de gewone (ook nog lage) prijs $3.25 De* "Trilogie van Annie Ooterbroek-Dutschun" (*"Ik wil niet eenzaam zijn", "Laat mij leven", "Het geluk woont in ons hart") kunnen we uit voorraad leveren, deze maand slechts $2.25 (448 blz.). Dan hebben we speciaal voor deze maand de gedichtenbundels:* "Christelijke dichters van deze tijd, een bloemlezing bijeengebracht door P. J. Risseeuw", *deel I 210 blz., deel II 175 blz., beide slechts $0.75 per stuk, flink formaat. Op bestellingen boven $2.00 betalen wij de porto, en zoals U weet: wij specialiseren in stevige verpakking en snelle verzending. Wij hebben* grote voorraad *Engelse en Nederlandse Chr. lectuur.*

P.S. Vergeet U niet uw exemplaar "BARNES NOTES N.T. ONE VOLUME" *vóór 31 Dec. te bestellen voor $13.95, daarna is de prijs $15.95. (Write for Folder!)*

Aanbevelend, Gerry Denbok

Burlington Book & Bible House

Mail-Order Dept. Box 381 — Burlington, Ontario

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489
Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).
Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.
Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 4.00 per year.
All communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher. The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Please inform us immediately of any change in your address.

DE SLEUTEL

door Jacoba M. Vreugdenhil

Begin van een brief van H. E. Elsing-Tadema, Utrecht, aan Mr. and Mrs. B. Tadema-Veldhuizen, Hamilton, Ont.

Geliefden,

Even een brief als aankondiging van de vracht sigaren, die Frans onmiddellijk na lezing van Ada's brief is gaan kopen. Je moet die kist maar beschouwen als **zijn** manier om uit te drukken hoe blij we zijn, dat ook jullie de reis naar het Heilige Land gaan maken. Hollandse sigaren zijn een sleutel, zegt hij, daar kan je ginds allerlei deuren mee open krijgen. We hebben uitgerekend dat je het pak nog royaal voor de afreis moet ontvangen en het zijn er precies zoveel, dat je met de invoer in Canada geen last kan krijgen. Naar Jordanië mag je er nog wel meer meebrengen, hebben we gemerkt, en in Israël zijn ze met alles gemakkelijk, waarom dan niet met sigaren. Voor je bij de Mandelbaumgate tussen Jordanië en Israël bent heb je trouwens de meeste al weggegeven.

Ja, wij waren blij met het bericht en ik vraag me af, of jullie je eigenlijk wel kunnen voorstellen hoe blij. Als Ada geschreven had, dat jullie dit jaar weer met vacantie naar Holland kwamen, zouden we ook de vlag hebben uitgestoken (figuurlijk!), dat weet je, maar dit is anders. Ben en ik zijn ver uit elkaar geraakt, we wonen op verschillende continenten, maar je blijft broer en zuster, en Ada en ik zijn van jongsaf vriendinnen geweest. Ik kan er gewoon niet over uit, dat jullie nu op dezelfde plaatsen zullen staan, die wij hebben bezocht en waarover we bij je laatste bezoek zo uitvoerig hebben verteld. Wij hebben tegenwoordig verschillende vaderlanden, maar we zijn op weg naar hetzelfde Vaderhuis, en in het aardse Jeruzalem spreken de stenen van het hemelse. Ik zie geen kans het beter uit te leggen, maar jullie begrijpen het wel.

Verder over practische dingen. Jullie maken de reis dus niet met een gezelschap, zoals wij vanuit Holland konden doen. Als je in het oude Jeruzalem (Jordanië) de vrije keuze hebt van hotel kunnen we het Knights Palace Hotel aanbevelen; het ligt op een heel stille plek middenin het Jeruzalem uit de kruisvaarderstijd. Geef de man van de receptie en de bediende, die je koffers draagt, maar dadelijk een Hollandse sigaar; daar zijn de meeste Arabieren even dol op als op Canadese dollars.

Het Canadese bureau, dat jullie reis verzorgt, zal wel op de een of andere manier samenwerken met de Terra Sancta Tourist Company uit Jeruzalem. Terra Sancta organiseert o.a. excursies binnen en buiten Jeruzalem onder geleide van gidsen en een goed gids zullen jullie, als je zonder gezelschap reist, nog harder nodig hebben dan wij. Op ons stond een van die Terra Sancta-gidsen al in Beiroet te wachten en meer dan een week is hij door Libanon, Sirië en Jordanië overal met ons meegegaan, tot aan de Mandelbaumgate naar Israël. Jammer genoeg zijn wij zijn naam vergeten, maar daarom kunnen jullie in Jeruzalem toch wel naar hem vragen. Vertel aan de mensen van Terra Sancta, dat de gids die je vanuit Holland is aanbevolen, van half-Hongaarse afkomst is, dat hij Duits en Engels spreekt en ook een beetje Hollands, dan weten ze heus wel wie je bedoelt. Vooral wanneer je als bewijs voor je connecties met Holland een Hollandse sigaar overhandigt. Daar is die halve Hongaar ook zelf een groot liefhebber van, van Hollandse sigaren bedoel ik. Onze leider, die hem toen al jarenlang kende, drukte hem bij het wederzien op de kade van Beiroet al dadelijk zo'n blikken doos in de hand. We zagen hem later op de dag de eerste van die sigaren opsteken; het was een plechtigheid.

Waarom zoveel moeite te doen juist voor die ene gids?

Hij zal je brengen op een plaats die je zonder hem niet kunt bereiken.

Jullie weten natuurlijk, dat stad en tempel van Jeruzalem verscheidene malen zijn verwoest. De onderaardse doorgang onder de dubbele Huldapoort is misschien het enige gedeelte van het tempelcomplex, dat sinds Christus' tijd gespaard is gebleven: wat onder de grond lag kon niet met de grond worden gelijk gemaakt. Men stelt zich voor, dat Christus over deze trap naar de tempel is opgegaan, vele malen misschien. Ook dat Hij als twaalfjarige dicht bij die opgang (in de zuilenhallen) temidden der leraren heeft gezeten. Over het algemeen is deze onderdoorgang afgesloten, omdat hij in het niemandsland uitloopt; de meeste toeristen komen daar dus niet. Maar onze gids was een man met relaties. Hij wist ergens een sleutel vandaan te halen en hoewel hij overigens een bescheiden en zelfs tamelijk stille man was maakte hij ons toch goed duidelijk, dat alleen maar hij dat kon — geen enkele andere gids. Die sleutel, een formidabel exemplaar, overhandigde hij plechtig aan onze leider en toen mocht hij de deuren openmaken.

Hoe hij die sleutel kon bemachtigen heeft hij nooit aan iemand verteld (Frans was er van overtuigd, dat hij ditmaal niet alleen met zijn gebruikelijke verwensingen en fooien had gewerkt, maar ook met Hollandse sigaren uit de kostbare blikken doos; hij heeft hem dus uit eigen voorraad schadevergoeding aangeboden). Van de Nederlanders, die hij als gids had rondgeleid, scheen hij behalve vele Hollandse sigaren ook enkele Hollandse woorden te hebben opgestoken, maar het waren er niet genoeg naar zijn zin. Hij zou de explicaties op de heilige plaatsen van Herr Doktor — zo noemde hij onze leider — zo graag willen verstaan, zei hij. Een leraar uit ons gezelschap beloofde hem daarom een Duits boekje: 'Wie lerne ich Niederländisch?'; hij zou het hem vanuit Nederland sturen.

Het bleek uit alles, dat 'Herr Doktor' de bijzondere sympathie en hoogachting van de gids genoot en dat konden we allemaal begrijpen. In het verslag, door een van de reisgenoten geschreven en na afloop aan alle anderen toegezonden, werden er grapjes over gemaakt. De gids uit Jordanië leek wel een herdershond; hij waakte over ons als over een kudde en hield ons trouw bij elkaar. Hij kende alle schapen afzonderlijk, niet bij hun naam, maar bij hun meest opzichtige kledingstuk, hij liep ze de hele dag te tellen en behandelde ze met geduldige welwillendheid. Maar dat was allemaal omdat ze nu eenmaal bij de herder hoorden. Naar de herder, Herr Doktor, en naar niemand anders ging die toewijding uit.

Wat ik je als laatste nog over hem wilde vertellen hebben we niet van hemzelf, maar van onze leider gehoord, toen we al in Israël waren.

'Nou, hij vloekte en tierde als de beste Arabier, maar het was toch een aardige vriendelijke man, dat hebben jullie zelf meegemaakt. Je moest tegen hem alleen niet over de Joden beginnen: hij kon om zo te zeggen hun bloed wel drinken. Ik moet toegeven, dat hij daar wel reden voor had, al hebben de Joden van hun kant zich over Hongaren en Arabieren ook genoeg te beklagen. Het schijnt, dat hij in 1948 in het nieuwe gedeelte van Jeruzalem woonde, dat nu Israëls is, in een mooie nieuwe flat, waar hij erg gelukkig mee was; zo'n man moet heel wat hebben afgezworven voor hij in Jeruzalem die woning vond. In 1948, in de dagen dat de Joodse staat werd gevestigd, is er hier tussen Jordaniërs en de Joden bloedig gevochten. In het westelijke nieuwe Jeruzalem, dat overwegend Joods was, drongen de Joden de huizen van de niet-Joden binnen en zeiden: er uit. Ook **zijn** huis. Denk je maar eens even in hoe lang het geduurd moet hebben voor hij in het oude, Jordanische, Jeruzalem weer onderdak kwam en dan moet je maar niet vragen **hoe**. Alles wat hij had was hij kwijt. Als hij vertelt over wat de Joden hem hebben aangedaan laat hij een klein Lips-sleuteltje zien van zijn flat in het nieuwe Jeruzalem; meer schijnt hij niet te hebben overgehouden. Al jaren geleden heb ik tegen hem gezegd, dat hij dat ding moest weg doen, maar nee. Toen ik hem dit jaar naar die sleutel vroeg haalde hij hem weer te voorschijn: hij draagt hem dus nog altijd in zijn zak. Dat moet je je maar weer eens even voorstellen: in zijn zak. Rot-joden! of iets van die aard denkt hij, telkens als zijn vingers op die sleutel stoten. Zo komt er nooit een einde aan zijn wrok. Aan de haat die een demarcatielijn heeft getrokken dwars door Jeruzalem en die overal op de wereld de mensen van elkander scheidt.'

Als jullie eind oktober in Jeruzalem komen zal de temperatuur er wel heerlijk zijn. Wees toch altijd voorzichtig met het water, dat je drinkt, en eet nooit geen ongewassen fruit. Vergeet niet Enterovioformtabletten mee te nemen en slik vooral voldoende zout.

Gedeelten uit een brief van A. Tadema-Veldhuizen, Hamilton, Ontario, aan de heer en mevrouw F. Elsing-Tadema, Utrecht.

(....) Van de sigaren hebben we veel plezier gehad. Ik voor mij geloof eigenlijk niet, dat de Arabieren even dol zijn op Hollandse sigaren als op Canadese dolars; ze waarderen die anders dan geld, dacht ik, meer als een vriendelijkheid van mens tot mens, een persoonlijke attentie. In zoverre heeft Frans beslist gelijk als hij zegt, dat Hollandse sigaren een sleutel zijn, waarmee ginds allerlei deuren opengaan (....)

Op het vliegveld bij Jeruzalem stond een man van de Terra Sancta Tourist Company ons op te wachten en die heeft ons met alles geholpen. In een grote taxi nam hij ons mee naar het Knights Palace Hotel en we hoorden van hem, dat Terra Sanscta ons op alle heilige plaatsen kon brengen. Hij kon er ook voor zorgen, dat we de gids kregen die ons vanuit Holland was aanbevolen. Wanneer we er tenminste geen bezwaar tegen hadden ons de volgende dag aan te sluiten bij een kleine overwegend Duitse groep voor een excursie naar Bethlehem.

In het donker hebben we samen vanuit het hotel nog een wandeling gemaakt door het oude Jeruzalem. De stemming, die de nauwe kronkelende straatjes bij je oproepen is, zoals jullie vertelden, met niets te vergelijken. We hadden het gevoel of de geschiedenis, de gewijde èn de ongewijde, overal tegen ons opdrong. Na een poosje kwamen we in iets bredere en drukkere straten en tenslotte stonden we tegenover een hoge dikke muur, die nog wel in de tijd van de kruisvaarders zal zijn gebouwd; jullie weten dat natuurlijk beter dan wij. Vóór die muur was een diepe gracht, zonder water er in, met aan onze kant een hek. Leunend op dat hek stonden we te kijken naar een magere kat, die zijn hopeloze pogingen om tegen de steile muur op te klauteren maar niet op wilde geven. Op een gegeven moment was het beest weer eens naar beneden geduikeld en we bogen ons voorover over het hek, om te kijken waar het gebleven was. En toen dook, uit een nabijgelegen wachthuisje, opeens een soldaat van het Jordanische leger op, die zich eveneens voorover boog. De kat scheen als een onschuldig belangstellingsobject te worden beschouwd en de man zei tegen ons een paar woorden, die heel vriendelijk klonken, maar ondertussen! We begrepen dat we hier voor het eerst gestoten waren op de muur van zonde en haat, de demarcatielijn die dwars dor het tegenwoordige Jeruzalem loopt. Niet meer de geschiedenis, maar onze eigen ongelukkige tijd drong zich aan ons op. (....)

Bethlehem was de eerste plaats, die we in het Heilige Land bezochten. Die gids van jullie kwam ons 's morgens bij het hotel afhalen, met de overwegend Duitse kleine groep in een formidabele taxi — we konden er inderdaad nog makkelijk bij.

Van het begin af deed zich nu een klein misverstand voor. De gids had het idee, dat we door Herr Doktor — jullie leider — persoonlijk naar hem waren verwezen en hij was daar kennelijk blij om. We hebben geen kans gezien het hem anders te vertellen, want al gingen we elkaar op de duur uitstekend begrijpen, ons Canadees Engels en Friese Hollands kon hij niet altijd helemaal verstaan, terwijl wij zijn Duits niet konden volgen of spreken. We kregen de beste plaatsen in de taxi en telkens een aparte uitleg in het Engels of Hollands, wanneer de rest van de groep in het Duits werd toegesproken.

Deze bizondere onderscheiding, zo werd ons al gauw duidelijk, dankten we evenzeer aan onze vermeende relatie tot Herr Doktor als aan de Hollandse sigaar, waarmee Ben de kennismaking had ingeleid. Maar naar wat we over die Herr Doktor van jullie hebben gehoord is hij een man, die het ons niet kwalijk zal nemen, als we onbedoeld van zijn goede reputatie hebben geprofiteerd.

In het stadje Bethlehem zijn we tamelijk lang gebleven. De Geboortekerk was, zoals jullie voorspelden, een teleursteling. Er werd juist een Grieks-Katholieke dienst gehouden en van de verdeeldheid van de Christelijke kerk word je je hier al dadelijk pijnlijk bewust, zoals later op andere heilige plaatsen. We hebben een poosje staan kijken en luisteren naar de 'echte kerst-klokken van Bethlehem', die je tegenwoordig ieder jaar voor de radio hoort en waarvan je tegen Kerstmis altijd zoveel foto's ziet. Ben heeft ook zelf nog een paar foto's genomen. Ik heb in die tijd in een winkeltje tegenover de kerk wat souvenirs gekocht, paarlmoeren briefopeners met 'Bethlehem' er op; ik vond ze nogal mooi. Als je maar weet dat ik die dingen niet wil gebruiken, zei Ben, de naam Bethlehem is me nog altijd zo heilig, dat ik die niet op een briefopener wil lezen. Daar had hij goed beschouwd gelijk in.

Pas na de thee trokken we in onze reuzentaxi naar het herdersveld. In Hollands, dat met veel Engels moest worden aangevuld, vertelde de gids ons, waarom we pas zo laat naar Efratha gingen. Hij wilde ons het herdersveld tegen het vallen van de avond laten zien — zo deed Herr Dokter het ook altijd. De kleine groep om ons heen kreeg dezelfde explicatie in het Duits, want we vingen enkele malen de titel 'Herr Doktor' op. Een van de heren vertelde ons later in uitstekend Engels, dat our friend, the Dutch scholar, volkomen gelijk had: het herdersveld in het late middaglicht was het mooiste wat de tocht naar Bethlehem aan moderne pelgrims te bieden had.

Wat moet ik erover vertellen? Uit jullie eigen verhalen en die van de gids weet ik, dat jullie Palestina in andere volgorde hebben 'gedaan', jullie zijn pas op de vierde of vijfde dag in Bethlehem geweest. Voor ons was, na de overstelpende blijdschap en dankbaarheid van de aankomst in Jeruzalem, het herdersveld de tweede ervaring van heilige grond. We hadden het gevoel of we als Mozes onze schoenen van de voeten moesten doen op de plaats, waar een hemelse heermacht God loofde. Ook onze Duitse medepelgrims waren diep onder de indruk, dat zagen en merkten we wel.

De gids was zo fijngevoelig ons een poosje aan onszelf en onze eigen gevoelens over te laten. Zijn kleine kudde verdeelde zich; we keken en fotografeerden wat en allemaal probeerden we de liefelijkheid van dit avondlandschap in onze geest te verbinden met de heerlijkheid van de Goddelijke Openbaring, die van deze plaats is uitgegaan. Ere zij God in den hoge. Vrede op aarde. In mensen een welbehagen.

De schaduwen werden al langer toen de gids ons bij elkaar dreef; hij gebruikte daarbij het grapje dat hij hier op het herdersveld wel even voor herder spelen mocht. Midden tussen ons in staande hield hij in het Duits een korte toespraak. Weer hoorden we de naam 'Herr Doktor' en verder begrepen we, dat er hier, op deze zelfde plaats, was gezongen, maar het is ons nooit duidelijk geworden wat hij nu eigenlijk bedoelde: 'door de groep van Herr Doktor' of: 'door de engelen'. De Duitsers reageerden met een ijl 'Stille nacht, heilige nacht' en Ben viel in het Hollands in; hij heeft ook nu hij ouder wordt nog altijd een stem als een klok. Daarna werd er iets van òns verwacht. 'Ere zij God', begon Ben, en ik was zo aangedaan, dat ik haast niet mee kon zingen, maar de gids kwam ons te hulp. Niet alleen de lange moeilijke melodie kende hij, ook de Hollandse woorden. En we wisten niet eens of die man uit dit Mohammedaanse land wel Christen was, Grieks- of Rooms-Katholiek? In ieder geval niet Protestant. Van wie had hij het 'Ere zij God' geleerd? Van Herr Doktor en diens Hollandse groepen? Waren die voor deze twintigste-eeuwse zwerveling en gids hier op het herdersveld als de engelen geweest?

Op de terugweg maakte een van de Duitse dames de opmerking, dat het zo heerlijk zou zijn, van Bethlehem te beginnen de voetstappen van de Heer zoveel mogelijk te volgen — voor ons werden die woorden in het Engels herhaald. De gids antwoordde, dat hij ons niet kon brengen naar de stad waar de Herr Christus als kind had gewoond: Nazareth lag in het gebied dat door de Joden was bezet, was occupied; al konden wij daar vrijdag door de Mandelbaumgate naar toe, hij niet. Wel kon hij de volgende dag met ons naar de tempel gaan, waar de Heer Christus als twaalfjarige met zijn moeder en de heilige Joseph het Paasfeest had gevierd.

'Vandaag het Kerstfeest, morgen het Paasfeest,' zei een van de Duitsers nadenkend en ons hart verstond hem. De gids keek ons aan en vertaalde niets. (....)

's Morgens stonden we met dezelfde groep op een hoek van het tempelplein voor het lage onderpoortje. Met de woorden 'Anders maakt Herr Doktor altijd de deuren open' bood de gids ons een enorme oude sleutel aan. Zo beleefd als hij kon weigerde Ben deze eer. 'Nee, u bent de herder.' Daarop draaide de gids zelf de sleutel om. Toen hij zijn kudde binnen had dreef hij haar dadelijk voor zich uit de trap af; pas bij de andere deur, die hermetisch gesloten bleef, de deur naar het niemandsland, mochten we om ons heen kijken. 'U moet u voorstellen, dat de Israelieten op-gingen naar de tempel. Wie de Herr Christus wil volgen moet van hieruit beginnen. Hier is hij als twaalfjarige met zijn moeder en de heilige Joseph naar het huis van zijn Vader op-gegaan.'

Op de dag na Bethlehem volgden wij dus de voetstappen van de twaalfjarige Jezus — voor zover wij dat konden. Achter onze groep waren anderen door de geopende deur naar binnen gedrongen; ik zag een vrouw in Arabische kleding zich neerwerpen om de grond te kussen — er wonen immers ook Christen-Arabieren in Jeruzalem. Waarom kon ik niet naast haar knielen? Hier moeten de zuilenhallen zijn geweest, wees ons de gids, daar zat Hij temidden van de leraars. Hij haalde een Nieuwe Testamentje uit zijn zak en las ons voor: Wist gij niet dat ik zijn moest in de dingen mijns Vaders? Tot onze verbazing in het Hollands. (....)

Tegen de avond stonden we op de Olijfberg. We keken neer op het twintigste-eeuwse verdeelde Jeruzalem en we zagen op naar de bergen, die eens vrede zullen dragen. De gids noemde ons de bekende namen. **Mons Gaudii**, de berg van vreugde; — daar zagen de pelgrims de heilige stad voor zich liggen en zij sprongen van hun rijdieren af en kusten de aarde. **Dominus flevit**, de hoogte waar de Heer heeft geweend; — want er zouden dagen komen dat haar vijanden de stad zouden omsingelen, dat zij geen steen op de andere zouden laten. In het onvergelijkelijke panorama, dat zich voor onze ogen uitbreidde, herkenden we ook zelf enkele van de plaatsen, waarheen we de voetstappen van de Heer hadden gevolgd: het **Tempelplein, Gethsémané, Golgotha**. De demarcatielijn was van deze hoogte nauwelijks te onderscheiden: de historische gebouwen in Jordanië en de moderne Y.M.C.A.-wolkenkrabber in Israel leken bedrieglijk dicht bij elkaar.

De gids stond van ons afgezonderd voor zich uit te staren naar het nieuwe Jeruzalem op de westelijke heuvels. De heuvels die voor hem geen heilig recht droegen, maar waar hem onrecht was aangedaan... Wij waren deze man dankbaar, want hij had ons gebracht op een plaats, die we zonder hem niet hadden kunnen bereiken; we liepen ook naar hem toe, maar de vraag die ons op het hart lag kwam ons niet over de lippen. Als u de Mandelbaumgate door bent moet u niet vergeten naar de berg Sion te gaan, zei hij plichtsgetrouw, en naar het Cenakel, de plaats van het Laatste Avondmaal. U vindt wel een Joodse gids die u er brengt, want ik mag daar niet komen. (....)

De gids bracht ons weg tot aan de Mandelbaumgate, zoals hij dat Herr Doktor altijd had gedaan. Pas op de plaats van de enige opening in de muur vond Ben de moed, hem te vragen naar de sleutel van zijn huis aan de overzijde.

Hij werd niet verlegen of boos. Lachend begon hij zijn zakken leeg te maken. We kregen een Duits-Nederlands taalboekje te zien en een Hollands Nieuw Testamentje. Eerst namen we het taalboekje in onze handen. 'Ter herinnering aan een schaap uit de Hollandse kudde' stond op het schutblad geschreven.

'Dat heeft een Hollandse toerist me gestuurd, die een paar jaar geleden met Herr Doktor meekwam. Uit dit boekje heb ik Hollands geleerd en omdat ik zijn taal nu kende heeft Herr Doktor me verleden jaar hier bij het afscheid zijn eigen evangelium gegeven. Tot ziens, Herr Doktor, zei ik toen ik hem voor het laatst een hand gaf. Ik ben een oude man, antwoordde hij, ik weet niet of ik de reis naar Jeruzalem nog een keer kan maken, misschien reis ik nog eerder naar het hemelse Jeruzalem; mijn gids is me daarheen al voorgegaan. Ik wist wat Herr Doktor bedoelde. De Herr Christus is naar Bethlehem gekomen om op aarde onze Gids en Herder te zijn, heeft hij eens op het herdersveld apart tegen mij gezegd. En op de berg van de hemelvaart leest hij altijd uit zijn evangelium voor: Ik ga heen om u plaats te bereiden. Toen hij het eerste hek al door was heb ik hem dat nageroepen: U gaat heen om ons plaats te bereiden. Hij draaide zich om en lachte; hij wist dat ik niet wilde spotten. En weet u wat hij zei? In zijn evangelie heeft de Herr Christus ons de sleutel gegeven van ons huis in het nieuwe Jeruzalem.'

We waren nu bijna aan de beurt om het niemandsland over te steken, om de muur door te gaan. Van de gids, die in het oude Jeruzalem moest achterblijven, hoorden we nog deze woorden:

'Ziet u, na die tijd heb ik dat Duitse boekje en het Hollandse evangelium van Herr Doktor altijd bij me als ik met Hollandse toeristen reis. Voor de sleutel van mijn huis aan de overkant is er dus geen plaats meer.'

Om technische redenen waren wij genoodzaakt een gedeelte van onze Nederlandse editie tevens op gekleurd papier te drukken, nu ons Kerstnummer in een belangrijk groter aantal pagina's verschijnt. Wij willen hierop wijzen om verwarring te voorkomen. Onze lezers zullen echter bemerken, dat ons Engelse bijvoegsel "Christian Courier" toch een afzonderlijk geheel van 4 pagina's vormt, en dat de Engelse en de Nederlandse edities dus niet vermengd zijn.

Redactie.

4711 "TOSCA"
Eau de Cologne
Combineert in gelukkig geslaagde harmonie de kostelijke, welriekende geur van
4711 "TOSCA" Parfum
met de lentefrisheid van de echte
4711 Eau de Cologne.
№ 4711
TOSCA
Eau de Cologne
Geïmporteerd uit Keulen, de stad van de "4711" Eau de Cologne

Namens
PRO REGE PUBLISHNG CO.
en
SPEELMAN'S BOOKHOUSE
Mijn vrouw en ik wensen al onze klanten, vrienden en kennissen
EEN RIJK GEZEGEND KERSTFEEST
toe en
GODS NABIJHEID EN ZEGEN VOOR 1963
P. SPEELMAN.
E. SPEELMAN—WOLDHUIS.

HOLLAND STORE

2542 Weston Road bij Hwy. 401
Weston, Ont. Tel. CH 6-2585

WENST U EEN

GELUKKIG KERSTFEEST

Ook dit jaar weer ons bekend Kerstpakket met geschenk ca. $ 5.25

BEL CH 6-2585 VOOR VOLLEDIGE INLICHTINGEN
Bestel tijdig om teleurstellingen te voorkomen.

★ LEVENSMIDDELEN
★ VLEESWAREN
★ PARTY SNACKS
★ TEXTIEL
★ SCHEMERLAMPEN
★ GRAMMOFOONPLATEN
★ KERSTGEBAK
★ STOLLEN-BRODEN
★ SIGAREN
★ DELFTS BLAUW
★ SOUVENIRS
★ ENZ. ENZ.

ONZE ZAAK IS GEOPEND VANAF MAANDAG 17 DEC. TOT ZATERDAG 22 DEC. VAN 9 TOT 9 UUR. MAANDAG 24 DEC. VAN 9 TOT 6 UUR.

Gaat U verhuizen?
dan naar:
VAN'S MOVING & CARTAGE
(eigenaar J. Vander Wal)
Speciaal ingericht voor het vervoer van Emigratiekisten. Verder: Van Stake, Dump en Platformtrucks. 1562 Muir Rd., PORT CREDIT, Ont. Tel.: Office EM 6-4090. After 5 CR 8-3253

JOHN SAKES
Uw KAPPER uit AMSTERDAM
Hwy. 8 West van GRIMSBY.
½ Mijl ten O. van SLESSER'S MOTORS, Mountain zijde.
100% Service.
Dinsdags gesloten. WH 5-2520

SAINT NICHOLAS BEZOCHT DE SCHOLEN VAN VANCOUVER ISLAND

Vrijdagavond 30 Nov. 1962 was belangrijk in het leven van enkele honderden kinderen. Saint Nicholas en Black Peter bezochten voor het eerst in de korte geschiedenis van de Calvin Christian School te Victoria, B.C. de leerlingen. Maar niet alleen hen. Vele Canadese kinderen uit de buurt waren met hun ouders meegekomen. Dit naar aanleiding van een aankondiging in de krant. Een fotograaf van het plaatselijke dagblad was ook aanwezig en alreeds de volgende dag stond het tweetal in de kolommen. De dames, die zich verdienstelijk hadden gemaakt met het in elkaar naaien van de waardige kledij, keken trots naar het plaatje. De onderjurk was iets te nauw geweest. De Saint had kleine pasjes moeten nemen om de boel niet uit elkaar te scheuren en zijn baard had veel te veel van zijn jeugdige hals zichtbaar gelaten. Maar niemand van de blijde kinderschaar had daarop gelet. Ja, die baard en Peter's zwarte gelaatskleur hadden hoofdbrekens gekost. De baard was na veel gepluis bij elkaar gekomen, maar met dat zwart moest men voorzichtig zijn. Het vorig jaar was er ergens een Black Peter bijna flauw gevallen, omdat zijn poriën waren dichtgesmeerd met een mengsel van charcoal en handlotion. Gelukkig vonden de dames een trickshop, welke zwarte schmink in de handel bracht. Deze Peter heeft geen last gehad van draaierigheid. Hij sloeg er met zijn roede lustig op los en maakte tal van kinderen aan het huilen. Saint Nicholas bediende zich van een beschaafd Engels met een ietwat plat "Spaans" accent. De kinderen zongen op zijn verzoek de door de K.L.M. en sommige Levensverzekeringsmaatschappijen verzorgde Engelse vertaling van Nederlandse Sint Nicolaasliederen. Hier en daar werd een traan weggepinkt vanwege het bekende wijsje en de dierbare herinnering. Het grote boek, waarin de namen staan van alle kinderen van de wereld, werd geraadpleegd en daarna strooide Peter met milde hand echte ouderwetse pepernoten. Ergens kreeg een jongetje er één in zijn oog, maar daar kon de boy wel tegen. Zelfs grote mensen zochten onder hun stoel. Aan het slot werden dure cadeaux uitgereikt. De ouders hadden er hun steentje voor bijgedragen en de kinderen waren nu verrukt en opgetogen. Toen de Saint en zijn servant wat minder plechtig vertrokken waren, kregen de jongelui nog wat films te zien en ontvingen de ouders gelegenheid een bezar ten bate van de christelijke school te bezoeken. Dit was allemaal zorgvuldig uitgedacht en georganiseerd door de Chr. Ref. Ladies' Aid en de Young People's Society. De Saint en Peter waren ook zelf leden van de jeugdvereniging. Zij hebben zich ontegenzeggelijk goed van hun taak gekweten.

Op de bazar werden o.a. verkocht auto bumper stickers met de slogan "Keep Christ in Christmas". Want daartoe was dit eigenlijk allemaal begonnen. Als Saint Nicholas achter de rug is, kunnen de kinderen zich beter op het kerstgebeuren concentreren. De stickers werden met een goede winst verkocht voor $1.00 per paar ten bate van de school. Deze worden in de handel gebracht dor de Christ in Christmas Activities, Box 3545, Milwaukee 6, Wisconsin.

De belangstelling en het enthousiasme voor deze eerste Saint Nicholas viering was zo groot, dat het wel zeker is, dat de goede man met zijn zachte stem het volgend jaar gebruik zal moeten maken van een loudspeaker. Als altijd zijn Hollandse kinderen nogal rumoerig.

Het is gebleken, dat het niet onmogelijk is, om ook andere Canadezen voor het idee warm te krijgen. Er heerst onder velen van hen een ontevredenheid over de manier waarop hier het Kerstfeest wordt voorbereid en gevierd. Enkele willekeurige dames uit Victoria schreven aan de redactie van een dagblad een protest tegen het vroege versieren van winkels. Het gevolg was, dat duizenden adhesiebetuigingen binnenkwamen. Een Alderman protesteerde in de Council tegen het misbruik van gewijde kerstmuziek in commerciële aangelegenheden. "Prostitutie", noemde hij dat. Zo gaan er meerdere stemmen op. Zullen wij proberen een positief antwoord te geven? We behoeven er geen ingewikkelde formules voor uit te denken.

Saint Nicholas en Black Peter bezochten de Calvin Christian School te Victoria, B.C.

Intussen hebben wij vernomen, dat Saint Nicholas ook de Christelijke School van Duncan, B.C. zal bezoeken en wij hoorden van meerdere Saint Nicholas Parties, waartoe ook Canadezen worden uitgenodigd.

Het is niet moeilijk. Fopperijen en versjes zijn gauw bedacht en gemaakt en er zijn genoeg taaipoppen, chocoladeletters, speculaaspoppen, chocoladebeesten en dergelijke in de winkels verkrijgbaar om de bekende Saint Nicholassfeer te scheppen. Aan het instandhouden van een Hollandse traditie als zodanig hebben wij niet in het minst behoefte, maar wel aan een poging een oplossing te geven in de verwarde situatie van het kerstfeest in Canada. Er steekt een geestelijk belang van de eerste orde achter. Het zou niet voor de eerste maal zijn in de historie van

★

de nieuwe wereld, dat iets nieuws uit Europa werd geïntroduceerd en geïmporteerd. We moeten alleen maar de moed hebben om het door te zetten en het aantrekkelijk te maken voor Canadezen, ondanks mogelijke spot of tegenstand uit eigen kring. Er zullen wel altijd mensen gevonden worden, die onze motieven verkeerd uitleggen. Tot dusver hebben wij echter bij Canadezen alleen maar waardering en enthousiasme ontmoet. Laten onze scholen helpen door te tonen hoe het kan. Geen Santa Claus, maar een Saint Nicholas voor onze kinderen en daarna . . . ruimte voor niemand minder dan het Kind in de Kribbe.

W. C. Homburg

WIJ kunnen wel zeggen

KIJK, ZO BRANDEN RITMEESTERS!

maar weet U er dan alles van? Neen! 'n Ritmeester moet U roken. Geniet van het weelderige aroma en U weet hoeveel meer U met RITMEESTER geniet van Uw zelfde sigarengeld!

Niet voor niets is RITMEESTER de meest gerookte Nederlandse sigaar in Canada.

"ELK RITMEESTERMERK EEN MEESTERWERK"

Sigaren:			*Cigarillos:*		
Half Corona	5	$ .70	Saluto	10	$ .55
Capo	10	1.35	Quick	10	.60
Chic	10	1.45	Page	20	1.20
Parmant	10	1.75	Livarde	20	1.50
Fiat	10	2.00	Junior	10	.95
Major	10	2.15	Pikeur	20	2.10
Ideaal	10	2.20	Regio	10	1.15
Gracia	10	2.70			

ALLEEN-IMPORTEURS:

VAN'S *Importing Limited*

BOX 826 — HAMILTON, ONT.

CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Rd. N.
Hamilton, Ont.
Telefoon JA 2-1234

for all our friends.

May the season be full of joy for you and yours.

Jack Bylsma
Real Estate
1607 King Street East
Hamilton, Ont.

Gebed bij de Kribbe

Kind,
Dat Gods oordeel moet gaan dragen
En 't mensenleed,
Die 't grootste onrecht, pijn en slagen
Straks ondergaan zult zonder klagen,
Tot men U wreed
Als uitgestotene zal doden
Aan 't barre hout . , .

Kind,
Zie ik kom tot U gevloden
Met d'handen vol van d'eigen noden . . .
En 't klatergoud
Der wereld als mijn schat niet achtend
Buig ik mij neer,
En smeek, mijn heil van U verwachtend.

Kind,
Wilt gij straks uw plicht betrachtend
Ook zijn mijn Heer . . .

Kind,
Mogen mijn onreine lippen
U kussen, en
U teedre, zuivre liefde zippen . . .
En laat ge mij dan nooit meer glippen
Wat ik ook ben . . .
Gij zegt:
Dat mag ik zeker weten
Dat gij mij mint.

O Kind,
Ik ben zo gauw vergeten,
Ook ik heb U zo vaak versmeten . . .
U, Heilig Kind.

C. Speyer

C. Parlevliet
Niagara Falls
IMPORTEUR VAN
SEA GULL
HOLLAND HERRING
WENST ALLEN
een Gezegend Kerstfeest
EN EEN
Voorspoedig 1963 toe.

CHRISTIAN COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST-CONTACT

Editors: Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd. Box 34, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary. Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

The Offense of the Manger

by Rev. T. C. Van Kooten

Christmas is a joyous time. Men in general have adopted this day as one for festivity. It is safe to say that in the civilized world Christmas has become the chief holiday of the entire year. The whole world seems to have adopted the day and has exerted itself to make the day as happy and as festive as possible. Everything unpleasant must be removed and everything attractive and pleasant must be introduced. Wherever possible bright colours are displayed. Doors and windows, lamp and trees are all draped with bright lights and tinsel until everything glistens and shines.

The nativity scene must somehow be brought into this display, for that belongs to Christmas too. But, of course, it must fit with the tinsel and the lights. So the nativity scene is made to conform, whether the scene be painted or made of plaster. There is a primitive barn, but it is light and airy and clean — a rather cozy place! The beast standing around are fat, sleek and docile, and almost reverent before the Christ Child. The baby Jesus is snuggled in clean hay with a halo about his head, while a nicely clad Mary is beaming down at him with nothing in the world to do but to look at her baby. Then there is also an admiring crowd of angels, shepherds and wise men standing around.

Everything about that nativity scene is made to be beautiful and attractive. But the fact is that there was something tragic, something offensive and ugly about the entire affair. There is an offense of the manger, but man covers it with tinsel and bright colours. Man will not own the offense of the manger. An illustration can assist to bring out this point. There was an ancient king whose kingdom was overrun by the enemy. The king and his family were all killed, except for one son who landed at the home of a very poor family. Besides, he was sickly and a cripple. He was brought up in the poor family, being reared in utter poverty. He was the Crown Prince but the people did not know. Among the people he was only the crippled son of a very poor man. Did he have any rating among the people? None! They might easily make fun of him in his poverty, and because he was a cripple. There was a certain offense attached to him. The nobility and the elite would not take him into their homes nor associate with him. There was an offense associated with intimate contact with him.

Later the country was freed. The identity of the Crown Prince was established, and since the King had been killed in the war the Prince was declared to be the ruler of the land. Then everyone takes him in and much do is made about him. They are all willing to share in his glory, but none were willing to share in his humility and shame.

The same is true about Christ and Christmas. Everyone seems ready to share in the glory and victory of Christmas, or at least in what he considers to be the glory of Christmas. But so few seem to recognize and will even consider to share in the offense and humiliation of Christmas.

What is the shame and offense of the birth of Christ? One visible expression of that offense is the actual barn where Jesus was born. The Son of God came to earth and was born in a dirty place. Not a very fitting delivery room and reception for the Holy One of God! Barns aren't clean and cozy as our Christmas scenes picture them — especially not the ancient ones. Such barns are not fitting places for children to be born and kept — especially not if these children were our own. What a shame we would say, if some child were born in a barn, even today. And our barns today are beyond the imagination of those living in Jesus' day.

But what has man done with that dirty barn in his Christmas festivities? He has tried to brush out the shame and the offense, and make it appear bright and beautiful. Man has tried to escape the offense of the manger, but he cannot. As Papini says in his life of Christ — "Jesus was born in a stable, not the bright, airy portico which christian painters have painted for the Son of David, as if ashamed that their God should have lain down in poverty and dirt. Not the modern Christmas Eve "Holy Stable" either, made of plaster of paris, with little candy like statuettes. Not the holy stable, clean and pretty painted, an ecestatic ass, a contrite ox, and angels fluttering their wreaths on the roof — this is not the stable in which Jesus was born. The poor old stable of Christ's poor old country is only four rough walls, a dirty pavement, a roof of beams and slate. It is dark and reeking. The filthiest place in the world was the first room of the only pure man ever born of woman. It was not by chance that Jesus was born in a stable. What is this world, but an immense stable where men produce filth and wallow in it? Upon this earthly pig-sty, where no decoration or perfume can hide the odor of filth, Jesus appeared one night of a virgin, —"

If the actual barn where Jesus was born were placed in our store windows and on street corners, you can be sure that the Sanitary and Police Departments would soon be forced to clean the mess out. Imagine having the actual barn where Jesus was born right in the middle of one of our big department stores! Do you think that would help their sales during the Christmas Season?

But now the world parades that nativity scene as though it were something nice. Yes, nice, when we have painted out the dirt and air-conditioned the building. But that isn't the barn where Jesus was born. Why does man really want to clean up that nativity barn? Because that barn is another symbol and a very expressive one, of Christ's humiliation for our sins. He became poor that we might become rich. The filth of that nativity barn is all the world had to offer him. Yes, that is all you and I had to offer him. We could only offer him the shame of our sin. The offense of the manger is the shame of our sin. We must not try to brush out that offense. We must own it, own it as our very own. The filth of the nativity barn is the uncleanness of our sin. The beauty of that scene is that the Holy Son of God laid himself down in it. He became sin for us.

Let us own the offense of the manger. Let us see that barn as it actually was, a dirty barn. Many see a beautiful barn, but no Christ, no Saviour. No wonder, they would not face nor own the real offense of the manger. They have tried to cover shame with tinsel and paint. Let us rather see a dirty barn, but a beautiful Christ, a Saviour who took our shame upon himself.

The offense of the manger is the offense of our sin. Let us then own it as our own. The glory of the manger is that the Son of God identified himself with our sin. But you shall never share in the glory without owning the shame. That is the tragedy of the modern Christmas. Millions think to share in its glory while ignoring its shame. So they have painted beautiful barns, but they have lost Christ.

What kind of barn and what kind of Christ do you expect to visit on Christmas?

JOHN GLENN'S CHRISTMAS

Why Titov "Did not see God"

"Ever since the children were small," Colonel John Glenn recalls in a radio interview with Dr. Oswald Hoffman, the Lutheran Hour speaker, "we stressed the idea that Christmas was Jesus' birthday . . . we always had a birthday cake and we had candles on it, although we couldn't put on the 2,000 or so candles we would need by this time."

The famous astronaut continued to reminisce about Christmas and what it has meant to him: "Christmas is a home time. It's a time to be together with your own family. We very definitely try to stress the religous aspects of Christmas and what it really means to us. We naturally make church activities and our religious activities the center of our Christmas home program."

In April, 1962, millions sat near their radios and listened for the radioed reports from John Glenn's space capsule as it went around the world in 87 minutes at an altitude of 160 miles and a speed of 17,458 miles per hour.

This Christmas, the astronaut's voice will again be heard over millions of radios, but this time, it will originate on the solid ground of earth.

Guest of speaker Hoffmann for the Lutheran Hour's special Christmas broadcast, "In Excelsis Deo", Colonel Glenn talks about his family, his faith and his famous journey. He talks to the 30,000,000 people in 115 lands who hear the Lutheran Church-Missouri Synod-sponsored program each week and to many more who will listen to his special Christmas greeting.

Discussing the nation's goals in space, Colonel Glenn explains that the immediate objective for this decade is to reach the moon.

Toward that end, the Colonel continues, "We hope to get into the early projects of Gemini and Apollo, the Gemini being a two-man vehicle that will let us stay up in orbit for as long as two weeks at a time. Beyond that, we are looking forward to the Apollo vehicle which will be the one designed for landing on the moon. These should be under way within the next year and a half or so."

Once a three-man lunar expedition has been successful — hopefully by 1967 or at latest by 1970 — we can begin experimenting on the moon, learning its origin, its environment, and observing earth. Eventually, the moon will probably become a launching platform of its own for further exploration.

John Glenn stresses the fact that "We are just making our first little infant steps into space. But we have worked out many problems. We've found that man's reaction to space travel is not nearly as poor as we had expected."

One of the most pleasant surprises, according to Colonel Glenn, "was the fact that the weightlessness turned out to be not quite the problem we had thought it would be. It was a very pleasant sensation, as a matter of fact."

After discussing our space age objectives, experiences and expectations with his guest-expert, Dr. Hoffman, currently in his seventh year as Lutheran Hour speaker, brought the conversation around to Major Gherman Titov's U.S. visit. He asked how Colonel Glenn, who had served as the cosmonaut's host for part of the trip, felt about Titov's remarks to the effect that he hadn't seen God or any angels in space.

"The God I believe in," said the Colonel, "I didn't envision as being small enough that I could run into Him in space with the little distance we have gone."

John Glenn knew his words would be reaching beyond the Iron and Bamboo Curtains as he continued, remembering his test-pilot days with the Marines:

"I've flown out over the ocean many times. I don't see the lines of magnetic force that give my compass its proper reading, its direction. I can't taste this force that is out there. I can't touch it, I can't feel it, I can't shine a light on it — there's no way that I can see it. And yet by looking at that compass, I give direction and purpose to this whole flight."

"To me, this is the same thing that our religion does for us in our everyday lives."

"I didn't run into God in space and I didn't expect to. But nevertheless, these religious beliefs and faith we have, certainly give a direction and purpose that we *can* see . . ."

Responding to Dr. Hofmann's comment that the birth of Jesus Christ, the Savior, is not a fairy tale or legend but a "historical fact as much as your flight into space is a historical fact," Colonel Glenn affirmed that, in his family, it's Christmas every day. The "Good News of great joy" and the message of love are always there. In the Colonel's own words, "Prayer is not something that I suddenly drag out in a moment of emergency and then, when the emergency is over, put God back in the woodwork . . ."

A CHRISTMAS STORY

Josha's Christmas Confession

by Ineke Parlevliet

Strange things happened in Josha's country. Things which Josha did not understand and were frightening and alarming. Even the grown-ups looked worried and afraid. Josha's parents too, Josha noticed the concern they felt. Father who had always been gay and fond of joking, wore a stern countenance and was moody. Mother was often irritable too and several times Josha noticed she had been crying.

It had all started quite a long time ago. On a beautiful day in the early spring, large groups of armed men had marched into the city where Josha lived and had demanded abdication of the President and government. Instead of obeying this order, the government had called in the army for help. It was then that fighting broke loose! It was terrible! Josha would never forget it. He had been right in the centre of it. When the soldiers and the other men started to fight, everybody ran for his life. Josha too. There were guns. A man who was running ahead of him, was hit by a bullet. He threw up his hands tossing his rifle in mid-air. Then he staggered and fell to the ground. Josha had been terror-stricken. He had not dared to look at the man but dashed off for home.

Since that time Josha had been afraid and wanted to have nothing to do with this Revolution. For that was what the grown-ups called it: A Revolution. It was something like a war, yet different. What it al involved Josha could not tell. All he knew was that a new government and President now ruled and many people did not like it. But they were not allowed to say this. If someone criticized the government or its new laws and orders, he could be jailed. So most people kept quiet, and accepted all the changes in their daily life without complaint. Josha thought this was best, he resolved to obey the new rules of the government, at least then no one would harm him. Josha's brother Alphonso was quite different. He was several years older than Josha and had a job. Almost every day Alphonso came home angry about something new the President had ordered. "We should not tolerate this!" he screamed. "Only one thing has to be done: We should fight back and overthrow this wicked government." But Father shook his head: "We hav'nt the slightest chance, Alphonso. We have nothing to fight with and even if we had, our number is too small." Mother did not agree with Alphonso either: "Too many of our boys and men have been killed already. What good would it do to fight anew, we would lose anyhow?"

When the three of them talked like that, Josha left the room. He did not want to have anything to do with it. If people found out the way Alphonso talked . . . Josha shuddered when he thought of it. Something terrible would happen then to all of them.

Josha had never been a hero. He was a small, fragile boy. All the other boys in his class were bigger and much stronger. That's why Josha never wanted to fight with them. He would rather stay friends with them by giving in and by doing the things they asked him to do. He longed to take part in their games, and therefore was quite willing to be the lesser, as long as he was one of them. For this reason Josha played with Carl too, although he did not like Carl. Carl was strong, proud en was captain in all the games. He was very mouthy and rude and oftentimes mean. But most of he boys accepted Carl as their leader because of the daring games he organized. Only a few boys in the class stayed away from Carl. They couldn't stand his big talk. But Josha did not belong to this small group. He would rather keep Carl as a friend.

Carl was all for the new government. It would bring prosperity for the poor and for the slaves of labour. The old government had suppressed the labourers and advanced the rich. But now the rich would be deprived of their goods en their money would go to the labourers, to whom it belonged in the first place. Josha did not like this kind of talk and he always tried to sneek away when Carl started to lecture. He did not succeed every time, however. Once Carl shouted to him: "Come back here and listen, will you! Perhaps the Revolution will make a man out of you!" The other boys laughed heartily at the remark, but Josha was embarrassed and felt humiliated as he came back. Yet he did not have the courage to ignore Carl's command.

The last few months the Revolution had quieted down a great deal. There was no more fighting and killing. The sound of explosions was no longer heard. There were still soldiers on guard, but they did not harm anyone. They laughed and whistled a happy tune. All of them wore new uniforms and they often held a parade down the main street of the city. You could hear the bugles and drums miles around. Josha loved to watch the parade, but his parents had forbidden him to do so. "The parade belongs to the Revolution," Father had explained. "It is part of their evil scheming." Josha had protested: "The soldiers don't shoot and fight anymore! There are flags in the city and the Revolution seems all over!"

'The Revolution has only started, Josha, never forget that. You will see worse things to come . . ", Father had answered. Josha could not understand. He had believed the situation was getting better. Now he was all mixed up. Father's words created new fear.

* * *

The weeks went by. Food became scarce, as well as clothing and shoes. The prices were sky high and people started to complain. But the government assured them this was only temporary. As soon as they had enough weapons and tanks, they would have money to import food and clothing from other countries. Huge portraits of the new President were posted all over the city on hydro poles and in public buildings. Even in Josha's school every classroom had this picture on display. For the rest nothing unusual happened. Father must have been wrong, Josha thought. Things are not getting worse. Only the food . . .

But one morning a grim-faced man in a soldier's uniform entered the class room followed by the principal. Josha's teacher had just finished the Bible story.

"From now on Bible lessons are excluded from the time table," the man said to the teacher,. "Instead of Bible stories, you will teach the children the blessings of the new government. Instead of opening the sessions with prayer, you will sing with the children the Song of the Revoltuion. Bible and hymn books belong in a church, not in a school. Every teacher has to obey this order or the government will be compelled to take firm measures." Without any further ado, the man departed. For a moment the teacher stood there unmoved, with hand-covered face. No one in the class stirred either. Finally he stepped toward the centre of the room and with shoulders erect and a determined look on his face, he said: "Boys and girls, whatever may happen, always remember this: We should obey God more than men. Let us proceed with our next lesson . . ."

When Josha told the incident to his parents, his father said seriously: "I knew this was coming . . . It's only the start. Now they say that religion only belongs in the church, but soon they will close the churches too and then they will even forbid you to read the Bible at home. They stole our property, they've taken our freedom, and now they want us to forsake our God. But God comes first, Josha. Never forsake Him!"

Father had said the same thing as Mr. Strados, the teacher, but used other words.

The next morning Josha went to school in an apprehensive mood. No more prayers, hymn singing and Bible stories. How strange that would be! Now they had to learn the Song of the Revolution, which his parents had forbidden him to sing. When the bell rang all the children looked expectantly at Mr. Strados. But Mr. Strados conducted class very normally. "Let us pray as we are used to," he said quietly. Some children hesitated and looked stunned, so did Josha. Others folded their hands obediently. Mr. Strados had just started to pray when someone shouted: "We are no longer allowed to pray in school! You know that!" The pupils were startled. Josha's heart pounded loud and fast as if someone had given him an unexpected blow. It was Carl who had shouted these words. Mr. Strados remained very quiet and self-possessed. "This school has always been based on Christian principles, Carl and for that reason we will listen to God's command first. Jesus taught us how to pray and we will pray that prayer now."

Josha's mind was a whirlwind. He did not know what to do. If he closed his eyes and Carl would see that . . . Josha was still debating what to do when the teacher had said "Amen". He had not heard one word of the prayer.

The following day Mr. Strados was not in school. Was Mr. Strados ill or . . . ? It was Carl who informed the class about his absence. "Mr. Stardos will not teach anymore," he said with a mean smirk on his face. "He was picked up last night and is now in jail because he disobeyed the government's orders yesterday."

"But how did the government know?", one of the boys who detested Carl, wanted to know. Again a smile, as he proudly said: "My father is an important man in the city, as you may know. He is most eager to hear what happens at school. So I told him yesterday. I always tell my Dad everything, you see . . ."

Josha was shocked. So Carl had been the cause of sending Mr. Strados to jail! Carl was dangerous. I must never, never offend Carl, Josha thought. It is better to agree with him even if I don't mean it,

(Continued on next page)

Josha's Christmas Confession

(Continued)

than to oppose him. I can think differently in my heart. But it would be dangerous to tell Carl about it.

The new teacher was a boisterous person, but full of fun. He was not as kind and helpful as Mr. Strados, but when telling stories he had everyone beat. He often told stories about the Revolution, tales of bravery and heroism. Thus he kept the class spell bound and when he suggested that they should all come out on Saturday and organize a young Revolution Club the boys were most enthused. They would play many games with flags and toy guns. Josha asked his mother's consent the same evening. "Are you crazy?", his mother snapped angrily. You go out with that godless man on Saturday! It is bad enough that you are under his influence the greater part of the week! Josha, Josha, please understand that that teacher is playing a deceptive game with you children. He wants to win each child over and make him a member of the anti-christian organization. His teachings and views are in conflict with those of the Bible. Josha, we may not join it."

"But if I don't show up, Carl may take it out on me!", Josha cried. "And what is wrong with playing a game anyhow?"

Mother placed her hand on Josha's head and said softly, "Father and I have told you so many times that there is something very wrong in our country. You are old enough to understand that it concerns you as much as it does us. We have tried to give you a Christian training . . . we have told you that the most important thing in life is to believe in Christ as your Saviour. If you believe this and you love Him, you have to obey Him too. The people who rule our country now, don't believe in God. They hate Him and they want all other people to hate Him. That's why the Bible stories and hymn singing are no longer permitted in school; that's why Mr. Strados is in jail right now, that's why so many other people have been locked up into prison. That's also why your new teacher is telling you these exciting stories about the Revolution. He wants to make the class believe that a Revolution is filled with adventure. But you know yourself Josha, it is not! It's a wicked device. You don't want to have anything to do with this Revolution. By not opposing it, by accepting their sinful ideas, by remaining silent as though you are unconcerned, you are actually helping the cause of Revolution. You cannot serve two masters, Josha. You have to make a choice between Jesus and communism. You can't have both . . ."

"But I don't want to have both," Josha cried excitedly.

"No, but you are afraid. You are afraid that Carl will do you harm. You are afraid that your new teacher will be angry if you don't join his club and take part in his games. And because you are afraid you give in. You do not put your trust in Jesus. You have no faith that He will help you when things become difficult. You rely on your socalled friendship with Carl. But he cannot save you, Josha. Only Jesus can. Jesus will not only take care of us here on earth, but He will also forgive our sins. And that is much more important. For that reason He came down to us as a small baby and was He later on crucified. The Lord Jesus knew this. Yet He did not back out. He was afraid also, but He trusted His Father in Heaven. We have to do the same, Josha."

"But are you and father not afraid, Mom?"

Mother did not answer right away. She stroked Josha's hair. "Yes, often we are," she admitted. "We wonder every day what may happen to us and our country if things go on like this. Yet that is not our main worry, Josha. Our greatest concern is that you and Alphonso may grow away from God . . . that you will obey the new government more than Him. That's worse than being put in jail. It is even more dreadful than being killed. If you love God, nothing can really happen to you, Josha. Do you love Him?"

"Of course I do," Josha said.

* * *

It was only a few weeks before Christmas now. Other years people were happy and looking forward to this Feast. Now they were cheerless and worried. Many more people had been imprisoned lately. Among them were many ministers and priests. The minister of Josha's church was one of them. On a Sunday, two weeks ago now he had preached from Matthew 10: 'Everyone therefore who shall acknowledge Me before men, I will acknowledge before My heavenly Father, but whoever disowns Me before men him will I also disown before My heavenly Father." The minister had said that no one should be afraid to talk about the love and grace of God — even more in these days it was necessary to do so as all people needed God's help and support.

When Josha left the church with his parents and brother, he suddenly saw Carl's father in the rear of the church. Why did Carl's father come to their church? He never attended any church at all!, Josha thought bewildered. In the afternoon he understood. Then the news spread that the minister had been picked up because of his sermon. Carl's father was responsible for this . . . Josha cried for a long time. He was afraid, he was afraid . . . "O, God help me," he prayed that night, but while he prayed a small voice in his heart whispered: "Be careful with Carl . . . try to be good friends with him . . ."

In a few days it would be Christmas, but nobody mentioned this word. The government had forbidden to use the word "Christmas". "Christmas is old-fashioned," they said. "The Revolution has marked the beginning of a new episode in history and now we should bring all our customs and traditions up to date. Instead of Christmas we will have a Midwinter Festival." But not many people seemed in the mood to celebrate the Midwinter Festival. The stores were almost empty, the streets dark and several friends or relatives were in prison.

On the 25th of December there would be held a gigantic parade, in which all the school children of the city would take part. In the afternoon they would carry flags, but at night they would march through the city with Chinese lanterns and torches. At least ten bands of musicians would play march music and the Song of the Revolution, It was going to be great, Carl said. As a Midwinter present, Carl had received a uniform from his father, especially made for him, with the emblems of the Revolution embroidered on his collar. Of course he was going to wear this uniform in the parade!

"What are you going to wear, Josha?", he asked Josha the last school day before the Midwinter holidays.

"I . . . don't know yet . . ." Josha blushed.

"But you are coming, aren't you?"

"I . . . think so . . ," Josha said, while he knew very well that he was not. His parents would not allow him.

"Don't you think that this Midwinter Festival is going to be a lot nicer than that old-fashioned silly Christmas of other years?", Carl inquired. Josha did not answer right away. Now he had to tell Carl that he had always loved Christmas and why he still loved it so much more than that Midwinter Festival. The minister had preached that last Sunday that they all should never hesitate to speak about God. He did not dare to look at Carl. He drew with his foot a circle in the mud. Carl scoffed.

"Don't tell me you are one of those old-fashioned people who like Christmas, are you?" Josha was not able to answer. A strong hand seemed to press around his throat, so that no sound could escape. Josha felt his heart beat strongly against his ribs. Now Carl seemed to get mad. He seized Josha's arm and said with a threatening voice: "You don't believe that sob-story about Jesus, do you? There never was such a man, it's just a fairy-tale to put babies asleep with. **There is no God at all, you know** that, don't you?" Carl was almost screaming now. He shook Josha's arm vehemently.

"Now I have to say it . . ," Josha thought desperatedly. "But I'm afraid . . . I'm so terrible afraid . ."

"Give me an answer!", Carl screamed. "Do you believe that there is a God or don't you? I want to know!" He pinched Josha's arm so meanly that tears rolled over Josha's face.

"No, there is no God," Josha whispered.

"Louder, say it louder," Carl commanded. "I can't hear you."

"There is no God, there is no God, Josha repeated, half crying. Carl did not squeeze him anymore, but now he patted Josha's shoulder. "You are a brave and good kid. See you in the parade the day after to-morrow!"

Josha walked home, blind of tears, hurt, humiliated, desperate, "It's all right now," he tried to console himself. "Carl likes me. I have nothing to fear, even if I don't show up in the parade, Carl will accept my excuse. There is no need to be afraid any longer . . ." But strange, there was a new fear in his heart. A fear which was hundred times worse. "You have forsaken God," a little voice said. "No, I did not! I did not!" Josha cried. "I only said that, but I don't mean it! God knows that I don't mean it!"

"God said that you have to acknowledge Him before men," the whisper went on. "You did not do that . . . You denied Him to others, that's what counts!"

"I don't want to listen to you," Josha said loudly. "I can't help it . . . This Revolution is not my fault. Stop! stop!" The little voice was quiet now. Josha started to run. Suddenly he was in a hurry to go home, to see the well-known faces of his parents, to hear the assuring voice of his father and to feel his mother's nightkiss on his cheeks. But when he entered the house, the new fear slipped in too. The fear settled itself in the whole house. It was everywhere: in every corner of the room; it covered the walls, it sneered from the ceiling, it stood as a threatening danger in the kitchen and it sneaked away behind the closed door of his dark bedroom.

"What's the matter, Josha?", his mother asked. "You look pale."

"I don't feel too well, Mom, I . . . I have a tummy-ache and I rather go to bed." When Josha had left the room, his mother looked alarmed. "I don't hope that Josha is getting sick right now," she said to father. "That would be terrible. All our plans and preparations will then fall through." Josha had been too busy with his own troubles to have noticed that something was going on at home . . .

But the next afternoon his parents informed him about it. "Josha," his father said, "we have to tell you something. In a couple of hours — as soon as it gets dark, we all will leave here. Life is getting more and more intolerable. With a large group of other people we will try to get over the border and escape to another country. You may take one small suitcase with some personal belongings. Your clothes have been packed already by Mom."

Josha was stunned. He looked from his father to his mother and from her to his brother. "Away?" he asked in disbelief. "Leaving the house and everything . . . For how long . . . How . . . how. . .?

"We don't know for how long, son," his father answered. "Maybe for a short time, maybe for always. No one knows."

"But where are we going to live? And what about my school? I can't even speak another language . . . And what about your job?"

(Continued on page 12)

Do Not Open Until Chrismas

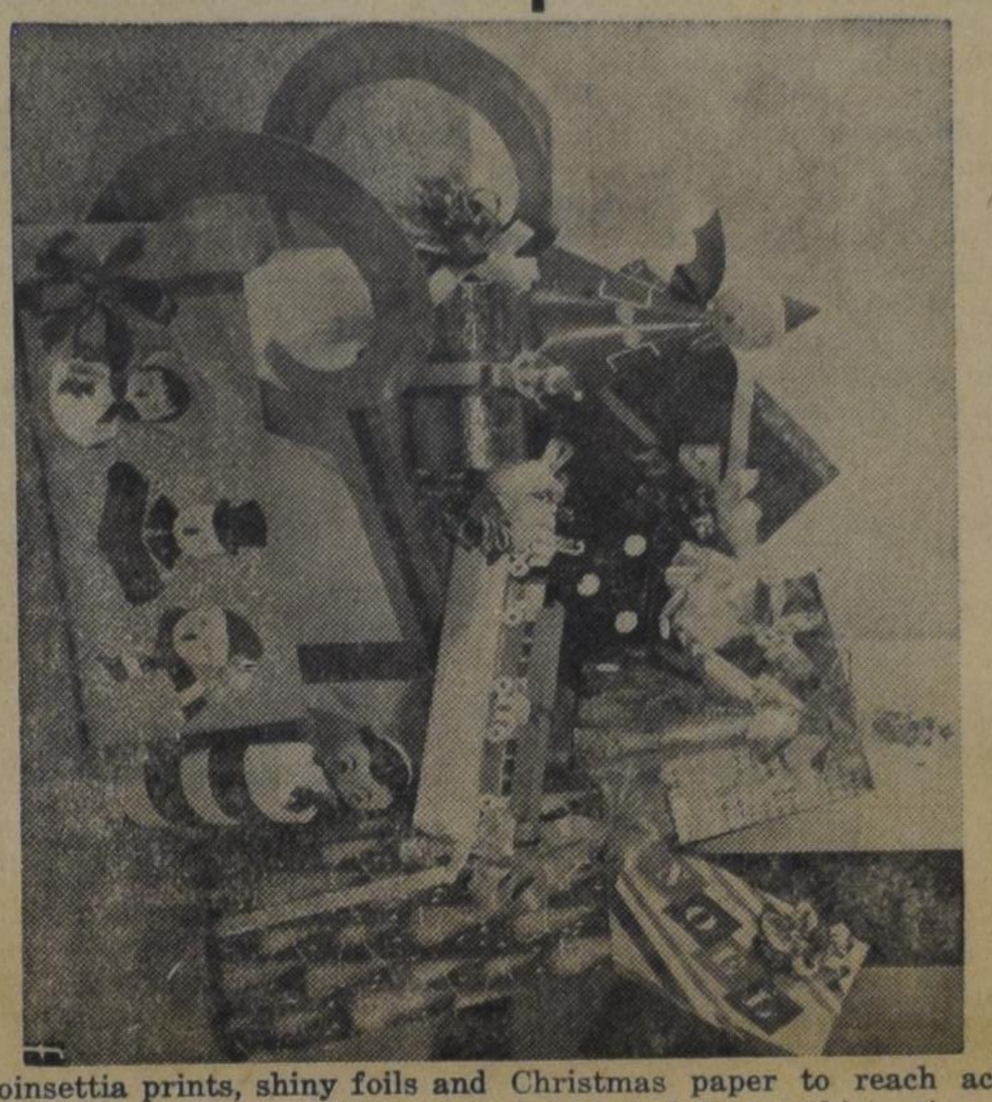

Poinsettia prints, shiny foils and large ribbon bows that's what Christmas packages are made of nowadays. Although gift giving in some form or another has been going on practically since the beginning of time we have to credit the ancient Chinese for being the pioneers in gift wrappings.

The Chinese liked to incorporate a special symbolism into their package wraps. New Year's gifts were important and wrapped accordingly in red and decorated with handmade seals in gold-leaf or colour. The seals might represent the Fu Dog meaning "protection"; the fir tree, signifying "long life"; or the bamboo tree wishing "virtue, long life and many sons" for the recipient. Their beautiful, handmade rice paper flecked with gold are art museum treasures today.

Subsequent civilizations seem to have abandoned the wrapping of gifts. In the Middle Ages, for instance, presents were given in anything from simple carved boxes to gold casks studded with jewels, or on small cushions of silk, satin or cloth-of-gold. The Japanese, too, draped their presents in heirloom brocades which they expected returned after the presentation of the gift.

Here gift wrappings came into prominence less than 60 years ago. Up to this time the only available wrappings to speak of were white, green or red tissue; tinsel cord and green satin ribbon. The only other wrappings sometimes used were newspapers with appropriate headlines or butcher's paper with hand-painted scenes or seasonal greetings.

It all started by a rather strange fluke. A shipment of envelope lining papers arrived too late for a New York stationer's Christmas line so rather than hold them in storage he decided to sell them for gift wrappings. The response to the papers was tremendous and there started a multi-million dollar business. Today the combination sale of Christmas and year-round papers amount to about \$ 200 to \$ 300 million dollars per year.

Today, approximately two hundred new designs are offered every holiday season. Last year alone one company manufactured enough Christmas paper to reach across the United States thirty times.

It's a known fact that people in this continent go "all out" for holiday wrappings. The Europeans may be modest in what gift wrapping they do and the English are apt to re-use papers from previous years but we like lots of colour and imagination in our package wraps.

Here are a few suggestions:

Wrap a small package in embossed gold foil, fringe the ends and tie up the gold and red ribbons to resemble a child's party snapper.

Wrap a rectangular package in bright gold coloured flameproof crepe paper to look like a book and write your name using shiny red gummed letterset on its cover.

Wrap a perfume bottle, cover the body with a cone of red glazed paper, make wings from shiny silver foil. The face is a styrofoam ball with features cut from gummed paper.

Wrap a rectangular package in blue flecked paper and decorate with smiling carolers cut from gummed crepe paper.

Wrap a package, for a youngster, to resemble a train. Make cars for the train using flat packages of chewing gum covered with brightly coloured gummed paper. use single life-savers for wheels and a whole package wrapped in red and white striped gift wrapping paper for the engine.

Wrap brown paper into tubular lengths to make arms, legs, and a body for a contemporary Christmas doll. Cover the frame with shiny gold foil paper, make facial features from blue lawyer's seals and fringe foil for hair. Conceal a magazine subscription or Christmas check beneath the doll's skirt.

Wrap a present for a truly feminine effect in a gold and green tree patterned paper. Decorate the trees with vari-coloured sequins and tie with a fluffy gold bow.

Wrap a package in a patriotic way. Cover the box with red foil and cut red, white and blue squares from gummed paper. Cut letters from white gummed paper to form a greeting and tie up with red, white and blue ribbon.

Wrap an umbrella to resemble a candy cane. Use red and white striped paper and tie a giant holiday red bow on the umbrella's crook.

Wrap a tiny package in a midnight blue and silver stars patterned paper. So it won't get lost attach it to a good sized mitten made by tracing the outline of your hand on a piece of silver mat stock.

Wrap a roly-poly gift by using two sheets of tissue, a gold sequin tissue and a smaller piece of plain white inside. Tie with gold ribbon at middle and on top and pull out ends to look like a poinsettia.

Wrap a tall package like a chimney by covering it with red brick flameproof crepe paper, use fluffy white tissue on top and add a decorative print.

And there you are with enough original ideas to make your packages sure contenders for the most compliments come Christmas morn.

Jesus, the Saviour

by SIMON KISTEMAKER

" . . . And thou shalt call his name JESUS: for he shall save his people from their sins" (Matthew 1:21b).

What's in a name? Do you know?

When a baby arrives in the family, the parents are placed before the task of choosing a name — sometimes the name of a close relative is given to the infant, and at other times names are picked at random. Whatever the case may be in deciding on a name, most of the time we do not even know the meaning of the name we have chosen.

Do you know that the name Margaret means pearl, Dorothy — gift of God, Richard — powerful, and Philip — lover of horses?

Parents may decide on a name, but usage decides on its form. We do not call our children by their full names as a rule; we abbreviate for the sake of convenience. And at times teenagers change their own names. In short we attach very little value to a name. What's in a name?

★

In Old Testament times names were held in honour and esteem, for they conveyed a meaning. For example, the name Abraham means: father of a multitude, Jacob — deceiver, and David — beloved.

Occasionally God entered the personal lives of people and told them what the name of their newborn babe should be; this happened to the prophet Isaiah, and also to the prophet Hosea. God sent His angel Gabriel to Zacharias with the instruction that Zacharias and Elisabeth call their child John. Also Mary is visited by Gabriel, and the angel of the Lord appeared to Joseph in a dream. Both are instructed to call the infant Jesus.

★

Jesus is a unique name. It stands out; people take notice. The name John is such a common name — several people in the New Testament bear this name. But Jesus is a name of significance. It assumes dignity and honour.

At least, this is what we would like to hear. It is somewhat hard to believe that the name Jesus was common in New Testament times. In fact, the name appears in Luke's genealogy (Luke 3:29), and in Colossians 4:11 Paul's fellow worker is called Jesus. Also in some translations the Old Testament name Joshua is given as Jesus, (Acts 7:45 and Hebrews 4:8).

With a bit of Bible study we learn that the name Jesus is the Greek equivalent of the word Joshua. And that the name Joshua means: Jehovah saves. This was typified in Joshua, the son of Nun, who led the children of Israel out of the wilderness, across the river Jordan, and into the Promised Land; and it was typified in Joshua, the son of Jehozadak, the highpriest of post-exile days.

★

When the Jews returned to Palestine after the Babylonian Captivity, the Hebrew language was replaced by the Armaic dialect among the common people. In Jesus' day the spoken language among the Jews was not so much Hebrew or Greek, but Aramaic. Against this background we may approach the meaning of the name Jesus.

In the Gospel according to Matthew the angel of the Lord appears to Joseph and instructs him to call the child Jesus. And he adds these significant words, " . . . for he shall save his people from their sin."

If the name Jesus is derived from the Hebrew form Joshua, what does the Hebrew language teach us about the meaning of the verb "to save"? The Hebrew meaning of this verb indicates a deliverance from danger. But this does not do justice to the meaning of the name Jesus. Does Jesus merely set free from the danger of sin? What does the verb "to save" actually mean?

The Aramaic dialect spoken in Jesus day teaches us the deeper meaning of this verb — it means: to give life. And the word Saviour indicates: one who gives life.

Suppose that someone is drowning; with great effort he is pulled ashore. But his breathing has stopped, and to all appearances he is dead. Then with the aid of artificial respiration a battle of life and death is waged. When finally after many a tense minute has passed, there is breath and life returning, the battle has been won and someone has been saved from certain death. And the person stedfastly administering artificial respiration may be credited with giving life to a man overcome by death.

We "were dead in trespasses and sins" (Ephesians 2:1), but Jesus fought for our lives by entering the battle of life and death. And as the Victor over death and grave He has given us life. To save does not only mean that our sins are forgiven, and that we, as redeemed children of God, may rule over sin. To save means that Christ Jesus has saved us from a certain spiritual death. We were drowning in the murky depths of sin, but Christ triumphed over death. He gave us life.

Jesus, the Life giver.

Jesus, the Saviour.

GOEDE GEZONDHEID KUNT U NIET KOPEN.... MAAR WEL BEVORDEREN DOOR HET ETEN VAN HARING!

IMPORTED HOLLAND HERRING

Sea Gull
BRAND

SPECIAAL GESELECTEERD EN UIT NEDERLAND INGEVOERD
door: C. PARLEVLIET - Niagara Falls - Ont.

Een pittige haring als tractatie voor de feestdagen

Blijft fit en gezond door het regelmatig eten van de verrukkelijke

Maatjesharing - Zure haring - Rolmops

De gezonde lekkernij met de pittige smaak. Eet ze zelf — zet ze Uw kinderen voor. U zult altijd smullen van dit gezonde en voedzame zeebanket.

Onze volledig schoongemaakte

Maatjesharingen

klaar om ze te verschalken, zijn nu los verkrijgbaar in de meeste steden van Ontario.

Even mals en vet als U ze in Nederland gewend was!

Ook MAATJESHARING in handige potten. Gemakkelijk in Uw refrigerator te bewaren. Na ongeveer 24 uur in koud water weken laat het vel gemakkelijk los en is de haring gereed voor consumptie.

Wat kwaliteit en smaak betreft vindt U geen betere dan

Sea Gull
BRAND

EEN DELICATESSE VOOR FIJNPROEVERS

MERRY CHRISTMAS and A HAPPY NEW YEAR
to All our Many Friends

Holtzheuser Bros. Ltd.

TORONTO - MONTREAL - EDMONTON - VANCOUVER

IMPORTERS OF QUALITY FOOD PRODUCTS FROM HOLLAND

CHR. SCHEUR-KALENDERS
Maranatha, Filippus, Honigdroppels, Kruimkens van 's Heren tafel. $ 1.25 franco per post.
CHRISTIAN BOOK CENTRE
ANTON LAMMERS
36 Longwood Road N.
Hamilton, Ont. JA 2-1234

OK TRAVEL TOURS
REISBUREAU
O. K. JOHNSON & CO., Limited
TORONTO, 697 Bay St., EM 6-9488
BARRIE, 107 Dunlop E., PA 6-6525
SARNIA, 131 N. Front, ED 6-6169

K. Kraay
REAL ESTATE BROKER
ST. CATHARINES, ONT.

wenst alle lezers van Calvinist-Contact

PRETTIGE EN GEZEGENDE KERSTDAGEN

en een

VOORSPOEDIG NIEUWJAAR

Met dank voor het door velen Uwer geschonken vertrouwen hopen wij U ook in het nieuwe jaar weer van dienst te mogen zijn bij de aankoop van een

PRIMA BOERDERIJ, HUIS OF ZAAK

Wij wensen U allen een

GEZEGEND KERSTFEEST

en een

VOORSPOEDIG NIEUWJAAR

DE BOER's FURNITURE IMPORT LTD.

4899 Yonge Street Willowdale (Toronto) BA 5-3446

VOOR *Gratis* INLICHTINGEN
EN ADVIES OMTRENT

KLEINE ZAKEN LENINGEN

OPENT U EEN NIEUWE ZAAK?

Om op de juiste wijze te beginnen gaat U Uw plannen bespreken met de Directeur van het Scotiabank filiaal in Uw buurt. Hij bezit de juiste ervaring om U richtlijnen te geven in kleine zaken. U kunt voldoende waardevol advies van hem krijgen.

Scotia BANK
THE BANK OF NOVA SCOTIA

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

DE WERKELIJKE WERELD DER VROUW

door Jane Malda.

Begin September organiseerde de C.B.C. een conferentie onder de titel "The Real World of Woman". De conferentie werd in de Great Hall of Hart House in the University of Toronto gehouden. Het was een driedaagse conferentie waar 492 afgevaardigden (meest vrouwen) bespraken wat er zoal in het leven der vrouw voorvalt.

Enkele van deze besprekingen werden door middel van Radio of T.V. uitgezonden. Ongetwijfeld beluisterden verscheiden lezeressen deze uitzendingen. Zij zullen hun eigen mening hebben over het gehoorde. Ik heb het erg interessant gevonden en was blij te horen dat de Canadian Association of Adult Education, 115 St. George St., Toronto 5, een rapport publiceerde over deze conferentie. Nu kunnen niet alleen de lezingen nog eens overgelezen worden, maar kunnen we ook uitvinden tot welke oplossingen de "Workshops" gekomen zijn en wat voor conclusies er uit de interviews getrokken zijn.

—

Madame Vanier, onze Eerste Dame, leidde de conferentie in. Met warme woorden gaf zij haar visie op de taak der vrouw. Zij legde speciale nadruk op de waarden van het vrouwenhart, zoals geloof, getrouwheid, zuiverheid, offerbereidheid en liefde. Juist in deze tijd waarin kracht en kennis de maatstaven schijnen te zijn, zijn deze waarden van zoveel belang en zo bitter nodig. Kracht en kennis alleen zijn koud, maar gekoppeld aan deze (vrouwelijke) waarden kunnen zij veel bereiken.

Na haar inleiding kreeg Dr. Komarovsky, Professor in Sociology, het woord.

Het mooie van haar lezing was, dat zij het gehele leven der vrouw schetste. Niet alleen gaf zij een beeld van de jonge vrouw en haar problemen en dilemma's, maar zij liet ons ook de vrouw zien in de periode van "het lege nest". Haar lezing was de basis voor de volgende dagen, zij roerde de onderwerpen aan die later uitgebreider behandeld zouden worden.

—

Hoe komt het dat vooral de laatste tientallen jaren de vrouw zo vaak het onderwerp van gesprek is? Daar moet een reden voor zijn. Het weerkaatst zelfs een gevoel van ongemak en het brengt een zeker spanning tussen de beide sexes. Vreemd, vooral omdat de vrouw, en in het bijzonder de Noord Amerikaanse vrouw, het nog nooit zo goed heeft gehad. Denk maar aan de huizen die van alle gemakken voorzien zijn. Zeker, deze gemakken geven veel hulp, maar de vrouw van nu is zoveel meer op zich zelf aangewezen dan haar grootmoeder, er is geen inwonend familielid die eens even een handje uitsteekt, tegelijkertijd moet zij op de bel, de telefoon èn de baby letten. Zij kàn eenvoudig niet ziek worden. Er zijn grotere vereisten aan kinderverzorging. Wanneer vroeger de baby 's nachts huilde en in slaap gewandeld moest worden, geloofde men dat sommige babies nu eenmaal nerveus geboren werden. Tegenwoordig zegt de psycholoog dat wanneer de baby huilt en er geen zichtbare reden voor is, het de schuld is van de moeder. Het is één van de grootste prestaties van deze tijd, dat we zoveel meer weten van wat er in de mens omgaat. Maar dit bewust zijn van grotere vereisten weegt zo goed als op tegen de hulp die er gebracht wordt door de wasmachine en stofzuiger.

—

Het is onjuist te zeggen, dat iedere vrouw gebukt gaat onder een lading problemen en dat haar leven zo moeilijk is. Dat is het niet. De problemen die er zijn, zijn vaak onnodig. Ze zijn er, omdat we ons nog niet aangepast hebben aan de sociale veranderingen die er plaats vonden. Denk eens aan de schok in 1850, toen een Engels meisje te kennen gaf, dat zij verpleegster wilde worden. Sindsdien heeft de vrouw een plaats gevonden en veroverd op bijna elk terrein. In ieder stadium van het vrouwenleven is verandering gekomen, er is zelfs een stadium bijgekomen. De periode van "Het Lege Nest."

In 1890 was in de U.S. de gemiddelde leeftijd van de vrouw 32 jaar, wanneer haar laatste en vijfde kind geboren werd. Nu heeft zij haar laatste en derde kind op de leeftijd van 27 jaar. In 1890 konden man en vrouw een huwelijksleven verwachten van 31 jaar. Dit was 2 jaar korter dan de tijd waarop hun laatste kind trouwde of het huis uitging. Nu is er een 50-50 kans dat ze samen 41 jaar mogen beleven, 14 jaar samen nadat hun laatste kind het huis uitgaat. Er is een nieuwe periode gekomen, de periode van "het lege nest". Deze periode kwam terwijl we er niet klaar voor waren. Programma's om de vrouwen die in deze periode gekomen zijn, te helpen is niet genoeg. We moeten het opgroeiende meisje een "long range view" op haar leven geven, zij moet inzien dat één of ander beroep te kennen zeer noodzakelijk is, zij moet ergens op terug kunnen vallen. Dat "long range view" geven is zo moeilijk omdat de huwelijksleeftijd tegenwoordig zo erg jong is. Van deze jonge getrouwde vrouwen horen we de klacht, "I am just a housewife". Iemand zei eens: "Als deze vrouwen zich realiseerden, dat er geen taak in de wereld is die zo belangrijk en uitdagend is, als kinderen grootbrengen, de juiste sfeer in het gezin scheppen, hun ontevredenheid zou spoedig verdwijnen, de jonge vrouw geeft een valse waarde aan haar taak."

Valse waarde is volgens de spreekster niet het hele verhaal. Waarom "het gevoel van ontevredenheid"? was de vraag die een groep jonge moeders, die "College training" achter de rug hadden, werd voorgelegd. De meesten antwoordden — niet dat ze zo vermoeid waren maar ... vrije tijd is te kort om wat te studeren of voor ontspanning ... nooit eens een kans om alleen te zijn ... zoveel werkjes moeten doen en onvoldoende tijd om het goed te doen ...

Op het moment, zo zei Dr. Komarvosky, leg ik deze vraag voor aan de jonge moeders uit "the working class marriage", jonge vrouwen die op zijn hoogst High School gehad hebben. Uit de antwoorden dusver hoor ik dat zij niet neerzien op het huiswerk, zij zien dat als iets normaals, maar al accepteren zij het tenvolle, toch is er een gedeelte dat een typische spanning doormaakt. De spanning van het 24 uur per dag — 365 dagen per jaar verantwoordelijk zijn voor de jonge kinderen — het eenzaam voelen wanneer men pas verhuisd is — ook de onwetendheid van zelfs de beginselen van "mental hygiene" — de hulpeloosheid en zorg over de opvoeding der kinderen. Een derde voelde zich zo gebonden dat zij wel graag een part-time job wilde hebben, als hun mannen of moeders wilden babysitten. De spreekster sprak over het belang van goede nursery schools voor de drie en vier jaar oude kleintjes. Deze zullen niet allen goed zijn voor de kinderen maar ook de moeders hebben er profijt van. Gesprekken met de nursery school teachers en met andere moeders kunnen de zorgen verlichten en een beter begrip voor gezinsverhoudingen teweeg brengen. Er is nog een ander eenvoudig middel, namelijk dat de noodzaak wordt ingezien dat de moeder wat tijd krijgt, die zij haar eigen kan noemen, een "moederuurtje". En om het prestige van "homemaking" te doen stijgen, moet de moeder zodra haar kinderen niet meer compleet van haar afhankelijk zijn, een doel of taak nastreven.

Onze dilemma's, onze verwarring, het feit dat we niet meer op de vaste gewoonten steunen, maar de "need to play it by ear" gebruiken, zijn de keerzijde van de nieuwe vrijheid van keuze.

Dr. Komarovsky eindigde haar rede met de woorden: "Er is tegenwoordig een dringende oproep voor de waarden van het vrouwenhart. Maar behoren deze waarden, begrip, getrouwheid enz. alleen de vrouwen toe? Alleen wanneer mannen en vrouwen zich samen achter deze waarden spannen kan deze oproep vruchten afwerpen, samen moeten zij de taak volbrengen om te streven naar een betere wereld."

—

Dit is iets over de eerste 12 bladzijden uit het bovengenoemde boekje, dat voor $ 1.00 verkrijgbaar is.

Ook al kijkt de christenvrouw anders tegen de "Wereld der vrouw" aan omdat zij God kent, en kan zij daardoor haar vrouwzijn rijker beleven, het kan geen kwaad om dit rapport door te nemen, want het verruimt het begrip voor de vrouw in haar doen, denken en laten.

Zoekt U naar een origineel verjaardagsgeschenk? Geef een abonnement op C.C. cadeau. Een verrassing die een heel jaar nieuw blijft.

De sfeer van Kerstmis in Nederland

Het is een Nederlandse traditie de Kerstdagen in de familiekring door te brengen en heel wat Nederlanders en oud-Nederlanders hebben een stille wens om deze winterse feestdagen nog eens in hun geboortestad of dorp door te brengen bij familieleden die ze in jaren niet gezien hebben. De sfeer van Kerstmis in Nederland heeft een speciale aantrekkingskracht voor Nederlanders in het buitenland.

Laat de **KLM** het mogelijk maken

Deze winter biedt de KLM u een aantal mogelijkheden voordelig naar Nederland te vliegen. Zoals u weet heeft de KLM dagelijkse vluchten vanuit Montreal naar Amsterdam en ook vanuit New York.

De tarieven voor een retour-vlucht met de DC-7C zijn bijzonder laag. (Economy Class, Montreal—Amsterdam: $ 478.80) en het 17-daags excursie tarief is nog aanmerkelijk lager (Montreal—Amsterdam $ 366.10). Als een gezin samen reist betaalt alleen het gezinshoofd (man of vrouw) het volle tarief in de Economy Class.

De andere leden van het gezin (ook kinderen tussen 12 en 26 jaar) krijgen een reductie van $162.20. Kinderen tussen 2 en 12 jaar betalen het halve tarief.

Tegen betaling van een iets hoger tarief kunt U met het snelle DC-8 straalvliegtuig vliegen. Dezelfde reducties gelden hier. De KLM heeft een bijzonder gemakkelijke afbetalingsregeling waarbij u slechts 10% als eerste betaling verricht en het overige in termijnen betaalt.

Uw reisbureau en elk KLM kantoor kan u volledig over de tarieven en de KLM-vluchten inlichten.

THE WORLD OVER KLM ROYAL DUTCH AIRLINES

DE ZILVEREN TROMPET

door J. WESLEY INGLES
(Vertaald door J. Vriesinga)

(7)

"En je laat mij hier maar zitten? Krijg ik geen sigaret?"

"Heb je zelf niet?"

"Dacht je dat ik zo Schots was?"

"Zou me niet verwonderen."

"'t Is alleen maar dat ze geen sigaretten willen zien waar ik heen ga. Ik ben in training zie je, voor de schildpadden race."

"Werkelijk?" zei ze, haar wenkbrauwen even optrekkend.

"Tuurlijk; je zei toch al dat je m'n foto gezien had in de krant? En krijg ik er nu een of niet?"

Ze reikte hem het doosje over en ze slaagde er niet in haar lach te onderdrukken.

"En een vuurtje?"

Hij nam haar sigaret uit haar vingers.

"Je loopt zeker niet over van beleefdheid."

"Maar je hebt geen idee hoe je me uit m'n evenwicht brengt."

"'t Wordt nog niks beter," zuchtte ze. "Zullen we dan maar gaan?"

Hij liep achter haar aan naar haar wagon, haar soepele figuur bewonderend.

Toen ze bij een deur kwamen reikte hij om die te openen, maar zij opende de volgende met een onverschillige duw van haar schouder en bleef staan om hem te laten passeren.

"Je zou een goede voetballer kunnen zijn," grinnikte hij. "Jammer dat meisjes geen voetbal spelen."

"Waar ik studeer hebben we elk jaar een meisjeswedstrijd."

"Waar studeer je?"

"In Wharton."

"In Wharton?"

"Ja, je hebt natuurlijk nooit van het gat gehoord."

Ze waren nu in haar wagon aangekomen en zeurpiet was nergens te zien.

"Ik dacht meteen dat ik je zag al, dat dit een interessante trip zou worden. Geloof het of niet, maar ik ga ook naar Wharton."

"Hou je moeder voor de mal, wil je?"

"Maar het is echt waar, ik hou je deze keer niet voor de mal."

"Heus? En wat ga je in Wharton doen, winkeltje opzetten?"

"Natuurlijk niet; ik ga de meisjes het hoofd op hol jagen."

"Ja, ja."

"Denk je dat het zal lukken?"

"Hangt er van af hoe lang jc het vol houdt."

"Hoe lang denk je?"

"Als je zo doorgaat — misschien twee weken."

"Waarom?"

"Ze houden er in Wharton zulke exemplaren als jij niet op na."

"Dan moet dit jouw eerste jaar ook zijn."

"Je bent slim hoor."

"Neem me niet kwalijk. Maar ik dacht aan je sigaretten en wat er in dat blauwe boekje stond over de Wharton reglementen."

"O, 's winters doe ik het haast niet, alleen zo nu en dan een stiekum trekje."

"Maar dan weet je werkelijk van Wharton af?"

"Ik zei toch al dat ik er heen ga? Aankomst in Chicago 9 uur, aankomst in Wharton twintig voor elf. Waar of niet?"

"Hm, je zou er haast wat van geloven. Maar wat ga je er doen?"

"Als jij me nu eerst eens vertelde waarom jij die school zo bevoordeelt."

"Doe niet zo gek."

"Dank je, dat's werkelijk bemoedigend advies. Maar ga verder."

"Wel, aangezien ik nog niet meerderjarig ben en geboren in een zeventiende eeuwse familie, ga ik gehoorzaam waar ik gestuurd wordt, snap je?"

"Hm, misschien dat je zo nu en dan een onderworpen bui hebt. Maar nu is het mijn beurt. Laat ik het es proberen. Ze hebben mij verteld dat ik daar het meisje van m'n dromen zou vinden. Ze hebben me niet verteld dat ik haar op de heenreis al zou treffen."

"Wel, dat is dan tenminste zover al uitgekomen."

Ze barstten plotseling beiden uit in een heldere lach. De zeurpiet kwam juist weer opdagen en zette zich knorrend neer op de bank tegenover hen.

"Wat zeg je er van zullen we naar de observatie-wagon gaan?" stelde Randall voor na een poosje stilzwijgen.

"Daar zit je aan," gaf ze grif toe. "Laten we de zonsondergang maar eens bewonderen. Ik ga me even wat opknappen. Wacht je?"

In de observatie-wagon scheen Randall iets te bedaren.

"Vertel me alles over Wharton," zei hij.

"Wat wil je weten?"

"Alles. Hoe lang ben je er geweest?"

"Vorig jaar was mijn eerste jaar. Het is allemaal erg gek. Ze hebben driehonderd en zeven idiote regels uit het jaar nul, maar op de een of andere manier is het er toch leuk. Voor de vacantie heb ik bij hoog en bij laag beweerd dat ik niet terug kwam. En hier ben ik. Op 't laatste ogenblik ging ik toch maar en nu moet ik een kamer nemen met een oudere studente in het meisjeshuis. Moet ik helemaal zoet zijn. Ik kan er geen verklaring voor vinden, het trekt je toch aan. Maar vertel nu eens wat jij er gaat doen? Je bent toch geen eerstejaars?"

"Nee, niet bepaald. Ik wordt assistent van de voetbal-trainer."

"Toe, wees nu ernstig."

"'k Ben nooit ernstiger geweest."

"Moet ik dan maar aannemen dat een lid van de faculteit van Wharton hier met een doodonschuldig meisje zit te flirten?"

"Wat vind je zo belangrijk in die vraag, de faculteit of het flirten?"

"Moet je de jongens nog iets anders leren dan voetballen?"

"Nee, 'k moet zelf nog wel het een en ander leren. Nog heel wat te doen voor ik m'n graad heb."

"Jammer, ik dacht net, misschien kan ik me onder je leerlingen scharen."

"O, maar dat kan gemakkelijk geregeld worden. Een klas van één leerlinge, met lesuren om de andere avond bijvoorbeeld."

Ze ging er niet op in, maar vroeg: "Waar heb je vorig jaar gestudeerd?"

"Princeton."

"Princton? O, maar nu weet ik het! Nu weet ik waar ik je foto gezien heb. Je bent de afgod van m'n broertje. Hij heeft alle plaatjes van je uitgeknipt en opgeplakt. Je bent "Trixy" MacRae, is het niet? Waarom noemen ze je eigenlijk zo?"

"'k Weet het eerlijk niet. Waarom noemen ze jou Nita?"

"Ja, maar voor zo'n bijnaam moet toch een reden zijn?"

"Ze hebben het me nooit uitgelegd."

"Idioot."

"Ja, ik heb het ook altijd idioot gevonden."

"Ach, je bent onmogelijk!"

"Nog meer? Je bent werkelijk complimenteus."

Voorzichtig nam hij de hand die met haar tasje speelde. Het was bijna donker nu en de open observatie-wagon was verlaten. Hij trok haar tegen zich aan, zoals hij dat zo vaak gedaan had met andere meisjes. Het betekende niets voor hem. Maar hij had kunnen weten dat het voor Nita Carlsen wel iets betekende als hij haar polsslag had gevoeld. Voor hem was het alleen maar een verzetje. Je moest toch iets doen zo'n lange avond in de trein. En dit was plezierig.

Voor haar was die lange avond plotseling de vervulling van een geheime droom. Toen ze, uren later, haar hoofdje op het witte kussen van de slaapwagon legde, probeerde ze die droom voort te zetten.

Maar Randall had daar geen vermoeden van. Hij grinnikte wat terwijl hij zijn bed opzocht en het gymnastische kunststuk volbracht om zich achter de groene gordijntjes zittend uit te kleden.

"Aardig Jetje wel," mompelde hij tegen zichzelf.

En toen kwam het beeld van een ander meisje zijn pret verstoren. Ze zat aan een concert-piano; een heel ander meisje. Een meisje aan wie hij zich diep verbonden voelde, ook al hadden ze nooit een woord met elkaar gesproken. Hij lag lang wakker. Luisterend naar het gehagel van de as die uit de pijp van de locomotief woei en op het dak van de wagon neersloeg. Na de naargeestige stoomfluit die met lange uithalen de nacht verscheurde. Dat geluid gaf hem altijd een vreemde gewaarwording, alsof hij zich iets dergelijks herinnerde uit een vorig bestaan. Idioot, natuurlijk.

Hij legde zich te slapen en zijn gedachten bleven cirkelen rond dat beeld. Zijn mond vormde de woorden: "Morgen zie ik je weer, Fay," op het rhythme van de ratelende wielen.

Ergens achter een ander gordijntje neuriede een stem een negerliedje:

"I gotta shoes,
You gotta shoes,
All o' God's chillun gotta shoes."

En buiten in het donker, onder de wijde hemel van Amerika, stopte een oud Fordje voor een overweg. Een monster van vuur en staal schichtte donderend langs, het westen in. De man aan het stuur diepte zijn oud maar eerbiedwaardig horloge uit zijn vestzak en met zijn eeltige vingers draaide hij de grote wijzer twee minuten vooruit. Het was vijf over twaalf; de expres ging voorbij.

Randall MacRae sliep in het vurige monster en werd slapend de toekomst in gesleurd.

(Wordt vervolgd.)

Happy Christmas Proppie!

Een verhaal voor de Kerstweek

door

Tini Van Ameyde

Met een klap gooit Linda de deur van haar blauwe Volkswagen in het slot. Brrr, wat een miserabel weer! De sneeuw striemt haar in het gezicht. Ze zet de kraag van haar carcoat op en beent met haastige stappen over het paadje naar de achterdeur. Uitgehongerd is ze, als Ann nu maar wat lekkers heeft vanavond! Ze wonen hier machtig mooi aan de buitenkant van de stad, haar zuster en zwager, maar als je van het centrum moet komen en dan in de spitsuren, is het nog een hele rit.

De lichte keuken is warm en gezellig en het ruikt er om van te watertanden. Mmm, ze mikt haar jas op een stoel en snuift eens nadrukkelijk, neus in de lucht. Ann, met een ietwat verhit gezicht in een pan roerend, begroet haar ouder zusje met een lachend: "Saluut, hongerlap, moet je koffie . . . één moment!"

Met een zucht van welbehagen laat Linda zich op de tegelvloer zakken, waar Bill Junior en zijn broertjes spelen in een zeldzame eensgezindheid. Hun hoofden, blond en donker, zijn met aandacht gebogen over de kleurige speelgoed-wagentjes en Auntie wordt meteen maar ingeschakeld als truckdriver-op-de-lange-afstand. Ze rijdt toch ook haar **eigen car, net als Daddy, wat?** Auntie knikt ernstig en stuurt haar truck met overgave, langs bergen en door dalen naar de zee, waar een boot vol blokjes ligt te wachten. Niet graag zou ze de speeluurtjes met haar neefjes missen. De apekoppen, om te knuffelen zijn ze!

Als haar zwager na het eten aankondigt ,dat hij de dames alleen moet laten, "wijl een vergadering hem wegroept uit hun charmant gezelschap", vindt ze het geen verlies. Bill is een aardige kerel, met een hart van goud, maar zijn toon tegenover haar wordt gekenmerkt door een licht sarcasme, dat haar voortdurend in de verdediging plaatst. Niet altijd vindt ze het juiste weerwoord. Ze heeft al eens gedacht, dat er dingen zijn, die hij haar onbewust een beetje kwalijk neemt: haar onafhankelijkheid als werkende vrouw, haar ruim inkomen waardoor ze zich meer veroorloven kan dan hij aan zijn vrouw kan geven, haar vrijheid om te gaan en staan waar ze wil, haar interesse voor zaken, die de meeste getrouwde vrouwen reeds lang koud laten. Nee, tussen Bill en haar is het niet helemaal koek en ei . . . misschien is ze hem niet vrouwelijk genoeg.

Ze zou hem in een moment van eerlijkheid wel eens willen vragen, of hij haar soms liever gebroken in een hoekje zou willen zien, tranen vergietend om de man, die niet gekomen is . . . Domme goeie Bill, wat wéét hij ervan? De woorden om hem het gemis in haar leven duidelijk te maken, zal ze wel nooit over haar lippen krijgen.

Zodra hij de deur uit is, nestelt ze zich met onbeschaamd genoegen in zijn luie stoel. "Wat is er nieuw, Ann? Nog iets op te biechten bij je ouwe zus? Je hebt er nu de kans voor!" Ze kijkt, goedmoedig spottend, naar de bezige gastvrouw, die met een frons tussen de ogen van haar verstelwerk opkijkt.

"Nieuw? Ik heb geen nieuws . . . maar jij, waar heb je dat schattige wollen pakje vandaan? Naar zoiets heb ik al zo vaak gekeken, maar daar bleef het bij, want de ping-ping ontbrak?" Benijdend kijkt Ann naar het modieuze figuurtje, nu opgerold in de stoel. "Jij kunt maar kopen wat je wilt, gelukkig kind! Moet je mij zien . . . met deze jurk liep ik vijf jaar geleden ook. Over fashions gesproken?"

Plotseling spinnijdig om wat ze ziet als een bevestiging van haar gedachten, schiet Linda kaars-rechtop.

"Wil je soms ruilen? Mijn garderobe en mijn wagen en mijn apartment en mijn zelfstandigheid?" Fel klinkt haar stem en haar grijze ogen zijn bijna zwart. "Maar dan moet je de rest er ook bij nemen, darling: mijn werk en mijn geploeter om vooruit te komen en . . . mijn eenzaamheid. Ik heb geen Bill, die dag en nacht voor me klaar staat, weet je, en ook niet zo'n heerlijk stel jochies, als jij bezit. Wel, wil je ruilen?"

Geschrokken kijkt Ann naar haar zusje. Wat heeft ze nu gedaan? O, wanneer zal ze leren om eerst te denken en dan pas haar mond open te doen? Spontaan in haar spijt buigt ze zich naar Linda en legt een hand op haar arm. "Nee Lin, dat weet je wel . . . ik zat weer eens te zwammen' Het is alleen zo vervelend om nog steeds elke dollar om te moeten draaien, om binnen een budget te leven. Sorry, ik zeg soms de domste dingen . . . ben je niet boos?"

Vermoeid haalt Linda de schouders op. "Ach, laat maar . . . ik snap wel hoe je het bedoelde. Het is maar, dat er meer vrouwen denken zoals jij. Ze kijken naar de buitenkant en zijn jaloers op mij. Op *mij*, notabene, wàt heb ik om jaloers op te zijn? Verdraaid weinig, tenminste in mijn opinie!"

Even is het stil. Een stilte, waarin de zusjes als vanzelf denken aan de geestdriftige jonge soldaat, die een jaar of veertien geleden zijn leven gaf voor een hopeloze zaak. Het enige, dat zijn meisje restte, was de foto van een graf in het verre tropenland. Dan, gedecideerd, beginnen beiden te praten over andere dingen. Maar de sfeer is kapot . . . en de avond eindigt vroeger dan gewoonlijk als Linda om tien uur naar huis gaat. Ann, die haar nawuift bij het raam, schopt de mand met verstelwerk door de kamer en scheldt zichzelf verbeten voor stommeling.

In de hal van het moderne apartmentgebouw aan de rivierkant stopt Linda even op haar weg om de post uit de bus te halen. Tijdschriften, een boek, een luchtpostbrief en, ja, een brief van Frank. Al weer? Wat verwonderd draait ze de enveloppe om: uit Vancouver, hoe kan dàt? In haar kamer doet ze snel alle lampen aan en valt met zijn brief in de hand op de bank neer. Sinds ze dit voorjaar in een opwelling reageerde op zijn advertentie in een christelijk blad, schrijven ze elkaar trouw elke veertien dagen. Later heeft ze voor zichzelf uitgemaakt, dat die éne uitdrukking in zijn oproep haar deed schrijven: "Zakenman, 38 jaar, zich eenzaam voelend . . ." Hun briefwisseling is luchtig en vriendschappelijk en ze heeft er over gezwegen tegen Ann: die zag haar al zo dikwijls getrouwd, dat ze haar een nieuwe teleurstelling besparen wilde.

Haar ogen vliegen over de regels, totdat ze de boodschap begrijpt in volle verschrikkelijke omvang: hij komt, overmorgen al, op zijn terugreis naar Montreal . . . zal de Kerstdagen overblijven . . . hotel gereserveerd, aankomst Airport 9.45 a.m. . . . hoopt haar daar te zien . . . In paniek rent ze naar de badkamer en staart naar haar gezicht in het koude licht van de wastafel-lamp. Je zit in de boot, Belinda Louisa Vander Ploeg! Hij komt, je correspondentie-vriend, aan wie je onderhoudende ironische briefjes schreef, aan wie je kiekjes stuurde waarin je op het voordeligst uitkwam! Hij zal je nu zien, zoals je bent: een eenzame en niet meer jonge vrouw, die de grijze haren aan de slapen moet bijhouden — does she or doesn't she? — en rimpeltjes bij de ogen heeft. Een ouder meisje met een hart vol vragen en een persoonlijkheid, die haar zacht-vrouwelijke kantjes verloor door teveel zelfstandigheid. Ze trekt een gezicht in de spiegel. Boy-oh-boy, wat een mess! Om te brullen . . .

De kantoren van Thompson, Miller en Thompson zijn gemeubileerd op een wijze, die er op gericht is de bezoeker onmiddellijk onder de indruk te brengen. De waardigheid van een — voor westelijk Canada — oud en gerenommeerd huis komt uit in de zware donkere meubelen, de dikke tapijten en smaakvolle maar conservatieve wandversiering. Géén abstracten voor Thompson, Miller en Thompson . . . en Linda's chef, de oudere heer T. met het zilveren haar, past uitstekend in deze omgeving. Hij legt nu zijn leesbril op het glanzende blad van een enorm bureau en kijkt naar zijn secretaresse, klein en slank in het strenge zwarte japonnetje met de witte kraag.

"Eh . . . Miss Vànder Ploeg, denk erom, dat U morgen met me naar Calgary moet! Ik wil graag die Sutherland-kwestie rond hebben voor Kerstmis. Wilt U alle betreffende correspondentie bij elkaar zoeken vanmiddag?" Vertwijfeld staart Linda op haar blocnote. Ook dat nog! Hoe kan ze nu vragen om morgen vrij te mogen hebben? Ze probeert het toch, legt de situatie uit, haperend.

Geduldig luistert de oude heer, overwegend, dat dit verzoek het eerste van die aard is in al de jaren, dat Miss Vànder Ploeg voor hem werkt. Zij is een secretaresse om achter glas te zetten, wat een kracht, zijn jongere partners benijden hem! Vriendelijk zegt hij: "Maar natuurlijk is dat goed . . . we zullen het dan maar uitstellen tot volgende week, zo'n haast is er tenslotte niet bij. Maakt U het dan op Maandag even klaar?" Hij knikt haar toe en verdiept zich in de stapel papieren voor hem. Opgelucht verdwijnt Linda naar haar kamer. Het zou toch jammer zijn, als ze Frank niet kon afhalen . . .

Van die opluchting is echter niets meer over, wanneer ze de volgende morgen het parkeerterrein bij het vliegveld oprijdt. Ze voelt zich als een teenager, die examen gaat doen . . . In de hal informeert ze naar de aankomst van het vliegtuig: circa twintig minuten te laat, nog ruimschoots tijd om even koffie te drinken in het restaurant. Eerst gaat ze echter naar de "Ladies", poedert haar neus en zet haar zwart mutsje wat schuiner op het korte blonde haar. Ze monstert haar verschijning critisch in de spiegel: het grijze persianer jasje staat aardig, ja, maar hoe ziet ze er uit, gezien door de ogen van een man? Een wildvreemde, ondanks een reeks van brieven en foto's . . . Ze zucht. De eerste indruk is een daalder waard en o stakker, ze heeft maar zo'n heel gewoon rond gezicht!

Als het vliegtuig eindelijk komt, na twintig eeuwen, heeft ze vlinders in haar maag. Maar dan, in een plotselinge rebellie, trekt ze de schouders achteruit: wat drommel, ze lijkt wel stapel . . . wàt heeft ze te verliezen? En misschien is Frank Bogaerts zelf wel zo lelijk als de nacht, lang niet zo aardig als op zijn kiekjes!

Maar de man, die even later door de contrôle komt en haar met een brede glimlach begroet, is bepaald geen Monster van Frankenstein . . . In zijn ruige winterjas torent hij boven haar en verhandigt haar bij zijn eerste woorden een geweldige doos bonbons. Linda is nu helemaal de kluts kwijt: is het mogelijk, dat zo'n exemplaar van stoere mannelijkheid nog vrij rondloopt? Hebben de vrouwen in Oost Canada geen smaak?

De rit in het blauwe Volkswagentje, waarin Frank nauwelijks zijn lange benen kwijt kan, blijkt genoeg om het ijs tussen hen te breken. Bij aankomst in de stad, die wat troosteloos onder de laaghangende sneeuwwolken ligt, hebben de vlinders hun congé gekregen. Maar het antwoord op haar stomme vraag ontvangt ze pas de volgende dag.

Het komt goed uit, dat het gemengd koor waarvan Linda lid is, in het eerste gedeelte van het programma moet optreden. Nu kan ze bij Frank gaan zitten voor de rest van de avond. Het kerstconcert is in haar kring een jaarlijkse traditie geworden, waaraan ze graag meedoet en hij wilde er niet van horen, dat ze voor hem zou verzuimen. Zo spoedig ze kan, glipt ze weg naar de kleedkamer, trekt haar mantel aan en schuift de bank in, waar hij een plaatsje openhield. De grote kerk is tot op de galerijen gevuld. Tussen de koornummers door worden de bekende kerstliederen door alle mensen meegezongn. Het prachtig orgel speelt nu zacht het voorspel van een lied van het kinderkoor, terwijl Frank haar toeknikt: "Dat was prima, Linda!" en de kleine jongens en meisjes, keurig in hun wit en donker het podium opkomen. Dan luisteren ze samen naar de zuivere stemmetjes in het wiegelied der herders . . .

Ze kijkt even opzij naar zijn aandachtig gezicht, het stugge blonde haar — boerenpeenhaar, zei hij gisteren spottend — de dwingende helblauwe ogen, als van een zeeman. Dit is dus de man, waarvoor ze in paniek naar de kapper is gehold. Wat een mop, hij ziet er helemaal niet uit of hij zich druk zal maken over zoiets onbenulligs als een haarstijl! Wel over dingen, die meer de moeite waard zijn, ja, dat wel . . . Als om die overweging kracht bij te zetten, buigt hij zich naar haar toe en fluistert: "Kerstliederen moesten eigenlijk alleen door kinderen gezongen worden, vind je niet? Moet je die eerbiedige snuitjes zien . . . je kunt er zó de kribbe tussen zetten!"

Linda glimlacht slechts. Even is er een dik gevoel in haar keel: wees alsjeblieft niet zo afschuwelijk sympathiek, Frank Bogaerts, want anders werk je jezelf door een slinks achterdeurtje m'n hart in . . . Dan nuchter, klemt ze haar lippen op elkaar. Dwaas, wie gelooft op jouw leeftijd nog in sprookjes? Een man als hij kan aan elke vinger wel een vrouw krijgen . . . jonger en aantrekkelijker dan jij!

Buiten valt de sneeuw alweer. Linda aarzelt: zal ze hem vragen om eens voor koffie mee te gaan? Ja, het is toch te mal om elk ogenblik een restaurant binnen te stappen, op zo'n manier kom je nooit tot een rustig gesprek! Hij vindt haar voorstel blijkbaar heel gewoon en is, als hij de flat betreedt, vol enthousiasme om haar uitzicht over de vallei met de duizenden pinkellichtjes **aan de overkant. Tevreden red**dert ze in het kleine keukentje rond, hoort dat hij de radio aanzet en de kamer rondloopt in een bezichtiging van de etsen aan de wand. Binnenkomend met haar serveerbladje, **ziet ze hem staan met de foto** van haar ouders in de handen. "Wat lijk je sprekend op je vader, Linda!"

Ze schiet in de lach en schudt haar hoofd. "Nee, laat het hem niet horen, Frank, hij genéért zich voor me! Zelf is hij nog langer dan jij en ik, zijn oudste dochter, ben zo klein van stuk . . . een doorn in zijn oog: hij noemt me Proppie!" Frank's daverende lach schalt door de verschrikte kamer. 'Proppie, dat is goed . . . ja, hij heeft wel een beetje gelijk!" Plagend meet hij, één oog dicht, ongeveer drie voet boven de vloer.

Wanneer hij de flat verlaat, weet ze waarom hij nog steeds als vrijgezel door het land wandelt. Boven haar foto-albums is het vertellen vlot en vanzelfsprekend gegaan. Ook het vertellen bij de foto van een militair graf in Indonesië. Zijn story is een andere, maar even triest: het meisje, dat zich met hem verloofde en daarna een vriend boven hem verkoos, omdat die in naam en positie meer te bieden had. Zonder dat hij het in zoveel woorden uitdrukt, begrijpt Linda, dat het verbittering was, die hem deed emigreren en jarenlang voortdreef om aan anderen te bewijzen wat hij waard was. Tot hij zijn doel bereikt had en tot de ontdekking kwam, dat hij al die tijd alleen voor zichzelf geploeterd had . . . Frank Bogaerts, de succesvolle zakenman, staat even eenzaam in het leven als de gewaardeerde secretaresse van Mr. Robert S. Thompson.

De weekend-morgens in het bestaan van een werkende vrouw vormen een kostbaar bezit, waarvan ze op haar zeven gemakken genieten moet. Zo denkt Linda er ook over, maar op deze Zondag is ze al vroeg wakker en ligt, armen onder het hoofd, te peinzen over de onververwachte gebeurtenissen, die een terloops begonnen briefwisseling kan opleveren. Heeft ze niet meer aangehaald dan ze hanteren kan? En wat, vraagt ze zich practisch af, moet ze in vredesnaam met Frank beginnen voor de rest van zijn verblijf?! Ze durft nu niet met hem bij vrienden aan te komen, want hun — onjuiste — conclusie ligt voor de hand . . .

Hoe moet ze . . . En dan, ineens, zit ze rechtop in bed en slaat zich tegen het voorhoofd: wàt een eend is ze geweest om niets aan Ann te vertellen! Een bijna onvergeeflijke vergissing, want ontneemt ze zichzelf èn hem nu niet de enige gelegenheid om elkaar te leren kennen in een ongedwongen atmosfeer?

Een vroeg telefoontje naar een stomverbaasde en nog slaperige Ann is voldoende om een uitnodiging los te krijgen voor de hele dag en tot Linda's vreugde is de kennismaking van beide kanten een onbetwist succes. Zelfs zo, dat de zusjes zich 's avonds wat teveel voelen . . . als Bill en Frank naar de beproefde mannelijke methode hen buitensluiten in een diepgaande gedachtenwisseling, die via de nieuwe car-modellen en de tight-money-policy belandt bij Telstar en de situatie in Azië. "Zou je hen niet?" zegt Ann verontwaardigd, wanneer van haar opmerking alweer niet de minste notitie genomen wordt. Linda, als een spinnende poes op de bank, steekt slechts haar tong uit naar de hoek, waar blauw de sigarenrook hangt. Zij vindt het best zo: "have a good time, Frank Bogaerts . . ."

De Maandagmorgen ziet haar in de vertrouwde omgeving van Thompson, Miller en Thompson. Het is maar gelukkig, dat op de dag voor Kerstmis het werk niet al te serious genomen wordt in hun kantoren, anders zou de oude heer T. ongetwijfeld opgemerkt hebben, dat zijn Miss Vander Ploeg met haar gedachten elders is. Nooit tevoren heeft ze fouten gemaakt als vandaag, wat mede op rekening komt van de vele zaken-relaties, die binnen komen vallen om hun wensen voor een "merry Christmas" aan te bieden en de traditionele dronk uit te brengen. Nee, het gaat er niet spaans aan toe: zelfs bij zulke gelegenheden blijven Thompson, Miller en Thompson zichzelf, waardig en stijlvol als immer!

De hartelijke invitatie van Ann om samen ook **Christmas Eve** in haar huis te komen doorbrengen, heeft Linda dankbaar geaccepteerd. Ze vindt het elk jaar een feest om er bij te zijn als de drie kleine jongens hun pakjes openmaken en daarna kerstliederen zingen in hun pyamaatjes, rond de kleurig opgetuigde boom. Haar zusje heeft er slag van om zo'n viering tot iets moois te maken, alleen al haar devoot vertellen van het kerstverhaal, onderbroken door de vragen van de kinderen, maakt de avond tot een belevenis. Ze hoopt, dat ook Frank het zo zal vinden en kijkt de drukke uren door uit naar het moment, waarop hij haar van kantoor zal afhalen.

Als ze haastig de glazen deur doordraait, staat hij al te wachten. De pakjes in zijn armen verraden, dat hij die middag beslist niet in ledigheid doorgebracht heeft op zijn hotelkamer. Lachend laden ze de voorraad in het Volkswagentje, waar Linda's eigen stapel al op de achterbank ligt opgetast in een uitbundige variatie van verpakkingen. Mocht ze nog twijfel gehad hebben of een dergelijke avond, met en om de kinderen, bij Frank wel in de smaak zou vallen, dan is die na een uurtje volkomen verdwenen: hij ligt languit op de vloer tussen drie juichende jochies en demonstreert met vakkundigheid de mogelijkheden van de hefkraantjes, die hij voor hen uitkoos. Het transportbedrijf van Bill Junior en zijn broertjes zal in de toekomst een nog snellere service aan de klanten leveren! Ann knipoogt naar haar met een bedoeling, die niets te gissen overlaat. Beste Ann, ze gunt haar zo van harte, wat ze zelf bezit . . . haar hoop rijst vast weer bij de klippen op!

Linda krijgt het er benauwd onder. Kristalklaar realiseert ze zich, dat de toon tussen Frank en haar tot nu toe strikt-vriendschappelijk is. Niets wijst erop, dat hij in haar meer zal zien dan de penpal, met wie de kennismaking in persoon even prettig is als de briefwisseling. En, anyway, wat kan ze verwachten? Hij kent haar immers bij elkaar — ze telt onverholen op haar vingers — vier dagen! Ze roept zichzelf tot de orde: stel je niet aan, kind, denk aan je leeftijd! Maar ze weet, dat haar gezicht gloeiend is van een lang-vergeten opwinding en dat voor haar gevoel de dagen evengoed maanden konden zijn. Ze is overboord geslagen, redeloos en reddeloos, als een schoolmeisje van zeventien: "Lief, mi hevet u minne so vriendelike bevaen, dat ic u met sinne moete wesen onderdaen." Ze knijpt de nagels in haar handen. Wat kan ze doen? Als dit alles op een teleurstelling uitloopt, dan zal het zo'n pijn doen . . . meer dan ze verdragen kan.

Wanneer ze tegen middernacht in haar flatje terugkeert, na Frank onder protest bij zijn hotel afgezet te hebben — "Dit is de omgekeerde wereld!" — wordt er na enkele minuten op de voordeur geklopt. Verwonderd om het late uur doet ze open en staart in het gezicht van de leraar, die het apartment naast het hare bewoont. Hij houdt glimlachend twee pakketten in de hoogte, het ene kennelijk van een bloemist. "Hier is Santa Claus, **Miss Vander Ploeg . . .** vanavond bezorgd! Ik heb ze maar even voor U in ontvangst genomen." Linda zoekt haar positieven bij elkaar, in de war door een verrassing, die slechts van één kant kan komen. "Oh thank you so much . . . thank you!", ze draagt de pakjes naar binnen, stralend.

Haar vingers trillen, als ze voorzichtig het papier wegscheurt. Een fijn -opgemaakt tafelstukje van witte hyacinthen, met een kaartje in het bekende handschrift: Happy Christmas, Proppie! Het lievelingsnaampje van haar vader, hij heeft het niet vergeten. . . . In het andere pakje vindt ze een gramofoonplaat van een beroemd Duits kinderkoor. Ze leest de titels van de liederen, ja, hier is zijn keus, speciaal voor haar! Ze zet de plaat op, blij dat hij dit geschenkje vanavond achtergehouden heeft, zodat ze er ongestoord en alleen van genieten kan.

"Und wirst Du grosz, dann flieszt Dein Blut
von Golgatha herab,
ans Kreuz Dich schlägt der Menschen Wut,
dann legt man Dich ins Grab —
hab' immer Deine Auglein zu,
denn Du bedarfst den süszen Ruh',
schlafe, schlafe, Himmelsöhnchen, schlafe . . ."

Het wiegelied der herders, waarnaar ze samen geluisterd hebben! De pure hoge kinderstemmen zingen hun vreugde uit om de geboorte van de Prins in de kribbe. De roomblanke hyacinthen steken hun kronen omhoog als feestkaarsen, hun lentegeur vult langzaam de kamer. En tussen dennentakken blinkt het kaartje met de simpele maar veelzeggende wens voor een gelukkig Kerstfeest.

Voor Linda's ogen wordt het een wazig beeld van wit en groen. Ze doet geen moeite om de tranen tegen te houden. Met een overweldigende zekerheid weet ze, dat dit haar gelukkigste Kerstmis in jaren zal zijn. Een feest, eindelijk weer gedeeld . . . met iemand, die even als zij beseft wáárom het nog vrolijk gevierd wordt in een wereld vol angst.

Ze legt even behoedzaam haar handen om de bloemen, in een dank te groot voor woorden.

Het is zo vaak verteld, zo veel bezongen;
Wij kennen Bethlehem zo door en door.
Is er nog iets, dat wij niet lang al wisten?
Geen vragen — of er is een antwoord voor.

Wij weten heel goed wat er 's nachts gebeurde,
Wij staren in de geest de herders na.
De "wijzen" hadden 't óns wel kunnen vragen,
WIJ wisten wel de weg in Efratha!

— — — — — — — — — — — — — —

Toch Heer, toch zijn wij arm als wij slechts weten,
Hoe AND'REN moeten komen tot Uw Kind.
Wij kunnen met ons kénnen Hem niet vinden,
Tenzij U zelf ons leven aan Hem bindt.

★

Wij allen bij

CALVINIST-CONTACT / CHRISTIAN COURIER

en

GUARDIAN PUBLISHING COMPANY LTD.

bidden U allen (en onszelf) toe, dat wij elkaar mogen ontmoeten bij de Heiland, met de herders, en de wijzen uit het oosten, en de schare, die niemand tellen kan.

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 2.00. Every word more 5¢

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B,
Hamilton, Ont.

With great joy and gratitude our Lord we wish to announce the birth of our daughter and sister

DIANE WILMA

Mr. and Mrs. Bert Oosterhof.
Leo.
Henry.
Alex.
Gary.

Jellyby, Ont.
November 18, 1962.

Na de geboorte van een dochtertje, nam de Heere tot Zich onze geliefde Dochter en Zuster,

PETRONELLA,

op de leeftijd van 39 jaar en 9 maanden, geliefde echtgenote van H. Tolsma, hem zes kinderen nalatende.

Joh. 14 : 1—3.

Fam. Johs. Post.

Agassiz, B.C.

GOOD BARBER WANTED

In a Chr. Reformed Community (Chr. School present) there will be an opening by next spring for a first class barber. Guaranteed starting income $ 300.00 per month with considerable higher possibilities for the right man. Please write under motto "Vernon", % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

WOMAN

from 21 to 50, to live in. For general housework. All modern conveniences. Family of adults. Apply to P.O. Box 875, Picton, Ont.

The Jarvis Canadian Christian School Society will be in need of

A TEACHER

for Grade 3 by Jan. 1, 1963. Please send applications to the Secretary Mr. A. Norg, R.R. 4, Hagersville, Ont.

Wanted:

MIDDLEAGED COUPLE

Man to work as gardener and handyman. Woman part-time at home. Free house. Year-round employment. Good position for neat clean couple. Bradford, Ont. Letters under Box no. 1547, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

DANK ZIJ DEZE NEDERLANDSE MACHINE:

Een snelle en een goede hooioogst

Overal ter wereld gebruiken steeds meer boeren de Vicon-Lely harkkeerder HKX "Acrobat", de machine die een begrip werd voor snel werken bij de hooioogst.

De "Acrobat — voor elke tractor met driepuntsophanging — wordt bediend door de bestuurder. Het verstellen van de ene werkstand in de andere is in een ogenblik gebeurd. De "Acrobat" werkt schoon, volgt de oneffenheden in de bodem en heeft een lange levensduur. Het geheim van het succes: de verende tanden die door de speciale bevestiging en de grote soepelheid een grote weerstand hebben.

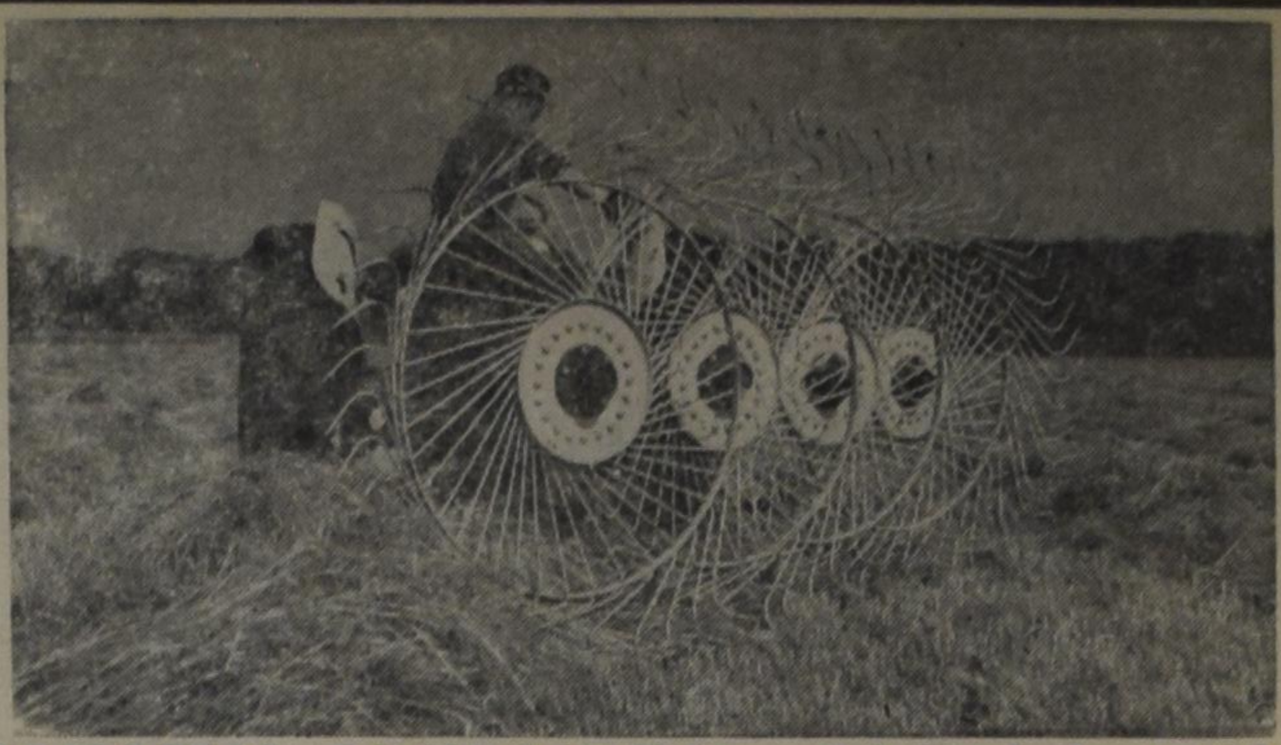

H. VISSERS N.V., NIEUW VENNEP, HOLLAND

British Columbia: Shepherd Bros. Equipment, P.O.B. 741, New Westminster, B.C.

Alberta: Alberta Engineering Ltd. Wetaskiwin, Alberta.

Manitoba: Allied Farm Equipment Ltd. 980 Pacific Avenue, Winnipeg, Manitoba.

Saskatchewan: Dumarr Equipment Ltd. 140 East 4th Avenue, Regina, Sask.

Ontario, Quebec, and N.S., N.B.: Truck & Tractor Eqtipment Ltd., 2539 Dixie Rd., Dixie, Ont.

Prince Edward Island and N.S., N.B.: The Hall Manufacturing and Cold Storage Company Ltd., Summerside, P.E.I.

---

150 Acres Dairy Farm

met melkcontract.

Groot huis voor twee gezinnen. Barn met waterleiding, melkhuis, melkkoeler, varkenshok, Jersey vee, machinerieën, hooi en graan. Farm zeer gunstig gelegen aan Highway 6, vier mijl van kerk en school in Jarvis, Ont.

Vraagprijs $ 30,000.
Down payment $ 10,000.

JACK BYLSMA
REAL ESTATE
1607 King St. E., Hamilton, Ont.
Bel LI 9-3894.

South Cayuga

120 Acres medium clay, on paved road, well fenced. Four bedroom brick house (city conveniences), large bank barn. New large pig pen with two floors. New implement shed 50' x 45' and a new double tractor garage. Possession could be next spring. Asking price $ 26,900 with $ 6,500 or offer down.

Call TED BOSMA at

John Voortman
Real Estate
580 UPPER JAMES ST.
HAMILTON, ONT.
or evenings at FU 5-3562.

WE NEED MORE FARMS AND LOTS TO SELL.

EXPERIENCED MARRIED MAN

Children no objection. Dairy farm in Brooklyn, Ont. Immediate opening. Nice little house or big older house. Milk and fuel provided. High wages. Contact Rev. J. Van Harmelen, R.R. 2, Whitby, Ont., phone 668-4062.

Gevraagd:

INWONEND MEISJE

in gezin met 4 kinderen. Salaris $ 80—$ 120 per maand. In Vancouver, B.C. Brieven onder Box no. 1551, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Wanted:

USED HOLLANDSE BABY COMMODE

Phone LO 3-8342 Beamsville, Ont.

Gevraagd:

NETTE, FLINKE JONGEN

15—18 jaar, voor turkeyfarm. Inwonend, steady job. George Loerts, R.R. 1, Wyoming, Ont. Telefoon VI 5-3833.

Gevraagd, zo spoedig mogelijk:

EEN ERVAREN BAKKER

in een Hollandse bakkerij. Moet zelfstandig kunnen werken. Brieven aan Aalt Pater, Beaver Creek Bakery, R.R. # 1, Alberni, B.C.

Wanted:

FAMILY

to work on vegetable farm. Three or more workers. Free house. Bradford, Ont. Letters under Box no. 1548, Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

BARRIE AREA

Homes, Farms, Acreages, Lots, Summer Cottages and Businesses.

Write, wire or phone

AARN KLOOSTERMAN

representing

Harold Forster & Co.
REALTORS - 98 Bayfield St.
BARRIE, ONT. PA 6-6453

BURNHAMTHORPE RD. - HWY. 27. $15,000 full price, $2,000 down or less. 6-room bungalow, $88.00 per month, principal and interest. Owner transferred.

NORTH-WEST resale. Fabulous 6-room splitlevel bungalow. Wall-to-wall broadloom, aluminum awnings, storms and screens. Beautiful landscaped grounds. $16,500 full price. Reasonable down payment, balance on one mortgage.

NHA Resale, owner has bought. $2,000 down, 7-room solid brick bungalow. 4 large bedrooms. Home in spotless condition. Carries for less than rent. Close to everything.

TIMOTHY CHRISTIAN SCHOOL AREA. 5½% N.H.A. 6-room detached brick home. Carries for $88.00 per month, principal and interest. Paved driveway, extra room in basement. Lots of extras. Steps to Christian School, shopping and transportation.

For ANY information without obligation, on ANY home that is for sale in Toronto or suburbs, call:

JOHN STRUIK
CH 1-5205 or CH 7-3998

SPECIALIST IN GOOD DEALS ONLY. For all your Real Estate transactions, residential, commercial, appraisals, arranging down payments or mortgages, etc. 24-hour service. I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE.

James B. Gilbert Real Estate

MEMBERS OF THE TORONTO REAL ESTATE BOARD

Te koop:

BAKKERIJ EN COFFEESHOP

met goede omzet in groeiende plaats bij London; goede uitbreidingsmogelijkheden; geen bezorging; ruim gebouw met winkel-coffeeshop, bakkerij, alle gereedschappen en een modern geriefelijk 3 slaapkamer apartment voor slechts $ 9,900.—. Met betrouwbare koper downpayment nader overeen te komen. Voor volledige inlichtingen schrijf aan # 1549, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HOLLANDSE SIGAREN

Wederverkopers gevraagd voor geheel Canada.

Voordelige en royale sigaren van zeer goede kwaliteit. Gratis verzending. Schrijf aan # 1550, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

H.H. AARDAPPELVERBOUWERS !

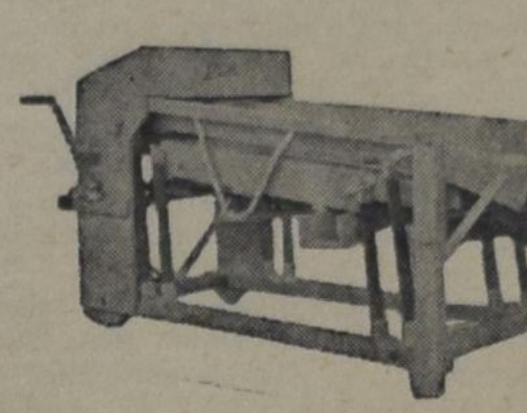

Hebt U interesse voor

Aardappel-sorteer-machines en **Leesbanden**

voor hand of motorkracht? Vraagt dan inlichtingen aan "SPECIAL", 21 Burton Ave., Chatham, Ont.

Holland Construction Co.

Wolverton Rd.
GRIMSBY, R.R. 1

Phone
WH. 5-4012

Speciaal in Greenhouse Constructie

en aanbiedingen van nieuw cedar of redwood materiaal voor zelfbouwers, tevens Hotbedsash, Putty & Nails enz.

KOOP NU GOEDKOOP GREENHOUSE GLAS

GOEDE BIJVERDIENSTEN

Dames en Heren gevraagd voor geheel Canada. Distribueer een prachtige Hollandse souvenir gramofoonplaat aan winkeliers en Nederlanders in Uw omgeving. (Zakenmensen vraag ook om Uw sample.) Indien gewenst geen verkoop werk. Om correspondentie te bespoedigen vermeld Uw beroep (housewife, carpenter, salesman, etc.) en sluit in slechts $ 1.00 voor een sample ($ 2.— waarde). Address to:

O.S.P., Group Box 4, Waterdown, Ont.

Greenhouse Business For Sale

The greenhouses of more than 8,000 sq. ft. are in perfect condition. Attached fully equipped boiler room with coal stoker. There is a walking-in cooler 16 x 20 ft., packing-shed, workshop and barn, used for storage room.

The greenhouses are completely stocked with all kind of flowers.

A 2 storey house with bathroom, furnace, hot & cold water. 25 acres of good land (18 acres planted with all kind of fruit trees). All machinery & equipment included. A contract for all flowers is available.

Located less than a mile from the town. Asking price $ 55,000.—. Open for offers. Downpayment to be arranged & good terms to suit the purchaser.

Dairyfarm with good Milkcontract

200 acres dairyfarm, with good buildings, cattle & machinery. Milkcontract with good dairy, milkcheque $850.— to $900.— per month. Can easily be increased.

At the moment there are 32 milking cows, 3 heifers, 7 calves and 1 bull. This farm is suitable for keeping 80 head of cattle. Price $65,000.—. Downpayment $15,000.—. Mortgage of $50,000 available at 6%, repayable with only $300.— per month, to include principal & interest.

K. KRAAY, Real Estate Broker
ST. CATHARINES, ONT.
Office 13A King Street, Huis adres 2 Juliana Crescent.
Phone WE 4-1813

HUISHOUDELIJKE HULP

WIJ HEBBEN VELE UITSTEKENDE DIENSTEN OPEN VOOR

$150—$160 Kok-Huishoudster bij familie in Forest Hill. Uitstekende huisvesting, ruim vrije tijd. Referenties van recente datum.

$150 "Cook-General" bij kleine familie. Recente referenties. Werkster aanwezig. Privé kamers. Ruim vrije tijd.

$150 "Cook-General" bij kleine familie in Willowdale. In staat auto te rijden indien nodig. Werkster aanwezig. Moet referenties van recente datum hebben.

$100 Huishoudster voor familie, centraal. Met recente referenties.

TELEFONEER OF SCHRIJF MRS. A. STOCKS

SEVEN-ELEVEN EMPLOYMENT SERVICE

711 Yonge St. (at Bloor), Toronto. WA 5-2844

LICENSED AND BONDED UNDER THE EMPLOYMENT AGENCIES ACT

---

250 Acres prima Farm met goede bedrijfsgebouwen te huur

AAN DEZE FARM IS EEN MELKCONTRACT VAN 1000 LBS. PER DAG

Bij overname van de grote, zo goed als nieuwe bulkcooler à $ 3,000.— kan dit melkcontract worden verkregen. De machines en het vee (Holstein) kunnen naar verkiezing geheel of gedeeltelijk worden overgenomen. De form is gelegen in een goed farm-district, ongeveer 28 mijl van Toronto.

Voor het verkrijgen van alle verder gewenste inlichtingen CONTACT

K. KRAAY, Real Estate Broker
ST. CATHARINES, ONT.
Kantoor 13A King Street, Huis adres 2 Juliana Crescent.
Tel. WE 4-1813

"World Wide Travel Service"

300 WILSON AVE. (Bathurst/Highway 401)
DOWNSVIEW, TORONTO, ONT.

Het enige door alle lucht- en scheepvaartmaatschappijen erkende Nederlandse reisbureau in Toronto.

Wij komen bij U thuis Uw reis bespreken.

Laat Uw reisproblemen onze zorgen zijn.

ADRIAAN LIMBERTIE
's avonds HI 4-8280

ME 5-5661

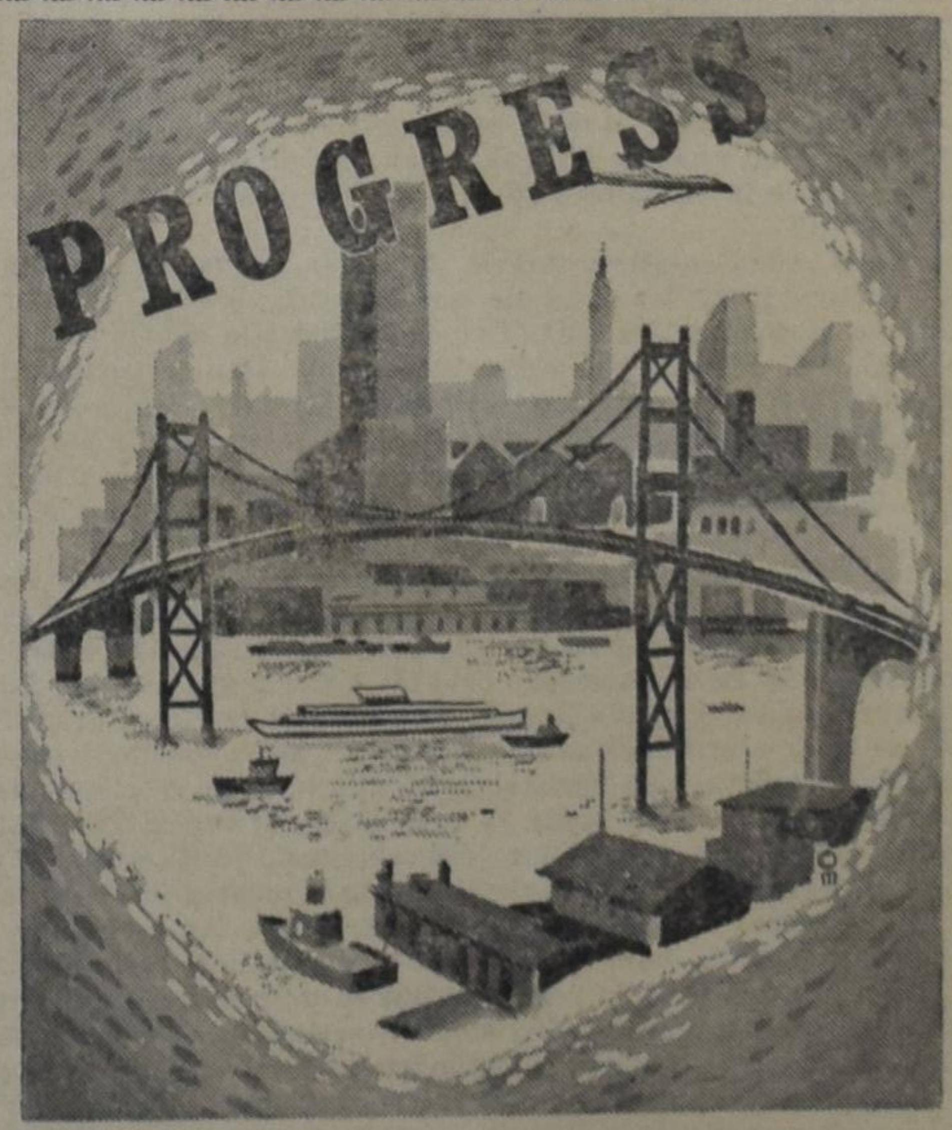

SEASON'S GREETINGS

Vary EQUIPMENT Co.

Manufacturers of the
Vary Cooling and Ventilating Fans
All Greenhouse Supplies

Ridge Road West, Grimsby, Ontario
Phone 945-4745

Hi Neighbours!

May I use the words of a poem to wish all my neighbours across Canada a blessed Christmas season?

May the Prince of Peace anew
His great grace bestow on you,
With His favour richly bless
All your days with happiness.

We enjoy a life of plenty and it is never more evident than at Christmas time. So much is said about sharing that believers and unbelievers alike are inspired to look at those less fortunate than they and share their joy by material giving. We have an abundance, (at times more than we need) and this season of the year we hear much about those not so favoured.

I wonder sometimes if we had to change places with others of this big earth would we stand the test. If at Christmas time we had to live in a climate which is very warm; if we had no snow and no crisp frosty air, if the weather did not invite a turkey dinner, with many hours in a hot kitchen, would we feel there was something lacking? We would perhaps be heard to say: I have not a bit of Christmas spirit.

What if we lived in Red China and wished to join with other Christians in a special celebration for Christmas. This is frowned upon and very likely you would not reach home again. You might be arrested and tried before a people's court. You would be accused of sabotaging the people's Republic and sentenced to hard labour in a labour camp. This has truly happened to the Christians who attended Christian gatherings. You would have no Christmas day at all.

How would you like to live in Russia? If you are over 18 you may enjoy a limited freedom of religion and attend worship services. But Russians are not allowed to give any child under 18 religious instructions, so there are no young people ever seen at worship services. There are no Sunday schools, no youth organizations, no evangelistic work is done. How can such a church survive? Where will tomorrow's members come from?

After being trained in the "history of religion", the doctrine of man's evolution, Titov's proclamation that there is no God in space, museums where these things are taught as well as viewed. Where paintings and cartoons are hung attacking the church's corruption and its tendency to side with the economic or political oppressor against the common man. How can there be hope for the church in Russia after the older generation has gone? How can they celebrate Christmas knowing their youth is trained to deny the very existence of God. When we have our young people still around us let us teach them the true value of Christmas.

But closer to home, how would Canadians feel if suddenly we were forbidden to have Christmas trees? Or if we suddenly stopped giving Christmas gifts? Would we miss all the bright Christmas cards which are sent by the tons across the land? Would we miss the hustle and bustle of our modern preparation, the frantic buying and wrapping we do?

And what about the business man? He would perhaps be on the verge of a nervous breakdown if suddenly all stores were to abide by the rule: No more Christmas buying. Hundreds of people would be unemployed and to them it would be a tragedy. "Christmas is for children" is a sign in a downtown store filled with toys. If it is, then it would be considered cruel to deprive them of these material signs.

In a year when our husband and father was unemployed we had recently moved into the city. As Christmas drew close and no tree was resting in our backyard, a neighbour carefully asked me about it. I explained to her that to us Christmas was a religious feast and we did not need outward celebrating like decorated Christmas trees and wreaths. Christmas is the celebrating of a great gift of God to us and it should fill our hearts with such joy that the outward things are not needed. She looked sadly at me and by what happened later she must have felt I was being very brave by expressing such noble sentiments in view of being too poor to buy a tree for the little ones. The afternoon of Christmas eve a tree was delivered and put by our back door. I never knew who ordered it but I had suspicions and my neighbour must have thought us cruel and heartless parents to leave this green tree in the back yard all during the Christmas holidays.

We have grown up in a world which needs material things in order to celebrate. If we were to make a law that there would be no more Christmas office parties, no Christmas company banquets, liquor stores would throw up their hands in despair and employees would perhaps even go on strike. It is one day of the year when the boss and his employee are on equal terms, they may share the same bottle anyway and both have to be taken home.

If we removed all these trimmings and gayety, what would there be left? There would be a question in many homes when you had the day proclaimed a national holiday: What are we celebrating anyway? Children already answer this question by telling us its Santa Claus' coming. Take him away and what have we left?

We would have a Christmas that might mean more to us than ever before.

Giving of gifts gives satisfaction but not in the way we should love our fellow man 365 days of the year. "The poor we always have with us," Jesus reminds us. We can and should share what we have any time. Why load them down with bushels of goodies one day of the year but if we meet them on the street refuse to greet them because they are coloured.

We sing Christmas carols to the prisoners perhaps in lonely cells, but if one of them should be placed upon our path do we willingly stretch out our hand to help him back on the road? We shake our heads over the conditions in Russia but have we ever really prayed that God might bless these Russian youth whose parents are Christians but who may not bring them up in that faith?

When we listen to beautiful music at Christmas when our records spin out the Messiah or Elijah do we ever really hear the words? In the Oratorio Elijah by Mendelssohn the prophet asks: "Oh that I knew where I might find Him!" And he answers: "If with all your heart ye truly seek Me, ye shall surely find Me."

Let's not bury the newborn King under all the material beauty of the season, fine as that may be. If you were deprived of them all, could you still tell your child that this is the wonderful birthday of our Saviour? Maybe it would have more meaning.

Can we truly say that we have shared this greatest gift of all with the needy, the lonely, the forgotten ones? The giving is easy but to love is much more difficult.

'T is not enough that Christ was born
Beneath a star that shone,
And earth was set that holy morn
Within a golden zone.
He must be born within the heart
Before He finds a throne,
And brings the day of love and good,
The reign of Christlike brotherhood.

YOUR NEIGHBOUR.

A SINGING CHRISTMAS

It is considered a sign of old age to look back to our childhood and speak of the experiences we then enjoyed. That may be so, but there must be many of us who can go back in memory to Christmas seasons long ago and recall that it was truly a festival of song. Christmas carols were sung from early December through the twenty-fifth and if any practice could be returned to the present day this could be it.

Music has long been called a universal language, and songs have been translated in many languages. At creation it is noted in the Bible that the stars sang together and all the sons of God shouted for joy. Job 38:7. Is it any wonder then that a great burst of song greeted the dawn the day that Christ, the Saviour of the world was born to give light and knowledge of the glory of God?

The theme of this song was not the creation, but the coming of One who should save His people from their sins and the singers were the angels in that multitude of the heavenly host.

Mary, the virgin mother had already sung in anticipation of the world's joy. My soul doth magnify the Lord and my spirit hath rejoiced in God my Saviour." Ancient Simeon was soon to add his immortal song over this birth.

These songs were heard by a few, today the Christmas carols are heard by millions. As the singers of long ago poured out their songs of joy and adoration they were forming the fountain of a stream of praise that has never run dry. No one knows how much Christian song has meant to the sad, the lonely, those who live in darkness and to those burdened by sin, who are looking for deliverance. In days of persecution songs may have seemed lost but they never died, always coming to the surface at unexpected places like life-giving waters to those in despair.

Many songs have been written about Jesus, some never went beyond a family circle, others have circled the earth, gladdening the hearts of a variety of people.

Many carols are sung by lips alone, although the voice may express a beautiful melody, but the warmth which is brought to it is ever lacking. If only those who join in these heaven-born anthems could fully grasp their meaning and give their hearts as well as their songs to the Saviour.

Could we not resolve this Christmas time to make our singing effective? First that in a spiritual sense Christ might be born again in our hearts, and then like angels and shepherds who made the message known, go out to others with a prayer that through our songs others may come to know our Saviour.

There is a day dawning when all the redeemed will pass through heaven's gate and their number will be so great that no one can count them and together they will sing the song of Moses and of the Lamb.

These days of wars ad upheaval when civilization seems to be crumbling the song the angels sang is needed more than ever before. If singing is one of the most fitting means of thanksgiving, then let us sing more.

Birds sing to the Creator and we all enjoy their songs. Can we, who are the highest form of creation, not follow their example?

Let's make this a singing Christmas season, it will inspire others and if we truly sing the words with our hearts, we shall be blessed by it.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

NEW PROBLEMS IN THE CONTEST

December Series I

No. 40

By K. S. Howard.

Black: 6 pieces.

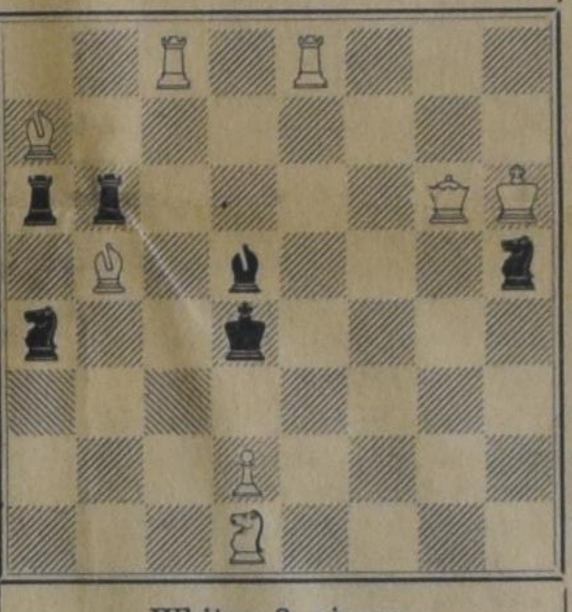

White: 8 pieces.

White to play and mate in two moves (3 points)

No. 41

By K. S. Howard

Black: 6 pieces.

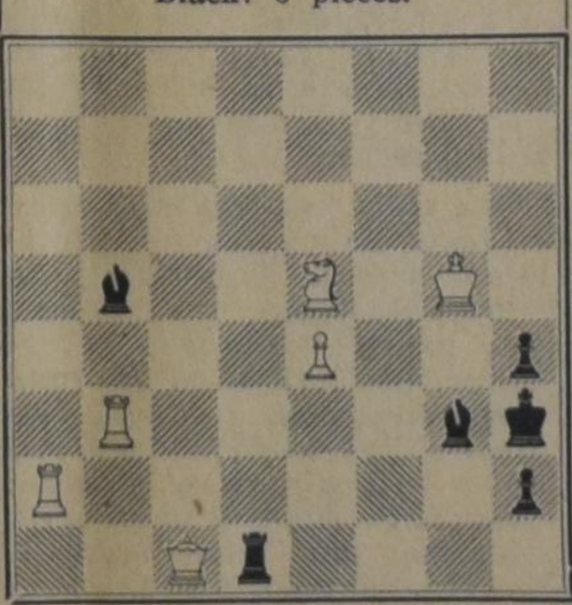

White: 6 pieces.

White to play and mate in two moves (3 points)

NOTES

1. This time two quite normal problems are published as the first ones in the month of December. Two other ones, especially for the beginners among us will appear in the issue of December the 28th.
2. No. 40 is interesting. Just because of the typical position some really surprising variations are possible. You certainly will enjoy the right solution. Indication of the key-move plus the threat is sufficient.
3. No. 41 is a little bit more difficult. Indication is expected of key-move threat, and 3 ways in which Black tries to defend himself.
4. The threat means what white's second move would be if black would not answer.
5. Solutions on or before the 20th of January to the editor personally.

HAPPY CHRISTMAS!

We received eight picture postcards. They came from eight different countries and they wish us a happy Christmas in their original language. On the back, the date-stamp indicates the place they are sent from. Which card belongs to each town? Can you say from which town the cards come from? Don't turn the page yet! After you have tried hard, you may look at the next page for the correct answers.

Journey of the Magi

"A cold coming we had of it.
Just the worst time of the year
For a journey, and such a long journey:
The ways deep and the weather sharp,
The very dead of winter."
And the camels galled, sore-footed, refractory,
Lying down in the melting snow.
There were times we regretted
The summer palaces on slopes, the terraces,
And the silken girls bringing sherbet.
Then the camel men cursing and grumbling
And running away, and wanting their liquor and women,
And the night-fires going out, and the lack of shelters,
And the cities hostile and the towns unfriendly
And the villages dirty and charging high prices:
A hard time we had of it.
At the end we preferred to travel all night,
Sleeping in snatches,
With the voices singing in our ears, saying
That this was all folly.

Then at dawn we came down to a temperate valley,
Wet, below the snow line, smelling of vegetation;
With a running stream and a water-mill beating the darkness
And three trees on the low sky,
And an old white horse galloped away in the meadow.
Then we came to a tavern with vine-leaves over the lintel,
Six hands at an open door dicing for pieces of silver,
And feet kicking the empty wine-skins.
But there was no information, and so we continued
And arrived at evening, not a moment too soon
Finding the place; it was (you may say) satisfactory.

All this was a long time ago, I remember,
And I would do it again, but set down
This set down
This: were we led all that way for
Birth or Death? There was a Birth, certainly,
We had evidence and no doubt. I had seen birth and death,
But had thought they were different; this Birth was
Hard and bitter agony for us, like Death, our death.
We returned to our places, these Kingdoms.
But no longer at ease here, in the old dispensation,
With an alien people clutching their gods.
I should be glad of another dead.

T.S. ELIOT

Eliot, a modern poet whose works are often considered difficult because of the quantity of literary references and obscure implications which they contain, was born in the United States and is now a naturalized British subject. An understanding of his poems may be arrived at more readily by an appreciation of the periods in which they were written. Eliot's own progression from the waste land of unbelief through the transition period to acceptance of orthodox religion may be accurately traced through his poetry.

"Journey of the Magi", which belongs to the transition period, points out the similarity between the wise men who came to worship Jesus at His birth, and the spiritual dilemma of Eliot himself during this period of his life. The Magi were caught between two dispensations. They were no longer content with their old way of life before they had met Christ, and yet it was still too soon to realize the full significance of Christ's coming and Redemption. The obvious simile makes clear to us the struggle that Eliot had during a similar period of his life.

The first stanza of the poem is so realistic that it is shocking to modern day people accustomed to the traditional Christmas card picture or gorgeously robed kings travelling on huge, beautiful beasts through a dream-like world whose snowy hills are bathed in the silvery light of a great dazzling star. Instead, the weather is bad, the camels are cross and sick and lame, the servants are complaining and uncooperative, the people they meet are unpleasant and the travelling conditions are bad. Worst of all the Magi themselves are obsessed with doubts, hearing constantly the mocking voices of the people who can never understand nor appreciate the compulsion of love.

The second stanza gives Eliot's abrupt, irregular style (among many others less obvious) references to the crucification, "three trees on the low sky", and the betrayal, "dicing for pieces of silver", and ends with a sudden, almost shocking understatement, "it was (you may say) satisfactory".

It is in the last stanza that Eliot's characteristic obscurity is most evident. The Magi feel that through Christ's birth, they have experienced a kind of spiritual death which involves absolution of themselves in favour of God, and brings them a new life. However, Redemption is not complete, for Christ has not yet been crucified, and until this occurs they cannot be at rest. Pathetically lonely, unable to go backwards into the old ways of sin and unbelief, and incapable of moving forward alone, they, like Eliot, wait for Light.

J.Struyk

Noted Author Charges that Marxist Humanisme is Sham and Pretense

(CNS) — Ever since the brutal repression of the Hungarian revolt by the Russians, Communist stock on the world market has been declining and Khrushchev has been attempting to change his ism's image to that of beneficent humanism. Christianity Today, a leading magazine of Protestant thought, in a recent issue called this new face of Marxism a mere pretense of humanism, but a major ideological challenge in the cold war.

Dr. Lester DeKoster, noted author of books on communism and librarian at Calvin College, Grand Rapids, Mich., warns that this new challenge cannot be removed by a mere wave of the hand in the direction of the Moscow murder trials or the Peiping prison camps. "We will meet this new challenge only by soberly evaluating the claim of Marxism to be a vehicle for true humanism," he says.

"Marxism is not and never has been a true humanism," DeKoster warns, "because essentially it mutes the significance of the individual. In the name of the Class, for the deliverance of the Class, to the continuance of the Class, the individual is sacrificed, submerged, victimized and destroyed.

"When the Marxist learns what it means to love the enemy instead of destroying him, he will no longer be a Marxist. It is the duty of the Christian to show, also toward Marxists, that this goal can be achieved in the power of Jesus Christ," he concluded.

Josha's Christmas Confession

(Continued)

"We don't know where we are going to live. Alphonso and I don't know either if we can find a job in that strange country. It may take a long time before we can live again in a house. Perhaps we have to live in large buildings with many other people. That is not so nice, Josha, but it is much better than living here in our own home and not being free to live your life according to God's will. In the other country we are free to do so. For that reason we give up everything here."

"Give up everything here . . ." Josha repeated. "The house, the furniture, the stove, their beds . . . but that is terrible! And what about my skates, and hockey sticks, and my electric train, and my books and . . ."

"You have to give that up, Josha. We know it is very difficult, but to-morrow it will be Christmas. Then Jesus gave up His Throne in Heaven and became a poor baby in a stable. Jesus even gave up His own life. For us, Josha. If we think about that, it cannot be too difficult for us to give up some of our earthly possessions. All we pray for is that we may reach the other side of the border in safety."

"But why didn't you tell me . . .?" Josha cried. "You must have known this a long time, now I can't even say goodbye to friends . . ."

"That's why we did not tell you before, Josha; Mom and I were afraid that perhaps it would be difficult for you to keep this a secret to everybody. And it has to be a secret, you see. We are not allowed to cross the border. You know that. But some man will bring us with many others to a certain place where we can cross perhaps without being seen by guards. At the other side people of the other country will wait for us and help us further. If we just can cross that border . . . then we will be safe."

"Is it dangerous then?", Josha asked with a weak voice.

"Yes, Josha, in a way it is. But don't be afraid. God is with us . . ."

Josha went to his bedroom to pack a few things. He was as white as the sheets of his bed and he trembled all over. He was more afraid than ever. And at the same time he was mad. If his parents had only told him yesterday that they were leaving the country, he could have told Carl that he believed in God. Carl could have done him no harm then anyhow. By that time they would already have left the country. Now he had denied God for no reason at all! Now God would punish him, while this was not necessary . . . To-night they had to cross the border. There was danger, his father had said. Suppose something happened . . . Josha had not slept the whole night. He was tired, beaten, mixed up and he was tortured with the thought that he had denied God. Why had his parents not told him . . . It was all their fault, not his.

That night a big truck rumbled over a small and uneven country road. Inside about twenty men, women and children sat huddled together without speaking. Josha and his parents and brother were among them. They were on their way to the border. They all had met on a farm, in the country. There they had received their last instructions: To be quiet in the truck, and to obey given orders immediately. As soon as they came to the border, they all had to get out. Then they had to follow a man over a very narrow path to a spot where they could cross the border. They had to crawl underneath a fence of barbed wire. When they had done this they would be free and without danger. Another truck would wait for them and bring them to the refugee camp. A man on a motor bike would drive ahead of the truck and warn them in case of danger.

And so they had left with their small suitcases. No one said a word, and even the small children kept quiet as if they sensed something dreadful. They should be quite close to the border now . . . Suddenly the truck stopped abruptly. The people in the truck toppled over each other. The door of the truck was opened and the driver said quickly: "Get out! Fast! A row of marching soldiers is approaching. They may search the truck if they think something is wrong. Hide yourself over there in the bushes. Cover yourself with branches and dirt. Hurry. I'll fix one of the tires, pretending it's flat. When everything is safe, I'll call you!" Frightened and alarmed the people jumped out of the truck, carrying the little children in their arms. They ran across the road and soon they had disappeared into the darkness of the night. Josha fell when he left the truck. Someone stepped on his hand, but he did not scream. He was terror-stricken. Now God would punish them all because of him . . He groped for his parents, but did not see them. He was too afraid to call them. He would find them somewhere in the bush. But when he arrived there and looked around for them, someone called: "Lie down! Quick! If they see you, we are lost!" Josha let himself fall flat on his belly. With one hand he covered his body with dead leaves, soil and branches. He hardly dared to breath. In the distance he could hear the approaching steps of heavy army boots.

Josha did not know how long he had been laying there. But he was thoroughly cold and stiff when he woke up. It was pitch dark around him. For a moment, he did not know where he was. He felt the dirt and leaves on his coat and pants . . . then he remembered everything. The silence was complete. A sudden terror struck Josha. Where were the others? He could not see them . . . He got up, started to crawl in the deep darkness; he called for his mother, his father . . . But no one answered. No one stirred. Everything remained deadly quiet. Seized with panic Josha ran around. He found heaps of leaves, but no people . . . Then he understood: They had all left . . . They had left him behind . . . There was no one but he and the darkness and the fear. While he slept, the others must have gone back to the truck when all was safe again. His parents must have believed that he had left already when they did not see him. This was God's punishment. It was all very clear now in Josha's head. What had the minister said: Whoever disowns Jesus, Jesus will disown him before His Father in Heaven, God had left him, his parents had left him, his brother; there was no one to help him now. There was no one to go to, he did not even have a home anymore. The hopelessness of this truth fell as a doom on Josha. Great fear took hold of him. He would never be able to escape. Soon someone would find him and he would be put into jail . . . Josha began to cry, first a whisper, then his body started to trembel and shiver. He leaned against a tree for support and buried his face in his hands. His sobs became more rapid until he finally cried with uncontrollable wails of misery. No one heard him.

Finally Josha calmed down. His head and his eyes hurt. He looked up at the sky. It was still very dark and big clouds seemed to cover the tops of the trees. Above those clouds lived God. God, Whom he had denied . . . Josha closed his burning eyes. Voices from the far distance reached his heart. There was the voice of Mr. Strados: "Children, whatever may happen, remember this: One should obey God more than men". There was the deep voice from his father: "God comes first, Josha, never forsake Him!" And there was the kind, assuring voice from his mother "Put your trust in Jesus, Josha. Carl cannot save you. Only Jesus can. He will take care of us on earth and He will forgive our sins . . ."

Forgive our sins?, Josha thought. My sins too? Even when you forsake Jesus, will he still forgive you? Then a story flashed to his mind. The story of Simon Peter, who had denied his Lord three times. Three times . . . Peter had been afraid, too. But later on Jesus forgave Peter and after Jesus' resurrection Peter went all over the countries to bring the Gospel to others. He was no longer afraid. Not even when he was killed for the sake of Jesus. God had given Peter a new chance to acknowledge Him . . . Would God give him a new chance, too?

Again Josha looked up at the sky. He now saw a patch of dark blue above his head, far away and in it a beautiful radiant star twinkled. Only one star . . . A new wave of emotion swept through Josha's heart: It was Christmas! In this night Jesus was born to forgive the sins of the people! New tears came to Josha's eyes, but now they were tears of joy. He suddenly understood it all. Carl and the others and the Revolution did not matter. They had no meaning . . . they were powerless. Only Jesus mattered. Only He. If He had not come to earth as a small baby, Josha knew that he would have been lost. But now he still had a chance!

Josha kneeled down on the ground and prayed. He told God everything and asked Him to forgive and help him. While he prayed a sudden peace came into his heart and all fears were gone. It made him feel brave and happy. In fact he was not even scared when he saw a soldier coming toward him. Josha stayed where he was, his hands still folded.

"What are you doing here?", the soldier asked surprised.

"I am lost, Sir. I was hiding here with my father and mother. We wanted to cross the border. As we waited I fell asleep and did not hear them leave . . ."

The soldier came a step closer to Josha and parked the gun he held between his shiny black boots. "And why did they want to leave this country?" The voice of the soldier now sounded gruff. Josha took a deep breath, then said, "Because in this country we may not believe in God anymore. And God comes first. We have to obey Him more than men. I love Jesus. He was born this night many years ago to save us from sin. It is Christmas. That's why I love Him. And I am no longer afraid." There, he had said it all in one breath. He was no longer afraid to acknowledge God before men. He felt safe now. He knew God would be with him.

The soldier looked down at the boy in front of him. Memories of the past flashed through his mind. He pictured himself as a little boy, leaning on the lap of his grandmother. She had often showed him pictures from a children's story Bible. One picture he had always loved. Three wise and wealthy men, riding on camels following a brilliant star in the sky. This star was shining directly above a house. The door of the house stood open. Inside was Jesus, laying in a manger . . . Yes, that was the story of Christmas. But when grandmother had died, these stories had died too. Since that time he had forgotten Jesus . . . The soldier looked again at the boy. He believes what he says, the soldier thought and for a moment he wished he were back on grandmother's knee. The boy was happy. He could see it . . .

"Are you going to put me into jail now . . . ?" Josha asked, trying hard to keep his voice from trembling.

"No," the soldier said, more to himself than to Josha. "No, not you . . , you are not a child of the Revolution, you are a child of God." Then he took Josha by the hand. "Come, I'll show you the way across the border. It's not far . . . Your parents will be looking for you on the other side . . ." He walked with Josha toward the fence, which marked the boundary. He lifted Josha over the fence. "Follow this path, until you see the highway. The Refugee Centre is close by. You are safe now." Josha, stunned by the turn of events, wanted to thank the soldier, but he had already disappeared in the darkness. Then Josha realized that he was free and safe. God had protected him! How good God is! "O, God I thank Thee, I thank Thee," Josha whispered from the bottom of his heart. And then he started to run until he saw a huge building. That must be the Refugee Centre! Father and mother will be looking for me.

THE CHRISTMAS CARDS

CAME FROM:

Card nr. 1:
Montreal (Canada)

Card nr. 2:
Stockholm (Sweden)

Card nr. 3:
Köln (Germany)

Card nr. 4:
Torino (Italy)

Card nr. 5:
Oslo (Norway)

Card nr. 6:
New-York (U.S.A.)

Card nr. 7:
Madrid (Spain)

Card nr. 8:
Amsterdam (Neth.)

Dr. P. Y. DE JONG
Dr. R. KOOISTRA
REV. F. GUILLAUME
Dr. P. G. SCHROTENBOER

SERIES OF OUTLINES ABOUT ISRAEL'S JUDGES

No. 6

The Song of Salvation

BACKGROUND NOTES

Your task is not an easy one, if you are to make the essay on this chapter. Not so much because there are some uncertainties in the translation of this song, which could easily result in some nasty questions from the members of your society. These would be hard to answer. No, this is not the main difficulty. You are (most likely) not a theologian and for this reason you don't have to be afraid to leave certain questions unanswered. Your problem is far more that, in dealing with a "song of salvation" you should try to let "them" feel that this indeed is a song. You should try not only to reflect on poetry, but also to reflect some of the poetry of this chapter in your prose. Or could you do it in poetry?

Great events are otfen followed by great songs. This song of Deborah has been given a place among the most beautiful ones of world literature. It's a true classic. The poem is very lively. It changes from ardent anthusiasm to witty irony and then to prophetic gratitude and adoration. Deborah poured out her whole soul in this song.

Epic poetry usually describes heroism. Such acts are mentioned also in this song. Yet, it is very clear that the main purpose has not been to glory in men or women, but to praise the Name of the Lord. According to Ps. 22:4 the Lord establishes his throne on the "praises of Israel". This epic has as its name: "To God alone all glory be given".

You might compare this song with others in the Scriptures, as e.g. Ex. 15, Deut. 31, 1 Sam. 2, 2 Sam. 22, Ps. 68, Ps. 96, Ps. 118, Luke 1, Rev. 15 etc.

THE OUTLINE

1. (Vss. 1-11): Introduction. God and Deborah.

The opening words set the tune for the whole song. "Praise ye the Lord". Vs. 7 might give you the impression that Deborah is going to sing her own praises. But it is easily to be seen that this is not the case. Why? Deborah calls herself a mother in Israel. The church is called the mother of believers. Do you see any resemblance between Deborah and her function and the church and its task?

In vs. 1 the Lord receives praise for avenging Israel, "when the people willingly offered themselves". The same expression is repeated in vs. 9 with regard to the governors. And there the statement is followed by: "Bless ye the Lord". Does this indicate according to you, that Deborah wishes to praise the Lord also because of the willingness of the people and its leaders?

In vs. 3 we are reminded of Ps. 2. Why? In this verse you see some words in italics, which indicates that they have been inserted by the translators. Does not the sentence become stronger if you leave these words out altogether?

Vs. 4, 5 sing of the Lord. They give reasons for the praise of the Lord. Israel had entered the land of Canaan from the Southeast, Seir and the field of Edom. Deborah reminds the people of this earlier episode in their history and she traces the history back as far as Sinai. Why?

Vs. 6 and 7 deal with the situation before the victory. Why were there no people on the highways? See 4:3. Why did the travellers take the byways? The villages "ceased" means that they were deserted.

In the 8th vs. we deal with the reason of Israel's misery. Can we say that new gods still cause war? Does the second part of the vs. mean that there were no shields and spears, or that nobody dared to offer resistance? The enemy had 900 chariots of iron, 4:3. These were the signs and seals, the "sacraments" of his strength. What are the sacraments of unbelief to-day?

In vs. 9-11 Deborah addresses her audience. Try to find several groups. In vs. 9 we hear that some people ride, others sit, others again walk. We sometimes speak about people who sit, who lie and who stand by force of their profession. In vs. 11 the shepherds are meant. Why?

2. (Vss. 12-18) Israel's participation. The good ones and the bad ones. Check location of the tribes on a map!

Which two tribes were prominent in the battle? cf. vs. 18 and 4:6, 10.

But there were more. Benjamin led some of Ephraim, vs. 14. To which tribe did Barak belong?

Reuben on the other side of the Jordan did not come further than "great thoughts of the heart". He could not leave his sheep! Reuben was the firstborn son of Jacob, but Jacob said already: "Unstable as water, thou shalt not excel". Cf. Gen. 49:3, 4. See this chapter also with regard to other tribes. Dan and Asher were disappointing also. They could not leave their flourishing business! Dan is not mentioned in Rev. 7. Does it mean that to be in the covenant does not save us as such?

3. (Vss. 19-23): The victory.

Place of the battle: the valley of the river Kishon close to Megiddo.

The chariots of iron became the main reason for the defeat of the enemy, as the rain poured down and sent the river over its banks and soaked the soil.

Meroz did not help at all. It has been cursed. It is totally unknown. "The place thereof shall know it no more" (Ps. 103:16).

4. (Vss. 24-31): Sisera and Jael. Here the song becomes extremely lively. To understand Jael's deed we should keep in mind, that Sisera broke the international rules of war conduct by entering a woman's tent and that she risked her life in killing Sisera. Why was Ahab much more courageous than Sisera? Vs. 30 gives a beautiful onomatopoeia (imitation of the sounds associated with the action involved) of the chattering ladies in the palace. What suggestions do they make?

Can you think of any reason why Deborah drops the subject so suddenly?

In vs. 31 we have the epilogue. It shows the two ways. What is the country of the rising sun? What the people? Cf. Matth. 13:43. Why can this illustration be used in the parable of the wheat and the weeds? What does this mean for our church and for each member individually? Is the rising sun the image of youth?

Can you see any unity of thought between the last verse and the first one?

THE BOOK THAT YOU SHOULD READ

THE BRIDGE IS LOVE

(Jottings from a Traveller's Notebook) by Hans A. De Boer (U.S. Publ.) Wm. B. Eerdmans, 255 Jefferson Ave. S.E., Grand Rapids, Mich.

(Canadian Publ.) Evangelical Publ., 241 Yonge St. Toronto, Ontario.

Reviewed by Eleanor Spykman

Hans De Boer left Germany late in 1950 for a year of business for his firm in Southwest Africa. Four years later he finally returned home, enriched and saddened by numerous experiences and thousands of miles of travel in four continents. This record of De Boer's journey is more than a travelogue. It is a window into the soul of a sensitive Christian, grieved by the inequalities which he witnessed.

Settling down in Southwest Africa, De Boer was immediately made aware of the discriminatory attitude of white people toward negroes and Indians. His Christian conscience rose in protest. As the weeks went by he was increasingly convinced of how thoroughly wrong and unchristian this attitude was.

Upon completing his term of service for his firm the author decided to stay in Africa another year and make a thorough study of the racial problem. Moving to Johannesburg he gradually made contacts with negro Christians, all of whom lived under wretched conditions. He was appelled by the official government policy of "Apartheid", which he describes as a policy of fear.

De Boer shows a keen insight into the situation in Africa, based on a real study of the problem through contacts with native, coloured and white leaders. "The ideas seething today in Africa are springing to life all over the world . . . the right everywhere to one's own country, to one's own way of life, in short of the same right that a white man claims for himself . . . Is not the coloured man our brother? Or is he really a human being of a lower order to whom one must not allow the same rights?"

The author is a pacifist and is constantly pointing out the evils of violence and war and the necessity of love and understanding to bridge the gap between races and ideologies. He conveyed this same message to the Mau Mau leader with whom he carried on a three-hour conference.

After a second year in Africa Mr. De Boer was chosen to represent the German YMCA at the 3rd World Conference of Christian Youth to be held in India. Here he was distressed anew at the white man's superior attitude, even toward fellow Christians. "The prejudice of the white man against his brother of a different coloured skin weighs like a curse on the white race and it always seems to me that the power of Satan is nowhere so evident among Christians as here." Christian missions suffer because of this prejudice.

At the YMCA Conference, invitations were extended to Hans from many quarters, "You must come to our countries and talk about what you have just told us!" And so his decision was born to make a journey around the world — to Ceylon, Burma, Hongkong, Japan, Australia, America, not just to speak, but to contact the churches in these lands and to try to determine what it means to be a Christian *today*.

Wherever he travelled Mr. De Boer attempted to put aside all personal prejudices and really put himself into the position of those he encountered. In this way he was better able to understand the problems of the various countries he visited.

Be sure to read this extremely interesting, thought-provoking book.

Sowing and Reaping

There is the rule which is operating in the different fazes of life that "whatsoever a man soweth that shall he also reap". The farmer knows this rule and he is careful as to following it. He exercises the most care as to the selection of his seed. Now this rule of sowing and reaping also operates in the moral and spiritual realm. All of life is a sowing and a reaping. Man is a thinking, a speaking and an active being. We think, we speak and we act. All this is so much seed that we scatter about in our life. What a tremendous thought. All this is coming back to us in the form of a harvest. Man is not a vacuum, an empty vessel which we are busy with all the time filling it. "Satan finds some evil still for idle hands to do." He is ever on hand with every sort of evil and he finds an ally in our own sinful heart.

We are living in a day of general breakdown of morals. Crime is being called a "Way of life" and is being glorified. And sad to say the pulpits of the land are not coming out with the "thus saith the Lord". This brought on the complaint from the lips of a Vancouver judge who said he was a regular attendant of one of the big churches, that he had never heard a sermon on the 7th commandment. When the pulpits of the land no longer raise their voices against corruption in high and low places we are making ourselves ready for judgment.

In our work among the immigrants in Canada we came in contact with some Reformed immigrants from Hungary who had pretty well lost the marks of the Reformation. Their story was something like this. When they migrated to Canada their first thought was — to obtain a farm of the rich farmland. Their life became a sowing to the flesh and whatever spiritual life they may have had it was pushed to the background. When the home church in Hungary sent a missionary to gather the flock he found it impossible. They had been taken in by their farms and their merchandise. That what should have been first in their lives was crowded out. We are glad that by the grace of God many in Canada present a better picture. Let us now seek with all within us to sow into the Spirit the things of the Spirit that we may from it reap eternal life.

Rev. John De Jong,
1012 Fourth St., Ripon, Calif.

'N MOOI WERK IN 'N PRACHTLAND

door Rev. J. GRITTER.

(23)

NOGEENS EVEN LACHEN

Mooi is als iemand oog heeft voor de grappige zijde van het leven, eens hartelijk kan lachen om onverwachte, koddige dingen die in het leven voorvallen, om anderen, maar in de eerste plaats om zichzelf.

Het was glad op de weg toen ik op zekere dag niet ver van St. Thomas trachtte iemand op te zoeken. Het gelukte niet, de weg was op en neer, er was veel ijs, op de duur kwam ik stil te staan: ik kon niet verder komen. Gelukkig kwam er een jongeman langs die me verder hielp. "Als de weg glad is," zei hij, "moet je de motor aan het trekken houden, en altijd maar naar het midden van de weg sturen. Never mind the rear, keep steering for the middle." Hij hielp me tegen de hoogte op, nu kon ik wel verder. Nog juist hoorde ik hem bij zichzelf brommen: "This is no weather for an old man to be out."

West van London was een nieuw Fries gezin aangekomen. Ik reed naar de plaats die me aangegeven was, reed wat rond, zag wel een oud huisje staan, maar daar waren er wel meer, ik kon niet goed beslissen. Tenslotte toch naar het eerste terug. Tot het gezin behoorden twee jonge meisjes. Ze zagen die meneer in die Amerikaanse wagen voorbij rijden en terugkomen en waren er niet gerust op. Wat zou die meneer willen? Vader was niet ver van huis. Zij naar hem toe. "Vader, daar is een man in een Amerikaanse wagen. Hij rijdt iedere keer voorbij en kijkt naar hier. Daar komt hij alweer aan. Wat zou die man willen?"

"Ja, dat weet ik ook niet."

Inmiddels stopt de wagen. De immigrant stapt er op af. Z'n Friese bloed begint al een beetje op te komen. Hij balt z'n vuisten en denkt: "Als die kerel wat wil dan zal ik hem!"

De meneer stapt uit de wagen. Hij loopt op de immigrant toe. "Bent U — — ?" "Ja." "Nu, ik ben Dominee — —".

Nu, dat is goed. De immigrant z'n vuisten gaan open: hij heeft ze niet nodig. Dominee wordt op hartelijke wijze verwelkomd. Het is etenstijd. Wil dominee mee eten? Graag. Wat vlees, wat aardappelen, wat groente . . . 't Smaakt goed. Wil dominee nog een stukje vlees? Wel ja. Zo heeft dominee daar onwetend een lekker stuk paardevlees gegeten!

Een vader en moeder zijn met hun kinderen in Halifax. Ze moeten wachten eer de trein vertrekt. Ze lopen wat in de winkels rond. De kinderen hebben zo'n zin aan apenootjes: "Moeder, we willen zo graag apenootjes. Toe, moeder, koop wat apenootjes." Maar hoe noem je die dingen? Niemand weet het: ze hebben nog maar net voet aan wal. "Nu, kom maar," zegt moeder, "ik krijg wel apenootjes." Ze lopen een winkel in. Ja, daar zijn ze. Moeder neemt een dollar uit haar tas en laat die de bediende zien. Dat gelukt: ze krijgt een hele zak vol apenootjes, een arm vol! Zie zo, nu kunnen ze apenootjes eten. De volgende dag zijn ze allemaal ziek — apenootjesziekte.

Eén van onze jonge mannen komt eerst op Prince Edward Island terecht, bij een boer op de farm. Hij heeft in Holland ook wel op het land gewerkt, maar het is hier wat anders. Een tractor heeft hij nooit gereden. Wat zou hij dat graag eens doen! Maar hij heeft geen kans: hij is knecht, als ze moeten hooien of zo zit de boer op de tractor en hij kan maar opladen. Hoe komt hij ooit eens op die tractor?

Op zekere dag zijn ze in het land om graan binnen te halen. De knecht moet opsteken, de boer legt de bundels terecht. De knecht heeft zijn oog weer op die tractor . . . . Wacht! Hij weet wat! Als ze straks om de hoek moeten zal hij de schoven zo snel naar boven gooien dat de boer ze onmogelijk zo vlug kan verwerken. En dan hij op de tractor. Weldra zijn ze op de hoek. Ineens komt daar van beneden een stroom van schoven alsof er een lawine losgebroken is. De boer weet er zich geen raad mee, hij komt er onder. Dan ineens is de knecht op de tractor. Hij heeft het ding nog nooit gereden. Welke pedaal moet naar binnen? Hij weet het niet. Hij trapt maar naar binnen, de tractor begint te lopen, hij is zomaar in de hoogste versnelling gekomen en daar gaan ze heen! De boer begint te roepen van stop, en wat al niet. De knecht heeft er niks van begrepen maar het is vast wel mooi geweest, denkt hij. Hij heeft het stuur vast in handen en vliegt in de richting van de schuur. Vóór hem ligt de dam. Ja hoor, hij komt het hek door. Daar vlak voor hem staat de schuur, de deuren wijd open. Stoppen. Stoppen! Maar hoe? Hij trapt met zijn beide voeten op de pedalen, en bom! ineens staan ze stil! De boer krijgt bijna een hartaanval, maar het loopt goed af. De knecht moet maar zoete koekjes bakken, maar in zijn hart juicht het: hij heeft de tractor gereden!

Eén van onze oudere mannen voelt zich niet wel, gaat naar de dokter, en komt in een hospitaal terecht. Ik moet hem maar eens opzoeken. Hij spreekt ook helemaal geen Engels.

"Wel, hoe voelt u zich nou?"

"Niet goed." Niet goed?"

"Nee, niet goed. Ze make me hier dood."

"Och, kom, dat valt wat mee, denk ik."

"Ik kan hier niet krijge wat ik hebbe wil."

"Wat is er dan dat u hier niet kan krijgen?"

"Een flesje bier." "Een flesje bier?"

"Ja, dominee, het is toch niet voor de verkes gemaakt."

Nu, door bemiddeling van een orderly, die hem verstaat en zijn wensen over kan brengen, krijgt hij z'n flesje bier, en hij komt weer thuis.

Zondagmorgen. Ik moet het noorden in om op een paar plaatsen het Woord te brengen. Het is winter, uit het westen waait een scherpe, rauwe wind. Hier en daar is ijs op de weg, rondom de huizen is sneeuw bedekt met ijs. De auto stuurt wat lastig maar ik schrijf dat toe aan de harde wind. Hier en daar liggen bomen op de weg. Eén verspert bijna de hele weg. Ik stop om hem aan de kant te gooien. Dan kijk ik naar mijn banden: één ervan gaat plat. Zo dat was het dan! Ik probeer zelf de "spare" eraan te doen, maar het wil niet. Gelukkig is er een huis vlak bij. Maar vragen om hulp. Ik loop op het huis af, over het ijs. Plotseling komt er een harde rukwind, neemt me mee, en ik rol over het ijs totdat een fence mij tot stilstand brengt. Ik sta op: heb blijkbaar geen letsel bekomen, de zware overjas heeft me geholpen; beter: God heeft Zijn dienstknecht bewaard. Een man gaat mee en helpt met die band. Zo kan ik mijn werk toch doen. Wel wat een ruwe inleiding op het werk van de dag, maar het is in orde. De mensen hebben er niets van gemerkt. Later moet men wel eens even lachen als men terugdenkt hoe de wind met een Christian Reformed dominee om kan springen. Wat kunnen we toch hulpeloos wezen.

(Wordt vervolgd.)

BALANS OPRUIMING

tussen KERST EN NIEUWJAAR

Dit is de Beste Tijd om te Kopen

VOOR „CASH DEALS" IEDER REDELIJK BOD AANVAARD

Directie en Personeel van Knob Hill wensen U Prettige Kerstdagen en een Gelukkig Nieuwjaar

Dit is UW KANS, de enige tijd dat het bij KNOB HILL een gekkenhuis is!!!!

BALANS OPRUIMING

KNOB HILL Furniture and Appliances Ltd.

2623 EGLINTON AVE. EAST - SCARBORO TORONTO
OX 9-3741

1597 ISLINGTON AVE. NORTH - REXDALE, TORONTO
741-3420

Wij wensen allen Prettige Kerstdagen en een Voorspoedig 1963

Peter Zylstra
en familie
87 Queen Street
Brantford, Ont.

TEXTIEL EN
HOLL. GROCERIES

Voor een Kerstgeschenk voor Uw ouders of familie in Holland:

SPECIALE GROEPSREIS
per s.s. Rijndam
VAN ROTTERDAM OP 26 APRIL 1963,
TERUG VAN MONTREAL OP 8 SEPT. 1963.

25% korting
op de passageprijs
(RETOURPRIJS VANAF $ 325.50
OF MINDER DAN f 1100.—)

Persoonlijk bezoek van de passagiers in Holland en ervaren reisleidster, zowel op de boot als op de trein.

Volledige inlichtingen, zonder enige verplichting, ook voor groepsreizen op andere datums.

Koops Travel Service

HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA

543 BRANT STREET — BURLINGTON, ONT.
Telefoon: Burlington NE 4-1813, Toronto: WA 2-6413.
Open 's avonds tot 9 uur, Zaterdags tot 6 uur.

HEEFT UW AUTO ZIJN BESTE TIJD GEHAD?

Bij de eerste de beste gelegenheid dat U de aankoop van een auto, een televisie apparaat, een wasmachine moet financieren . . . of een ander groot stuk . . . vergelijk dan de kosten van een Royal Bank termPlan lening. U zoudt U zelf behoorlijk wat kosten aan interest besparen! Een Termplan lening verschaft U contanten op zak op een goedkope zakelijke basis. En het is op Uw leven verzekerd. Vraag naar onze brochure of praat met de directeur van een der filialen der Royal Bank.

ROYAL BANK

May the joyous Christmas spirit remain with you throughout the new year.

ART VAN SCHELVEN
Insurance Agency
42 DODDINGTON DRIVE
TORONTO 18 — CL 9-5837

Win een abonnee voor Calvinist-Contact

The Christian Reformed Church Co-operative Medical & Hospital Society

Opgericht in 1950.

Verzekert elk Nederlands Immigrant van Protestantse Huize in Ontario.

PLAN A: **Voor Operatiekosten**
Premie voor een gezin $ 8.50 per kwartaal
Alleenstaand persoon $ 3.50 per kwartaal

PLAN B: **Voor Dokters-visites in het ziekenhuis en Röntgen-foto's**
Premie voor een gezin $ 3.00 per kwartaal
Alleenstaand persoon $ 1.50 per kwartaal

Uitkeringen zijn overeenkomstig de vastgestelde bedragen, beschreven in het boekwerkje "The Schedule of Fees" 1962 uitgegeven door de Ontario Medical Ass. tot een maximum van $ 500.00 per geval per jaar.

Vraagt per omgaande inlichtingen door onderstaande coupon in te vullen.

CHR. REF. CHURCH CO-OP. MED. & HOSP. SOCIETY
BOX 473 - HAMILTON, ONT.

Zend ons per omgaande inlichtingen over Uw verzekerings-plan.

Naam: ....

Post-adres: ....

....

WIJ WENSEN U ALLEN EEN
GEZEGEND KERSTFEEST
EN EEN
VOORSPOEDIG 1963

GLOBE TRAVELSERVICE

63 Yonge Street N. RICHMOND HILL, ONT. Phone 884-7851, 's avonds 285-5782

HERBERT en JOAN GOODHOOFD.

GELOOF IN SANTA CLAUS

Dicky Mol, de oudste kleinzoon van mijn goed buurman en vriend, heeft een sterk geloof, dat niet aan twijfel onderhevig is, ja, nooit wankelt.

Hij gelooft in Santa Claus, die goeie, grijze dikzak met zijn rode pakje aan, die elk jaar zo ongeveer een maand voor Kerstmis uit het koude Noorden komt rijden op uitnodiging van de zakenwereld, kleine en grote neringdoenden.

Dicky gelooft in Santa Claus en vereert en aanbidt hem. Dat hebben zijn vader en moeder hem niet bijgebracht, en ook zijn grootouwelui niet!

Jaap Mol, de vader van Dicky, is een uitgesproken tegenstander van Santa Claus. Zowel op jeugd- als mannenvereniging heeft hij ingeleid over de heiliging van het Kerstfeest. Al dat Santa Claus-gedoe acht hij in letterlijke zin uit de boze. En gelijk heeft hij!

En nu moet uitgerekend Jaap Mol, de uitgesproken vijand van alle Santa's, het beleven, dat zijn bloedeigen kind, dat hij met zorg en vaderlijke toewijding aan het opvoeden is, het openlijk voor Santa Claus opneemt in kinderlijke — en dus radicale — geloofsovergave.

Jaap en zijn vrouw Betty hebben alles gedaan om hun zoon van het dwaalspoor af te brengen. Ze hebben hem verteld, dat alle cadeautjes van ouders en grootouders kwamen, en dat er geen geschenken zouden zijn, als Daddy zijn met zweet en inspanning verdiende centjes er niet voor neertelde. Dicky begreep dit niet. Waarom moesten die grote mensen alles zo ingewikkeld maken? Hij hield zich aan het eenvoudige geloof in Santa Claus.

Ze hebben de kleine ketter een foto laten zien van twintig Santa's, die met elkaar in één meeting bijeen waren, om sociaal onrecht te bestrijden en loonsverhoging aan te vragen. Even leek het, alsof deze foto, die er niet om loog, het geloof van Dicky aan het wankelen zou brengen, maar de kleine baas herstelde zich spoedig en legde de verklaring af, dat die ene middenop de foto de echte Santa was, terwijl de anderen zijn kinderen waren. Vandaar dat ze zo op hem leken!

Als goede kennis en vriend heb ik de familie Mol jr. het advies gegeven, om er niet al teveel aandacht aan te besteden. Immers, de meeste mensen groeien wel over het geloof in Santa of Sinterklaas heen — ofschoon niet allen . . . !

Men luisterde aanvankelijk naar mijn advies, wetend dat ik een vader ben met een veelzijdige ervaring, maar reeds spoedig voelden ze zich geroepen om weer in te grijpen. Dat was, toen Dicky in zijn avondgebed Santa Claus begon te gedenken. Hij bad, of de Here Santa Claus wou sparen in deze drukke weken en of Hij er voor wilde zorgen, dat de kerstman heel veel kinderen blij mocht maken met mooie presents . . .

Toen Jaap zijn zoon hierover aanviel, keek de jongeling zeer ontstemd, gegriefd over zoveel hardnekkig ongeloof bij zijn vader. Van nu voortaan bad hij zachtjes voor Santa.

Hoe komt Dicky aan dat sterke geloof? Hij heeft het niet van zijn pa en ma, zoals ieder duidelijk zal zijn. Neen, het is hem op school bijgebracht. Hij is ruim vijf jaar oud en gaat naar kindergarten. En daar heeft de teacher hem onderwezen in de goedheid en deugdzaamheid en verregaande royaliteit van Santa Claus. Zij heeft haar jeugdige leerlingen versjes geleerd over die goede man uit het Noorden. Ze heeft verhaaltjes verteld, die allemaal deze strekking hadden, dat als kinderen goed oppasten zij veel goede dingen kregen van de kerstman. Aangezien Dicky er niet aan twijfelde, dat hij tot de goede kinderen behoorde, meende hij in aanmerking te mogen komen voor de goede dingen van de goede man.

Vader Jaap zei heel onpedagogisch, dat de teacher het mis had, waarop zoon Dick berustend zijn schouders ophaalde, wetend dat er tegen zoveel domheid niet te praten viel! Een teacher kan immers niet liegen! De teacher weet alles en heeft altijd gelijk! Daddy wist er niets van. Poor Dad!

En zo is Dicky aan zijn geloof in Santa Claus gekomen, een geloof, dat de boosaardige aanvallen van een onwetende vader en moeder heeft getrotseerd, een overtuiging, die geen wankelen kent. Is de teacher niet onfeilbaar?!

Verleden week Zaterdag hebben Katrien en ik een gelegenheid gehad, om kleine Dicky Mol te bekeren van zijn vals geloof. Alle Mollen, behalve de heel kleintjes, moesten naar een trouwerij, en zo kwam kleine Dick bij ons. Hij is een lekker ventje. We zijn allemaal gek op hem. Hij wordt heel wat geplaagd, als hij bij ons is, maar daar kan hij wondergoed tegen.

IMMIGRANTEN-

MIJMERINGEN

Jippeeee! krijste Dicky verrukt, toen hij hoorde, dat hij met tante Katrien en oom Arie downtown mocht. Verrukkelijke visioenen van een busrit, van lange tafels vol met speelgoed, van roltrappen, ice cream en Coca Cola kwamen bij hem op. Huppelend liep hij tussen ons in naar de busstop.

We gingen eerst naar de grote department store van Hudson Bay. Er heerste een gezellige drukte. Ik mag wel graag zo tegen Kerstfeest in die grote winkels rondstappen. Uit de luidsprekers kwamen gewijde klanken van "Hark, the herald angels sing . . ." Iedereen scheen in een opgewekte stemming.

Op de tweede verdieping troonde Santa Claus . . . Toen we de lift uitkwamen zag ik hem meteen, en hij zag mij ook. Vriendelijk wenkte hij ons. Haastig wilden we weglopen, maar het was al te laat. De deuren van de lift sloten zich al weer, en Dicky had zijn afgod al ontdekt. Er was geen houden meer aan. Als een pijl uit de boog schoot hij weg, op Santa af. Het duurde maar een moment, en toen zat hij al bij de grijsaard op schoot. Ho, ho, ho, lachte de laatste, hoewel er naar mijn mening niet veel te lachen viel. Wat is je naam? Wat wil je graag hebben voor Christmas? Zijn die aardige oude mensen je grootouders?

Ik snoof minachtend en beledigd, maar Dicky beantwoordde alle vragen volledig en met eerbiedige schroom.

Met moeite kreeg ik Dicky mee, die heel verontwaardigd was, omdat ik geen foto wilde laten maken van hem met Santa Claus. Santa scheen het er ook niet mee eens te zijn, want hij bromde wat in zijn baard en wierp me een verwijtende blik toe.

Hierna gingen we naar Eaton's, waar Katrien iets moest kopen, dat ze ook wel bij Hudson Bay hadden, maar dat om een of andere duistere reden alleen maar bij Eaton's gekocht kon worden. Welke man zal ooit een winkelende vrouw leren begrijpen?

Onder de tonen van "Stille Nacht" zweefden we op de roltrap naar boven, waar mijn vrouw ergens moest zijn. En daar ontmoetten we zowaar Santa Claus! Toen ik hem zag, zei ik opgewekt: Wel, het wordt tijd, dat we ons jochie eens een lekkere, grote chocoladereep geven. Maar de persoon in kwestie hoorde me al niet eens meer. Hij holde naar Santa toe en zat in een wip weer op schoot. De hele geschiedenis herhaalde zich. De kerstman riep: Ho, ho, en stelde vragen. Dicky protesteerde, toen ik geen foto wilde laten maken, en Santa schold me uit in zijn baard.

Haastig verlieten wij de tweede verdieping. Katrien was zowaar binnen vijftien minuten klaar. Toen moest ze nog even naar de department store van Woodward, waar ze speciale aanbiedingen hadden.

Het vervolg laat zich wel raden: De derde ontmoeting met Santa Claus! Het was ook niet te vermijden. Met veel moeite kregen we Dicky weer mee en enigszins gehaast verlieten we Woodward, uitgeleide gedaan door de zoete tonen van "Joy to the world . . ."

Om Dicky te trakteren, en omdat we na alle wederwaardigheden zelf ook wel zin hadden in een goeie kop koffie, gingen we een restaurant binnen, nadat ik me eerst vergewist had, dat de plaats vrij was van Santa's.

Dicky was enthousiast en verrukt over zijn ontmoetingen. Er lag een fanatieke gloed in zijn ogen. Hij was vol van Santa Claus!

Toen besloot ik, om voor goed een einde te maken aan zijn verregaande bijgelovigheid. Dit was mijn kans. Met de gebeurtenissen van deze middag als illustratie kon ik het bewijs leveren van het nietbestaan van Santa Claus.

Nadat Dicky zich volgezogen had met limonade, wees ik hem erop, dat hij zojuist drie verschillende Santa's had ontmoet, en dat het toch onmogelijk was, dat de kerstmannen in drie verschillende winkels een en dezelfde waren.

Met een blik van triumf keek ik Katrien aan, die overtuigd knikte. Ze was het roerend met me eens. Doch niet alzo Dicky. Hij verklaarde rustig en verzekerd, dat er slechts één ware Santa Claus bestond en dat hij deze in drie stores had ontmoet. Hij zeide zelfs te weten, dat die ene Santa Claus in nog veel meer winkels over de gehele wereld aanwezig was.

Verschrikt keek ik mijn vrouw aan, die niet wist of ze vrolijk moest lachen omdat mijn methoden faalden, of ontsteld moest kijken vanwege deze grote ketterij.

Hoor je dat, vrouw, kreet ik ontzet. Dit is erg: hij gelooft in de alomtegenwoordigheid van Santa Claus! Het moet toch niet slimmer worden!

De jeugdige ketter zat intussen weltevreden aan zijn donut te bikselen. We namen ons voor, om er maar niets van te vertellen aan Betty en Jaap Mol, omdat die er al genoeg mee te doen hadden. Maar nauwelijks zag Dicky zijn ouders die avond, of hij gaf een uitvoerig verslag over Santa Claus die hij drie keer had ontmoet die dag. Ik verbeeldde me, dat Jaap Katrien en mij verwijtend aankeek. Het was alsof hij dacht: Die zijn ook niet zo degelijk meer als vroeger . . .

Gisteravond heb ik op huisbezoek in korte trekken het verhaal van Dicky en Santa Claus verteld. Met mijn mede-ouderling Genderink was ik op bezoek bij de familie Zandsteen. Het gesprek kwam op Christelijk onderwijs. Daar moesten de Zandstenen niets van hebben. Of, om eerlijk te zijn: Ze waren natuurlijk helemaal, tot-en-met en van top tot teen voor Christelijk onderwijs, maar daarvoor hoefde je geen aparte school te stichten. De public school was Christelijk genoeg, en het viel niet te bewijzen, dat de Christelijke school je zalig maakte.

Toen Genderink hun het vuur wat nader aan de schenen legde, gaven ze toe, dat het onderwijs op de public school toch lang niet altijd Christelijk was en het dikwijls niet kon zijn. Maar, zei Zandsteen, die goed van de tongriem gesneden is, als ouders heb je altijd de eerste taak van de opvoeding. En als je je kinderen steeds maar controleert, en ook corrigeert, wat de teacher verkeerd heeft geleerd, dan zullen de jongens en meisjes er niet veel schade van hebben, dat ze naar de public school gaan.

Zulke voortreffelijke ouders toch! Daar kunnen heel wat een voorbeeld aan nemen. Stel je dat toch voor: De kleine Zandsteentjes komen om vier uur thuis uit school, en pa en ma slaan aan het controleren en corrigeren:

Laat me dat opstel eens lezen, dat je vandaag hebt gemaakt!

Vertel eens na, wat de teacher je vandaag heeft verteld.

We verbieden jullie, om dit of dat te geloven, wat de teacher zegt, want het is in strijd met de Bijbel!

En dat elke dag weer, zo'n tweehonderd dagen per jaar! Je zou er je timmermanspetje voor afnemen, als je niet wist, dat het allemaal onzin was.

Wie niet heel nauwkeurig toeziet ,welke teacher het kind gaat onderwijzen, speelt toch wel een roekeloos en wreed spel met de ziel van het kind!

Ik vraag me toch af, zegt Katrien, wat voor soort Christenen dat zijn, die hun jongens en meisjes zo maar overlaten aan teachers, waar ze niets van weten, terwijl er een Christelijke school in de buurt is.

Je kunt er nog de vraag aan toevoegen: Wat voor soort ouders zijn het?

Al zitten onze Christelijke scholen nog zwaar onder de schuld en al is het een worstelen, om het hoofd boven water te houden, toch kunnen we de HERE niet genoeg danken voor Christelijk onderwijs, voor Christelijke teachers . . .

P.S. EEN BLIJ EN RIJK KERSTFEEST TOEGEWENST AAN AL ONZE VRIENDEN HIER IN DE WEST EN GINDS IN DE OOST DOOR

Arie en Katrien

EN KINDEREN!

Libby's

weet hoe echte

ZUURKOOL

in te maken!

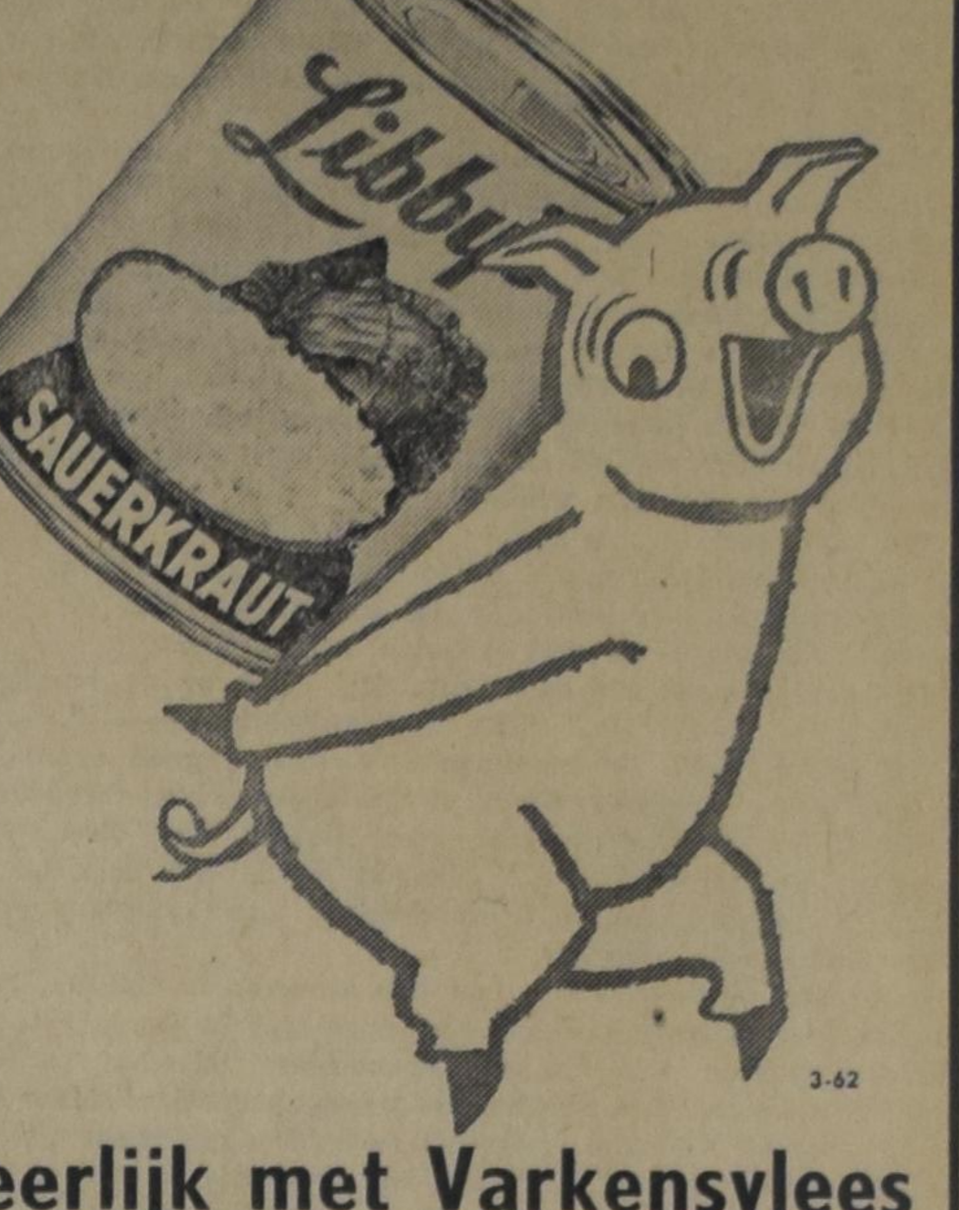

3-62

Heerlijk met Varkensvlees

Libby, McNeill & Libby of Canada, Limited, Chatham, Ontario

GESCHENK PAKKETTEN

Wij zenden voor $ 6.00 nog steeds: 5 pond Koffie of Thee voor U naar Uw vrienden in Nederland, of een volvette Gouda kaas van 9 lbs. voor $ 5.00.

Vander Veen's Importing Co.

1505 Grandville Ave. S.W.
Grand Rapids 9, Michigan, U.S.A.

ASTMA-BRONCH.,

bedwat., blaaskwalen, bloedarm.-zenuwzwakte, galsteen, -stuwing, -blaasontstek., hartzwakte, hoge bloeddruk, ischias-jicht, lever-, long-, maag- en darmzwakte, maagzweer, nierontstek. of -steen, open wonden, pijnlijk of moeilijk urineren of enige andere ziekte? Met onze geneeskruiden oogsten wij reeds 37 jaren de ongelooflijkste resultaten.

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd.) à $ 18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"

Westersingel 40, Groningen, Ned.

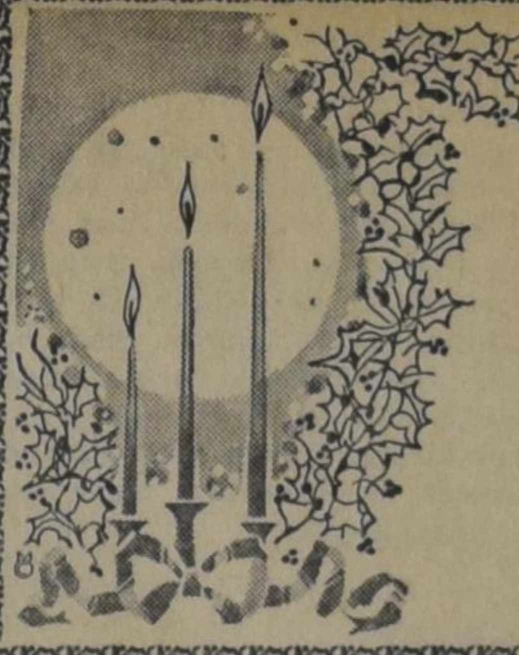

Greetings of the SEASON

VAN DELFT'S
Book and Gift Shop
and
WOODEN SHOE
Confectionery
1058 Main St. W.
Hamilton, Ont. JA 8-1932

CAPITAL REQUIRED by various clients. For full information please contact

VAN LEEUWEN, BORTH & CO.

CHARTERED ACCOUNTANTS

980 Yonge Street,
SUITE 402,
TORONTO 5, ONTARIO
Telephone 922-5314

DUXBURY TRAVEL SERVICE

Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line

BRAMPTON, ONT.

85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 3-1334

To you and yours, we extend warmest wishes for happy holidays and a prosperous New Year.

Peter De Haan & Sons

FINA SERVICE, CAR SALES & REPAIRS

1590 Main St. West
Hamilton, Ont. JA 9-7944

Weerzien in Canada

Ook Uw ouders kunnen deelnemen aan de ACHTSTE familiebezoekreis, georganiseerd door "WEERZIEN OVERZEE", orgaan van de Ned. Chr. Reis-Vereniging en de Chr. Emigratie Centrale, in samenwerking met de N.C.R(adio).V., de C.P.B., de N.C.V.B. en de C.B.T.B.

Heen: Rotterdam 22 Mei 1963 met de "Rijndam" van de H.A.L. Terug: Montreal, 8 September 1963 of 3 Oktober 1963, eveneens met de "Rijndam".

Canadareis 1963

REISSOM v.a. f 1213.64

Na aankomst in Montreal worden de deelnemers door ervaren reisleiders verder begeleid naar o.a. de volgende plaatsen: Ottawa, Winnipeg, Saskatoon, Edmonton, Regina, Medicine Hat, Calgary, Kamloops, Vancouver, Oshawa, Toronto, Woodstock, Chatham, London, Windsor en Michigan.

VOLLEDIGE ORGANISATIE VAN DE BOOT- EN TREINREIS DOOR DE NEDERLANDSE CHRISTELIJKE REISVERENIGING IN DEN HAAG

Gaarne verstrekken wij U of Uw ouders in Nederland vrijblijvende inlichtingen over deze

Achtste Canadareis

Nederlandse Christelijke Reis-Vereniging

WETERINGKADE 22A
DEN HAAG

POSTBUS 1035
TEL. 859302

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te Dundas, Ont., J. Geuzebroek te Barrie, Ont.

te Chilliwack-Agassiz, B.C., G. Nonnekes te Edmonton, Jasper Place, Alta.

AMERICAN REFORMED CHURCH

De American Reformed Church te Grand Rapids, Mich., hoopt in de loop van December haar nieuwe predikant, ds M. can Tongeren, komend van Leeuwarden, te begroeten.

De predikantsvacature ontstond door het vertrek van ds S. Cnossen, die medio Januari 1962 naar Nederland terugging, daar hij een beroep van een der kerken van de Vrijgemaakt Geref. Kerken te Groningen had aangenomen. Ds Cnossen had ruim vier jaar te Grand Rapids gestaan, de enige kerk van vrijgemaakt gereformeerde signatuur in de Verenigde Staten.

CHR. REF. CHURCH

OUDERLINGEN CONFERENTIE IN CHATHAM

Zaterdagmiddag 1 December vergaderden de ouderlingen van het Zuidwestelijk deel van Classis Chatham.

Als dat zo geschreven wordt mag daaruit niet opgemaakt worden dat alle ouderlingen van dat deel der Classis daar werkelijk waren. Er waren er veel die er niet waren. Dat klinkt ook wel weer wat paradoxaal, maar het komt hier op neer dat er van de 100 ouderlingen die er hier zijn minstens 75 afwezig waren. Van sommigen zullen we wel moeten aannemen dat ze daar niet konden zijn, die moeten we dus voor verontschuldigd houden. Ik waag het echter te betwijfelen dat het met hen allen zo gesteld was. Ik kan de gedachte moeilijk kwijt worden, dat het bij velen aan voldoende belangstelling ontbrak. En dat moet een lelijk verschijnsel genoemd worden. Geen belangstelling voor vergaderingen die voor het ouderling zijn uitermate verrijkend kunnen zijn is een bewijs van een kwijnend ambtelijk besef. Daarin schuilen gevaren voor het ambt en voor de kerk waarin dat ambt wordt uitgeoefend. Niet omdat ik dat prettig vind wijs ik op deze dingen, maar omdat ik geloof dat we moeten strijden tegen achteruitgang hierin. Er is toch al zoveel onder ons dat niet de belangstelling ontvangt die het verdient en nodig heeft. Moeten daar de ouderlingen conferenties nu ook al onder gerekend worden? Het **moet niet** en het **mag niet.** Ouderlingen let op uw zaak, in dit geval op het ambt en de kerk. U hebt deze Zaterdagmiddag ook weer veel gemist. En die er waren hebben opnieuw weer ondervonden wat een rijkdom het is om van gedachten te wisselen over verschillende vragen die we in onze ambtelijke praktijk zo vaak tegenkomen.

De spreker voor deze middag was Mr. W. Grin van Chatham over "Christ and Antichrist". Hij sprak niet in abstracte zin over dit onderwerp, maar sprak ook over allerlei anti-christelijke machten die we in het leven dagelijks ontmoeten. En waar de bespreking van dit onderwerp geboren was uit een vroegere bespreking over onze houding tegenover de neutrale labour unions, kon het niet anders of de vraag of deze neutrale labour unions gerekend moeten worden tot de anti-christelijke machten, moest wel aan de orde komen. Ze werd eerst al aan de orde gesteld door de spreker, en in de discussie die op zijn betoog volgde nog weer door verschillende aanwezigen. Er werd opgmerkt, dat, ook al blijkt het niet altijd uit de constitutie dat verschillende of alle neutrale labour organisaties anti-chistelijke uitspraken daarin hebben opgenomen, het negeren en doodzwijgen van de naam van Christus, het ontkennen van enige zeggenschap van Christus op dat terrein moet aangemerkt worden als anti-christelijk. En wanneer er gelet wordt op de praktijk van vele labour unions kan er moeilijk enige twijfel overblijven, dat zij anti-christelijk van aard zijn.

Er werd verder ook gesproken over de houding die de kerk in haar hoogste vergadering (de Synode) heeft aangenomen en aanneemt tegenover dit steeds nog brandende vraagstuk. Enerzijds moet worden vastgesteld dat de neutrale labour unions in aard en praktijk anti-christelijk zijn, en anderzijds moet vastgesteld worden, dat vele Christenen gedwongen worden deze unions met hun lid zijn ervan, te steunen.

De vraag wordt steeds meer klemmend: Als het eerste juist is, kan dan het tweede ook juist zijn? Mogen we van de kerk verwachten dat ze hier moedig de enige juiste weg wijst? Of moeten de leden der kerk alleen maar krachtens eigen verantwoordelijkheid handelen? Wat moet een ouderling zeggen tot mensen die zeggen, uit nood tot lid van de neutrale union te zijn toegetreden? En wat tot hen die er uit nood (maar dan uit gewetensnood) en om Gods wil zijn **uitgetreden**?

Het komt allebei in onze kerken voor, maar tot nu toe het eerste waarschijnlijk meer dan het tweede. Er waren deze middag vele vragen, maar daar bleef het gelukkig alleen niet bij. Er kwamen ook antwoorden, waaruit de kracht van het geloof en de waarde van het gebed duidelijk bleek. En al kan dan de oplossing van dit probleem niet worden aangeboden, er opnieuw mee geconfronteerd te worden deed het verlangen naar de verlossing ervan weer groter worden. En dat zal uiteindelijk tot meer daden in deze richting dringen in positieve zin: het versterken van de eigen organisatie.

C. Overgaauw.

Wij danken U allen dat U ook in 1962 blijk hebt gegeven onze kwaliteitsartikelen te waarderen.

WIJ WENSEN U MEDE NAMENS AL ONZE AGENTEN

Gezegend Kerstfeest

EN EEN

Gelukkig Nieuwjaar

JAN KOK LTD. — IMPORTERS

5250 Yonge Street, Willowdale, Ont.

Enkele veiligheidswenken voor de Kersttijd

door Elisabeth Kelson

(Can. Scene) — Weggeworpen inpakpapier, een droge Kerstboom en een versleten snoer kunnen de pret en vrolijkheid voorgoed verduisteren. Laat nooit kaarsen branden wanneer U de kamer uitgaat. Als U ooit een gebruikte Kerstboom buiten hebt zien branden kunt U zich voorstellen hoe snel een droge boom binnen in brand kan raken. Versierde Kerstbomen dienen daarom zo behandeld te worden, dat ze geen brandgevaar kunnen opleveren. Om de veiligheid van Uw gezin te waarborgen dient U de volgende voorzorgsmaatregelen streng in acht te nemen.

Tuig de boom niet te vroeg op. Bewaar hem op een koele plaats. Zet hem in een bakje water. Plaats hem nooit zo, dat hij een uitgang blokkeert. Versieringen en watten, die voor versiering gebruikt worden, moeten onbrandbaar zijn en men dient er op toe te zien, dat het lichtnet niet te zwaar belast wordt met kerstverlichtingen. Koop alleen verlichtingen die getest en goedgekeurd zijn door de Canadian Standard Association Testing Laboratories. U kunt deze herkennen aan de letters C.S.A., een grote C rondom de letters S.A.

Een andere voorzorgsmaatregel is om de boomverlichting uit te doen als U de kamer uitgaat. Koop alleen verlichtings artikelen en electrisch speelgoed die de letters C.S.A. dragen. Het merk CSA geeft ook aan of de verlichting buitenshuis gebruikt kan worden. Buitenverlichtingen hebben speciale fittingen, die bestand zijn tegen water, en zwaardere electriciteits-kabels. Gebruik nooit electrische verlichting op metalen kerstbomen. Er is altijd een kans, dat metalen delen van de verlichting de metalen boom raken met alle gevolgen van dien. Volg nauwkeurig de gebruiksaanwijzingen, die de fabrikant verstrekt. Onachtzame of onjuiste installatie kan alle verdere veiligheidsmaatregelen te niet doen. Bent U plan plan dit jaar een omvangrijke Kerstverlichting aan Uw huis aan te brengen, roep dan de hulp in van een erkend installateur. Haal, zodra de feestdagen voorbij zijn, alle buitenverlichting naar beneden en berg het op tot volgend jaar. Laat U het het gehele jaar zitten, dan heeft het te veel te lijden van de hitte en de zon gedurende de zomer en is het dus veel gauwer versleten.

U ziet dus wel, dat het geschenk van een veilige Kersttijd iets is, dat U aan elk lid van Uw gezin kunt geven, en een geschenk waar ze hun leven lang plezier van zullen hebben.

Nog één nummer in 1962

In verband met de grote drukte bij de posterijen zullen wij de nummers van 21 en 28 December a.s. van ons blad combineren. Dit gecombineerde nummer moet vóór Kerstfeest op de post en zal, naar wij hopen, bij de meeste abonnees tussen Kerstmis en Nieuwjaar bezorgd worden.

Nieuwjaarswensen, advertenties en andere berichten voor dit nummer moeten uiterlijk 18 December a.s. in ons bezit zijn. Wij rekenen gaarne op aller medewerking.

• BIJBELS
• BOEKEN
• RECORDS

vormen

Kerstgeschenken

bij uitnemendheid.

BIJZONDERE KOOPJES
WEGENS VERHUIZING
Kom en zie bij

KUNTZ & VANDERIET

1375 WESTON RD.
TORONTO 15
RO 3-1831

Lambert Huizingh
Accredited Public Accountant and Auditor Commissioner for taking Affidavits

•

Box 315
BRADFORD, ONT.
Telephone: PR 5-2282

•

139 Albert St.
OSHAWA, ONT.
Residence: AURORA, ONT.
PArkview 7-9797

Gaat U naar
HOLLAND?
BEL
ELGIN McKAY TRAVEL SERVICE LTD.
IN
BRANTFORD
Telephone 752-4375
Agenten voor: K.L.M. en HOLLAND-AMERIKA LIJN

Simon De Groot's
MEAT MARKET
De Hollandse Slager van Toronto

1040 WESTON RD. - TORONTO - 481 CHURCH ST.
RO 6-2922 WA 3-5600

JAN FABER
Nu Manager van
Burlington Travel Service
Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:
2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.
(Naast het Bus Terminal)
Tel. NE 7-5222
Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

Hiermede betuigen wij onze oprechte dank aan al onze Cliëntéle voor het vertrouwen in ons gesteld in het afgelopen jaar.

Daar het van onze kant met vele gebreken gepaard ging, hopen wij U in het nieuwe jaar beter van dienst te mogen zijn.

Wij wensen U allen een Gezegend Kerstfeest en 1963 toe.

DAN DEWAAL's JEWELLERS - IMPORTS - GIFTS - CO.
131 King Street **London, Ont.**
TEL. GE 8-9212

Alle goede dingen in drieën

- **De Nederlanden** van 1845.
- The Commercial Life Assurance Co.
- The Halifax Insurance Co.

(Canada's oudste verzekeringsmaatschappij)

Bij deze **3**

bent U voor **al Uw verzekeringen** veilig onder dak

Hoofdkantoor: 1303 Yonge St., Toronto. Tel. WA 5-4144

WIJ HEBBEN WEER EEN AANTAL LEUKE BOUWPLATEN IN VOORRAAD ! !
Wilt U er gaarne een GRATIS voor Uw kinderen ontvangen? Zendt dan omgaand Uw naam en adres aan: Commercial Life, 1303 Yonge Street, Toronto.

Het Grote Kerstfeest

Het is als gaat het leven al maar sneller;
Zoals de afstand, wordt de tijd versmald.
Het jaar schijnt nog maar nauwelijks begonnen
Als spoedig weer de laatste klokslag valt.

Want in het haastig jachten naar het einde,
Hoort hij reeds nu het Koninkrijk dat komt . . .
Dat komt — en is — en eeuwig voort zal duren,
Waartegen alle rebellie verstomt.

Toch is, voor wie gelooft, er grote spanning
In dit versnelde tempo van de tijd.
Als hoort hij reeds het stemmen der bazuinen,
Die klinken zullen bij de eeuwigheid.

Ons Kerstfeest is niet louter een her-denken,
Niet slechts een her-beleven van weleer.
Wij vieren nu reeds, ziende in de verte,
De komst, de tweede komst van onze Heer.

Wie is dan die getrouwe, wakk're dienstknecht,
Die in zijn arbeid in zijn Heiland roemt?
Hij wacht in spanning op het Gróte Kerstfeest,
Wanneer zijn God hem eeuwig zalig noemt.
(Matth. 24 : 46)

Met goede wensen voor een Gezegend Kerstfeest en een Voorspoedig Nieuwjaar
aangeboden door Directie en Personeel van

HOLLANDIA BAKERIES LTD.

MOUNT BRYDGES, ONT.